

BURMESE
CLASSIC

လဲချင်ဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုကိုကိုချစ်လို့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးကျော်သန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)
ချွန်း(၁)လမ်း၊ ပင်လယ်တောင်ညွန့်၊ ညွန့်နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်အစိုးရပုံနှိပ်သူ

- ဦးကျော်စင် (မြ-၁၀၀၉၀)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

- ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

- ဝိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လမ်း၊ ၃လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရန် - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၀၉၄

ရဉ္စာ-၀၃

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုကိုကိုချစ်လို့/ရှင်မြတ်နိုး ရန်ကင်း

ရဲအောင်စာပေ ၂၀၁၄

(၂၇၂)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇၇ စင်တီမီတာ

(၁) ကိုကိုကိုချစ်လို့

အခန်း (၁)

“အန်တီသူသူ ကိုကိုရှိလား ...”

“ဪ ... အေး ရှိတယ် ... လာလေ သမီးလေး ရွှေမုံရုံ”
တံခါးဝမှာရပ်ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ နှော့ရှမ်းကြည့်ရင်း
အထဲသို့ ခြေကလေးစောင့်ကာ ဝင်ခဲ့သည်။ ရွှေမုံရုံ အပြုအမူကို
အန်တီသူက ကြည့်ပြီး အပြုံးတွေနှင့် ခေါင်းလေးကိုညိတ်ရင်း ...

“ရွှေမုံရုံလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... နှုတ်ခမ်းကြီးက စုထော်
လို့ ... ကိုကိုနဲ့ခိတ်ကောက်ပြန်ပြီလား ... ပြောလေ ... အန်တီသူ
ကို ပြောပြပါဦး ...”

အန်တီသူကို အဖြေမပေးဘဲ ခပ်ပေပေကလေးနှင့် ငြိမ်သက်
နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်သည်း
လေးနှင့် ဆိုဖာအား ထိုးဆွနေမိ၏။ အန်တီသူကလည်း သူမအနား
မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ဝိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“သမီးလေးကို ဘာတွေများကိုကိုက စိတ်ကောက်အောင် လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ ... ပြောစမ်း ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ ... ဒီနေ့ သားက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားတာကို ရွှေမုံက လိုက်ချင်တယ်တဲ့လေ၊ ယောက်ျားလေးတွေပဲ သွားကြမှာ လိုက်လို့ဖြစ်မလား ... ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ စိတ်ကောက်ပြနေလည်း အလကားပဲ ... မခေါ်ဘူး”

“မရပါဘူးနော် ... ရွှေမုံလိုက်မှာပဲ တစ်ယောက်ထဲသွားလည်း ရတာပဲဟာ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်ထဲနေတာက အင်အားအကြီးဆုံးပဲတဲ့”

“ဘာပြောတယ် ရွှေမုံနော် ... နင်ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့ ... နင့်ကိုယ်နင် ဘာထင်နေလဲ၊ မရဘူး ... နင်တစ်ယောက်ထဲသွားရင် နင့်အိမ်ကို ငါသွားတိုင်ပြီပဲ”

“ကိုကိုနော်”

သူမကို ကလေးဟုခေါ်တာ နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်ပါဘူး။ ရွှေမုံက ငယ်တဲ့အရွယ်လား။ ဘာကလေးလဲ ... ကိုကိုတစ်ခွဲနိမ်ခေါ်တာပါ။ ရွှေမုံရဲ့က အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်ပြည့်သွားတာ ကြာပြီ။ အရစ်ကမြင့်မြင့်မားမား ဖွံ့ထွားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားလေးနဲ့ သိပ်ပြီးချောမောပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ လူအများက ချီးမွမ်း

ကိုကိုကိုချစ်လို့

လောက်တဲ့ မျက်နှာလေးလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတယ် ... ပြီးတော့လေ အလွန်တရာ စံစားလွယ်တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့နည်းသားလေးလည်း ရွှေမုံ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီနည်းသားအစုံလေးထဲမှာလေ။

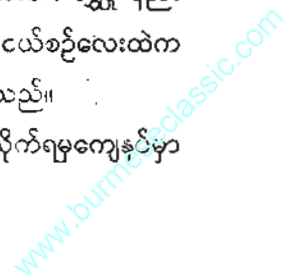
“နင်က မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနေလို့ မရဘူး ... အန်တီသော်ကိုတော့ ပြောပြရမယ်၊ ရွှေမုံ့ရဲ့က အရွယ်ရောက်နေပြီ ထိန်းလို့ ...”

“ဘာပြောတယ် ... စောစောက ကိုကိုပြောတော့ ကလေးဆို ...”

“တိတ်စမ်း ...”

ကိုကိုကြည့်ရတာ ရွှေမုံ့လိုက်မှာကို ဆေးခွံလက်ကြောက်လန့်နေပုံပင်။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ ... ရွှေမုံ့နဲ့ကိုကိုက ငယ်ငယ်လေးထဲက အိမ်ချင်းကပ်နေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေပဲ။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေလို နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။ ကိုကိုနှင့်တူ တတ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာမသင့်တော်စရာရှိလဲ။ ကိုကိုက ထူးထူးဆန်းဆန်း တူးတူးခါးခါး ငြင်းဆန်နေသေး၏။ ရွှေမုံ့ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ ကိုကိုသွားလေရာကို ငယ်စဉ်လေးထဲက တကောက်ကောက်နှင့် ရွှေမုံ့လိုက်နေကျ ဖြစ်သည်။

“ရွှေမုံ့ကတော့ ကိုကိုသွားလေရာကို လိုက်ရမှကျေနပ်မှာ

ရှင်မြတ်နိုး

နော် ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲကွာ ... ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲ မနေ တတ်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုအသိသားနဲ့ ... ”

ရွှေမုံ တမင်ညှိချဲ့လေးနှင့် ကနွဲ့ကရလေး ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုကို မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ရွှေမုံအရွယ်ရောက်နေပြီ။ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကိုကို လက်ခံလာလို့ မဟုတ်လား။

“ကဲပါသားရယ် ... မင်းနဲ့ရွှေမုံလေးတို့က ဒီလိုပဲ တတွဲတွဲ သွားလာနေကျပဲလေ ... ရွှေမုံက မင်းသွားလေးရာတကောက် ကောက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တာလေ ... ကိုယ့်ညီမလေးပဲဟာ ... ခေါ်သွားလိုက်တော့ ... ”

မေမေကို အကူအညီတောင်းကာမှ ပိုဆိုးနေသည်။ မေမေ က အမြဲတမ်း ရွှေမုံဘက်ကပ် ရပ်တည်ပေးတတ်၏။ ရွှေမုံအရွယ် ရောက်နေပြီ ကလေးမဟုတ်တော့။ ဟိုကောင်တွေက နောက် ပြောင်၍ သူ့ကိုယောက်ဖခေါ်တာမျိုး။ အခုတလော သူလက်မခံနိုင် ဘဲ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ ... ဒီကောင်မလေး လိုက်လို့ကို မဖြစ်ပါဘူးဗျာ ... ရှုပ်တယ်”

“ဖြစ်တယ် ... အန်တီသူသူ၊ ကိုကိုက မခေါ်ချင်တာ သူ ရည်းစားကောင်မလေးပါလို့ ရွှေမုံကို မခေါ်ချင်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ကိုကိုကိုချစ်လို့

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ရွှေမုံရဲ့ ... ယောက်ျားလေး တွေ တစ်အုပ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးက တစ်ယောက်ထဲ ... ပတ် ဝန်းကျင်က နင့်ကို ဘာပြောမလဲဟ”

“အို ... ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ရွှေမုံ ကို ဘာထင်ထင်လေ ပြောချင်တာပြော ... ရွှေမုံ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“တော်စမ်းပါ ... နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ”

ရွှေမုံက ကိုကိုနဲ့ရွှေမုံကို ရည်းစားတွေထင်ရင် ပိုတောင် ကြိုက်သေးတယ်။ ကိုကိုမျက်နှာကြီးက သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ရွှေမုံက တော့ မကြောက်ပေါင်။ ရယ်ချင်နေသည်။ ကိုကို့မေမေ အန်တီသူသူ ကပြီးပြီး အိမ်ထဲထဝင်သွားတော့၏။ ခေါ်သွားလိုက်ပါသားရယ်ဟု လည်း ပြောသွားသေးသည်။

“ရွှေမုံ”

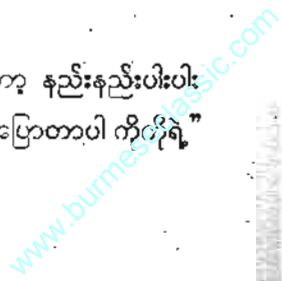
“ဟင်”

“နင် ငါ့စကားကို နားထောင်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မိန်း ကလေးပီပီသသနေမယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့တော့”

“ဟယ် ... တကယ်နော်၊ ဒါဆို ရွှေမုံအလှသွားပြင်မယ်”

“ဘာ”

“ဟိုလေ ... လူမြင်ကောင်းအောင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်စားပြင်ဆင်မယ်လို့ ပြောတာပါ ကိုကိုရဲ့”

ရှုပြန်

“သွား ... သွား ... မြန်မြန်နော်၊ ငါလာခေါ်မယ် ... နင် အရမ်းအကြာကြီး အလှတွေပြင်နေရင်တော့ မစောင့်ဘူး၊ ထားခဲ့မယ်”

“အင်းပါ”

သူမ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပဲ ရွှေပုံ အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေ၏။ ကိုကိုဘက်က အမြဲတမ်းပဲ အလျှော့ပေးနေကျပါ။ ကိုကိုမျက်နှာကြီး ဘယ်လောက်ပဲ သန့်ပုံနေပါစေ။ သူမကတော့ ဝမ်းသာကျေနပ်မိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး အလျင်အမြန်ရေချိုးပြင်ဆင်နေမိ၏။ မေမေက အထဲဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ချစ်သမီး ... ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ၊ နေပူကြီး ထဲကပြန်လာပြီး ရေချိုးရသတဲ့လား ... ဘာတွေအလောတကြီး ပြင်ဆင်နေရတာလဲဟ ... မေမေ့ကို ပြောပြပါဦး”

“ရုပ်ရှင်သွားမလို့လေ”

“ဘာ ... ဘယ်သူနဲ့လဲ ချစ်သမီးရယ် ... ညည်းလေး ထူးထူး ခြားခြား အလှတွေပြင်နေတယ် ... ချစ်သမီး ဘာပဲလုပ်လုပ် ငွေမေ့ ကိုတိုင်ပင်မယ်လို့ ပြောထားတယ်နော်”

“ကိုကိုနဲ့ပါ ... ဒါတောင် ကိုကိုစိတ်ပုတ်လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ... အန်တီသူသူက အတင်းတိုက်တွန်းလို့ပါမေမေရာ၊

ကိုကိုကိုချစ်လို့

ရွှေခုံအကြီးအကျယ် ပြဿနာရှာပစ်တာလေ ... အဲဒီတော့မှ ခေါ်မယ်တဲ့”

“ဪ ... သမီးရယ် ... ကိုကိုက ယောက်ျားလေးသူငယ် ချင်းတွေနဲ့ သွားမှာမဟုတ်လားကွယ်၊ သမီးက ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ ... ကိုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပါစေ”

“မေမေ မသိပါဘူး ... အခုတလော ကိုကိုက ချစ်သမီးကို ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်လုပ်နေတာလေ ... အမြတ်ကတ်လို့လိုက်တာ အမူအယာတွေလည်း အရမ်းပျက်နေတယ်၊ ရည်းစားများရှိနေပြီလားပဲ”

သမီးလေးအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ ကိုကိုက သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပေးနေသူပါ။ ညီမလေးတစ်ယောက်လည်း သဘောထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးက ကောင်ဆိုးမလေးပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိကျပြီး အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ သူမဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တဇွတ်ထိုး လုပ်ပစ်တတ်၏။ မိမိကလည်း ဖာဆိုးလေးမို့ အလိုလိုထားသဖြင့် မပြောသာ။ ချစ်သမီးလေးမျက်နှာညှိုးနေရင်တောင် မနေတတ်။ အရာရာ သမီးသဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရသည်။

“ချစ်သမီးလေးရယ် ... ကိုကိုကို မနှောင့်ယှက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ... သမီးလေးအကြောင်း မေမေ ဒေသိဆုံး

ပါနော်”

ဟင်္တိုအင်း... မေမေက ရွှေ့အကြောင်း မသိပါဘူး။ မေမေ သိတာက ရွှေ့ကိုကောင်ဆိုးမလေး၊ ကိုကိုအပေါ် အနိုင်ကျင့်မိလို့ ကျနေတတ်တဲ့ကောင်မလေးလို့ သိတာမဟုတ်လား။ သူမမျက်နှာ လေး ညှိုးငယ်သွားသဖြင့် မေမေက ပြာပြာသလဲနှင့်ပြောသည်။

“ကံပါ ... ချစ်သမီးလေးက လိုက်ချင်တာမဟုတ်လား။ မြန်မြန်ပြင်တော့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် (ကိုကိုစကားကိုနားထောင်နေတဲ့) ပြန်လာလို့ ကိုကိုက တိုင်တောသံတွေ မကြားချင်ဘူး ... ကိုကိုကို လည်း မနှော့က်ယှက်ရဘူး ... လိမ်မာပါ”

“အင်းပါ ... ရွှေ့ သိပါတယ်၊ မေမေက တစ်မျိုး ... ”

“အမလေး ရွှေ့ရယ် ... ပြင်ဆင်ပါတော့၊ ကိုကိုစောင့်နေရ ဦးမယ် ... တော်ပါပြီ”

မေမေ ရယ်မောရင်း လက်ကလေးမြှောက်ပြကာ ပြန်ထွက် သွားလေသည်။ ရွှေ့ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဖေဖေဆုံးသွား၍ မေမေ ပဲ စီးပွားရှာဖွေကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရင်း ရွှေ့အား အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးနေခဲ့သည်။ ကိုကိုမိဘတွေကလည်း ငယ်သူ ငယ်ချင်းတွေပီပီ ရွှေ့တို့သားအမိအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ ကြ၏။ ကိုကိုနှင့်ယှဉ်ရင်တောင် ရွှေ့့ဘက်ကပဲ လိုက်၍အသာပေး ခဲ့သည်။ ကိုကိုက သိပ်မကျေနပ်။ တစ်ခါတရံ ကိုကိုက မခံမရပ်နိုင်

ဖြစ်၍ ထပေါက်ကွဲလျှင် ကိုကိုပဲ အရိုက်ခံရတတ်သည်။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... အရိုက်ခံရတာ ဖျော် တယ် ... ဟား ဟား ဟား ... ”

ရွှေ့့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောပစ်သည်။ ကိုကိုက ငယ်စဉ်ထဲကပင် သူမအား ချဉ်ဖတ်ဟု မကြားတကြားလေးခေါ် တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရွှေ့့ အသံပြကြီးနှင့် ငိုယို၍ လူကြီးတွေ ကို တိုင်ပစ်တတ်၏။ ကိုကိုပဲ နားပူအောင် အဆူခံရသည်။

“ညီမလေးကို သားက အလိုလိုက်ရမယ် ... မင်းကအကြီး လေး၊ သည်းခံရမယ်သား ... မသင်းသီရိတို့သားအမိကို မေမေတို့ စောင့်ရှောက်ရမယ် ... မင်းဒီလိုနေထိုင်ရတာ ရွှေ့့့ မိဘတွေကြောင့် ပဲသား ... ဒုက္ခတွေရောက်နေတဲ့ ဖေဖေကို/သူတို့က အရင်းအနီး တွေထုတ်ပေးပြီး ကြည့်ရှုလာခဲ့တယ်လေ ... ကျေးဇူးရှိတယ်”

ကိုကို ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ။ ကိုကိုမှာလည်း အဖော်မရှိ လို့လားမသိပါဘူး။ သည်းခံပေးခဲ့သည်။ ရွှေ့့က မိခင်လက်ပေါ်မှာ ထက် ကိုကိုမိဘတွေလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့အချိန်က များခဲ့ ၏။ ရွှေ့့ ပျော်ရွှင်မှုက ကိုကိုမိဘတွေအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပဲ ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့လေသည်။

“တိ ... တိ ... ”

“တိ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟယ် ... ကိုကိုလာပြီထင်တယ်၊ အမလေး ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ မှန်တောင်ကြည့်ရတာ မဝသေးဘူး ကိုကိုကလဲလေ မြန်လိုက်တာ အကျင့်ပုတ်ပြီထင်တယ်”

ရွှေခုံ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားပြီး ကိုကိုထားခဲ့မှာလည်း ကြောက်ရသေးတယ်။ အလှအပ ပြင်တာလည်း အဆုံးသတ်ရသေး သည်။

“ချစ်သမီးလေးရေ ... အပြင်မှာ ကိုကိုရောက်လာပြီ ထွက် ခဲ့တော့လေ ... မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ မေမေ ...”

သူမ အပြင်သို့ပြေးထွက်လာပြီး ဒေါက်အမြင့်ကြီးနှင့် ကြိုး သိုင်းဖိနပ်ကို ကဗျာကယာ စီးရသည်။

“မေမေရေ သွားပြီနော် ...”

“အေး ...”

မေမေ့ကို အကျယ်ကြီးအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကာ ခြံထဲမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကိုကိုကားရှေ့ခန်းမှာ အခန့်သားဝင်ထိုင်သည်။ ကိုကို မျက်နှာကြီးက တည်တည်တင်းတင်း ပုတ်သိုးသိုးနဲ့ ရွှေခုံက နည်း နည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အပြုံးတွေ အရယ်တွေနှင့်။

“ဒီနိုင်ဘာကြီး မောင်းတော့လေ ... ဘာလဲ မိုးပေါ်ကနေ

ကိုကို ကိုချစ်လို့

နတ်သမီးလေးကျလာတယ်ထင်လို့လား မှင်သက်ခိသွားပြီလား”

ကိုကိုက ဘာမှမပြောပေ။ သူမ အလှအပတွေကိုလည်း လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ရူတည်တည်နှင့် ကားစက်ကိုနိုးသည်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါတယ်ဆို ...”

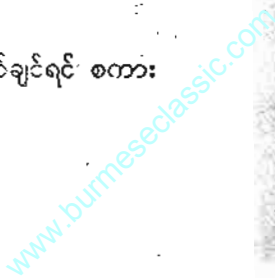
ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူမကို အရေးအရာလုပ်၍ပင် စကားမပြော။ အရေးထဲက ကားက နှိုးမရ။ ကိုကို ဒေါသတွေဖြစ် နေပုံပင်။ စိတ်ပျက်တယ်တဲ့ ... ဒီကားက ဘာတွေဖောက်ပြန်ပြီလဲ တဲ့။ မာလိုက်တဲ့ လေသံတွေ။

“ကားက ဘာဖြစ်တာလဲကိုကို ... ဖပုံစမ်းပါ ရွှေခုံနိုးပေး ခယ်”

“မင်း ဘာတတ်လို့လဲ ရွှေခုံရ ... နေရာတကာ ဆရာကြီး ဝင်မလုပ်ချင်နဲ့၊ ကားအကြောင်း မင်းက ဘာသိလို့လဲ”

“ဟွန်း ... ကျွန်မလည်း ကားမောင်းသင်ထားတာလေ၊ အမေက စိတ်မချသေးလို့ မမောင်းရတာပါ။ ကားအကြောင်းလေ ဘာထားပါတယ်”

“တော်စမ်းပါ ... မင်း ငါ့နောက်ကိုလိုက်ချင်ရင် စကား မသွားဘဲ တိတ်တိတ်လေးနေပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟွန်း”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ထော်ဖြစ်ပြီး ကိုကိုအား မျက်စောင်းလေး ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဘာကြီးလဲဟ ... အခြောက်တိုက်ရန်လိုနေတာပဲ။ ရွှေခွံလိုက်လာတာကိုများ ကိုကိုအတွက် ကြီးစွာသော အဟန့်အတားကြီးလို့ထင်နေတာလား။ ရွှေခွံ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကိုကိုထားခဲ့မှာလဲ ကြောက်ရသေးတယ်။ ပြောမယ့်သာပြောရတာ အစ်ကိုအပေါ် ရွှေခွံ ဘယ်လောက်ပဲအနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျခဲ့ပါစေ။ ကိုကိုဘက်မှ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး ရွှေခွံအား တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့မှာကိုတော့ အစိုးရိမ်အကြောင့်ကျဆုံးဆိုတာ ရွှေခွံနှလုံးသားကို ရွှေခွံ အသိဆုံးပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂)

“ဟင် ... ကိုကို စောစောကပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆို အခု ဒီထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... စောစောကတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... အခု ပြောင်းသွားပြီလေ၊ ဆံပင်ညှပ်မယ် ခေါင်းလျှော်မယ်၊ ပြီးရင် ပြန်မယ် ... မင်းကတော့ သဘောပဲ၊ ဆင်းချင်ဆင်း၊ ကားထဲမှာပဲထိုင်ချင်ထိုင် ... သွားပြီ ... ဘိုင် ...”

စကားအဆုံးတွင် ကိုကိုကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်သည်။ စိတ်ပူတ်မ ရွှေခွံရုံ နေခဲ့တော့။ မင်းတစ်သက်လုံး ငါ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ချင်တာ။ သူလုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ မေမေ မသိအောင် အခန်းထဲဝင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို အစီအစဉ်ပျက်ကြောင်း ဖုန်းခက်ထားလိုက်၏။ ရွှေခွံရုံကြောင့် အစီအစဉ်တွေပျက်ရတာ။ ကိုကို

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်တိုနေသည်။ ဒီအရွယ်မလေးကြောင့်ပေါ့။ ရွှေမှုံရုံနဲ့သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်ကြမယ်။ သူ့ကို ယောက်ဖလို့ခေါ်တာ မကြိုက်ဆုံးပင်။ သိပ်လိုက်ချင်တဲ့ ဟာမလေး။

“နင့်ကို ပညာပေးရမယ် ရွှေမှုံရုံ ... ငါ့မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ မရှိဘူး ... လူကြီးမိဘတွေက မင်းကို အရေးပေးလွန်းတယ်၊ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

သူ တမင်အမြင်ကတ်လို့လုပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ရွှေမှုံရုံ မျက်နှာလေးမှာ မိတ်ကပ်တွေ အဖွေးသားနှင့် နှုတ်ခမ်းနီကလည်း ဆိုးထားသေးသည်။ အဖျံစားဝတ်စားလာ၏။ ဝတ်ထားတာလည်း ကြည့်ဦး။ ပေါင်တံတွေ အထင်းသားပေါ်နေတဲ့ အသားကပ်ဘောင်းဘီရှည်အကြပ်နဲ့ ထိုင်နေပေဦးတော့ ရွှေမှုံရုံရေ။

“မင်းလိုက်ချင်ဦးလေ ... ဒီမှာ လူလည်းစောင့်ရဦးမယ်၊ မင်းကို ပညာကောင်းကောင်း ပေးရလိမ့်မယ်”

သူ သော့ကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေးကား မောင်းထွက်သွားမှာလည်း ကြောက်ရ၏။ သူ့ဆိုင်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ခဏလောက် ထိုင်စောင့်ပေးပါရှင် ... လူများနေလို့ပါ”

“ရတယ် ... အေးဆေးပဲ”

ကိုကို ကိုချစ်လို့

ကိုကို ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုဖတ်ပြီး အေးအေးသက်သာပဲ စောင့်နေမိသည်။ ခုထိတော့ ဒီကောင်မလေး လိုက်ဝင်မလာသေးဘူး။ နေလေ ... မင်းစိတ်ကောက်ချင်သလောက်ကောက် ငါကတော့ ချောမယ်မထင်နဲ့။ အကြာကြီးစောင့်ပြီးမှ သူ့အလှည့်ရောက်တာသည်။

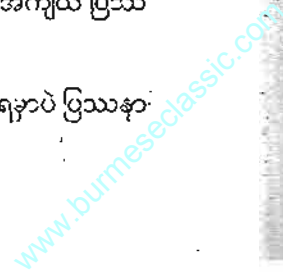
“အစ်ကို ချောချောလေး လာပါ ...”

ဆံပင်ညှပ်မယ့်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ခေါ်သည်။ သူ နှစ်ထိုင်လိုက်၏။ ခေါင်းလျှော် ဆံပင်ညှပ်ပြီး ဆိုဖာဆက်တီတစ်လုံးထဲ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သေးသည်။

“ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းမလာရတာလဲ ... နေ ...”

ကားပေါ်မှာ စိတ်ကောက်ပြီး ဆင်းမလာတာဘဲဖြစ်မည်။ သူ့ပေါ် ... သိပ်လိုက်ချင်တဲ့ကောင်မလေး။ ငယ်ငယ်ကလိုက်တာ ပြောချင်ပေမယ့် ဒီအရွယ်ကြီးအထိ သူ့နောက်တကောက်ကောက် နေထိုင်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ မှတ်လောက်သားလောက် အောင် ပညာပေးရမယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အကြီးအကျယ် ပြသအောင် နိုင်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး ရွှေမှုံရုံ ... မင်းကို ပညာပေးရမှာပဲ ပြဿနာ နိုင်သလောက်ရှာ ...”

သူ ကားစက်ပိတ်ခဲ့လို့ အဲကွန်းလည်း ဖွင့်လို့ရမှာမဟုတ်။ အိုက်စပ်ပူလောင်နေလောက်ပြီ။ အလှအပတွေပြင်ပြီး မင်းက ငါ့ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းဖို့ ကြံစည်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့သူငယ်ချင်း တွေကိုပဲ မင်းမြင်ဆင်ထားသမျှ အလကားဖြစ်ရပြီ။ ကောင်းတယ် ကွာ ...

“စိတ်ပုတ်မ ... အလကားနေရင်း ငါးမိနစ်တစ်ခါ စိတ် ကောက်နေတယ်”

ရွှေမှုံရံက စိတ်ကောက်မြန်ပေမယ့် ခဏလေးအတွင်းမှာပင် ဘာမှမဖြစ်သလို စိတ်ပြေလည်းမြန်သည်။ သူ အကြာကြီးစောင့်ပြီး မှ ကျသင့်ငွေရှင်းကာ ဆိုင်ထဲကနေ အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ “ဟင်”

သူ အပြင်ရောက်လာသောအခါ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကိုပင် ကိုယ်မယ့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူ့ကားပါကင် ထိုးထားသောနေရာတွင် ကားမရှိတော့။ စိတ်ထဲတွင် ထင်ခဲ့ဖြစ် သွားရပြီး ကားအစောင့်ကောင်လေးထံ ပြေးသွား၍မေးသည်။

“ဪ ... ဒီနေရာမှာရပ်ထားတဲ့ ကားအနက်ရောင်လေး လား။ အစ်မချောချောလေးတစ်ယောက် မောင်းထွက်သွားပါတယ်။ အစ်ကိုရောက်လာရင် ဒီစာလေး ပေးလိုက်ပါတဲ့ ... ရော့ ...”

“ဟင် ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကောင်လေးက သူ့အိတ်လေးထဲမှ စာ လေးကို ထုတ်ပေးသည်။ သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြစွာ စာလေးကို ထမန်းကတန်း ဖွင့်ဖတ်မိ၏။ လှပပိုင်းစက်နေတဲ့ လက်ရေးလေး တွေကြားထဲမှာ ဟားတိုက်ရယ်မောလှောင်ပြောင်မှုတွေ ရောထွေး နေသည်ဟု သူထင်မိသွားရသည်။

“ကိုကို့

ရွှေမှုံ ကားကို မောင်းယူသွားပါပြီ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးပြန်လာရင် ထိုတို့ကို ပြောပြမှာပါ။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကိုကို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း တွေ့နိုင်တယ်လေ။ ရုပ်ရှင်ကို အသေအချာကြည့်ခဲ့ပါမယ်။ အန်တီသူက မေးရင် ပြောပြနိုင်အောင်လို့ပါ ...

ကိုကို့ကတော့ အရင်ပြန်နှင့်ပြီး ရွှေမှုံတို့ လမ်းထိပ်ကနေ စောင့် နေပါ။ အတူတူပြန်မလာရင် ကိုကို့ပဲ အဆုခံရမှာစိုးရိမ်လို့ပါ။

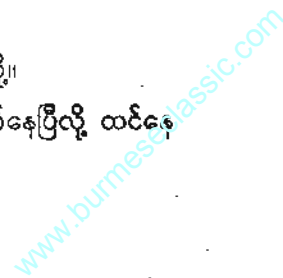
ဒါဝါပဲ

ရွှေမှုံရံ

PS. ကားသေ့ အပိုတစ်ချောင်း အန်တီသူ့ဆီက တောင်း လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုကို့အကျင့်ယုတ်မှာကို သိနေလို့ပါနော်”

ကြည့်စမ်း ...

ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးလဲလို့။ သူကတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေပြီလို့ ထင်နေ

တာ။ အခုတော့ ရွှေခုံရုံ လူလည်လုပ်တာ ခံလိုက်ရသည်။

“တောက် ... ခံလိုက်ရပြန်ပြီ ...”

မိုးမြင့်ထွဋ်ရေဒီတစ်ခါလည်း မင်းခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲက ထင်မိသားပဲ။ ဒီကောင်မလေး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ မဟုတ်သေးပါဘူးလို့။ ရွှေခုံရုံ ဒီလောက်အထိ လူလည်ကျလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိ။ ခံပြင်းစရာကောင်းသည်။

“လုပ်ထားဦးပေါ့ ရွှေခုံရုံ ... မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ လမ်းထိပ်ကပဲ စောင့်ရတော့မှာပေါ့”

အတူတူပြန်မလာခဲ့ရင်လည်း မေမေက ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူတော့မည်။ သူ့ အငှားကားနှင့်ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

ရွှေခုံရုံကတော့ ကိုကိုကားနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်လာခဲ့ရာတွင် ရုံရှေ့မှာတော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်ရသည်။ ကောင်လေးတွေကလဲ ရိညာသဲ့နှင့် စနောက်လာကြ၏။ သူမကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့လူတွေကလဲ အများကြီးပဲ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးလားတဲ့။ ရွှေခုံစိတ်ကိုချုပ်တီးပြီး ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်တာအပေါက်မှာ လက်မှတ်ဝယ်သည်။ တစ်ယောက်ထဲ လက်မှတ်ဝယ်ကြည့်တာ ပထမဆုံးပါ။

“ကိုကိုကြောင့်သိလား ... ရှင်ကြီးထားခဲ့လို့လေ၊ ထင်သားပဲ ... ရွှေခုံက ငတုံးငအမှ မဟုတ်တာ အကျင့်ပုတ်ကြီး ...”

အရင်ကဆို ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် မိသားစုနှင့်ပဲကြည့်သည်။ ကိုကိုတို့ မိသားစုနဲ့ ရွှေခုံတို့ မိသားစုကတော့ အမြဲတမ်း ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးတွေ။ တမင် ကိုကိုကို အရွဲတိုက်ပြချင်လို့ တစ်ယောက်ထဲလာခဲ့ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် တကယ့်ကိုကြောင်စိစိနှင့် စိတ်ညစ်လာရသည်။

“သတ္တိရှိစမ်းပါ ရွှေခုံရုံ ... နင် နောက်ဆို တစ်ယောက်ထဲပဲ သွားလာလှုပ်ရှားရတော့မှာလေ၊ ဟွန်း ... ကိုကိုကို နင်ကသာ သံယောဇဉ်တွယ်တာရတာပါ။ ကိုကိုကတော့ နင့်ဆို အရှုပ်ထုတ်မလေး သတ်မှတ်ထားတာပါ”

ကိုကိုအကြောင်း တွေးမိလျှင် သူမအရမ်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာရသည်။

လူဆိုး ...

ရွှေခုံအပေါ် သံယောဇဉ်မဲ့လွန်းတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကမှ တတွဲတွဲနေထိုင်သေးတယ်။ အခု ကိုကိုမျက်နှာထားကြီး ထင်းပြီး ရှောင်နေတတ်သည်။

“မဖြစ်မနေ ကြည့်ပစ်မယ် ... တစ်ယောက်ထဲလဲ ဘာဖြစ်လဲ ကြည့်မယ် ... လူတွေအများကြီး ရှိနေတာပဲလေ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

သူမစိတ်ကို အားတင်းပြီး ရုပ်ရှင်လက်မှတ်လေးနှင့် စားစရာ

မုန့်ထုတ်တွေကို တပွေ့တပိုက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်ကားကို ရွှေခွံစိတ်ဝင်စား၍မဟုတ်။ ကိုကိုကို အခွဲတိုက်ပြုချင်လို့ပါ။ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့လျှင်တော့ အပြတ်တွဲဖြစ်မယ်။ ရွှေခွံမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲအဖော်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြရမယ်။

“ကိုကို အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ဆိုင်အပြင်ပြန်ထွက်လာလောက်ပြီ၊ အဟိ ... သူ့ကားကြီးမရှိတော့ရင် ဘယ်လောက်များစိတ်ပူပြီး ဒေါသဖြစ်လိုက်မလဲ ... ရယ်ချင်လိုက်တာ၊ ရွှေခွံရဲ့ကို ဒီလို လာပညာပြလို့ ဘယ်ရမလဲ ... ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်ရ”

သူမက လူရှင်းမယ်ထင်ရတဲ့ ဈေးအကြီးဆုံးအပေါ်ထပ်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ နည်းနည်းလေးကြောက်ချင်နေ၏။ ရပါတယ် ... ရွှေခွံပါ။ သူမတို့ ရုပ်ရှင်ရုံဝန်ထမ်းက လမ်းပြသည်။

“ညီမခုံက ဒီမှာပါ”

“ဪ ... အေး ... အေး”

သူမ ဝင်ထိုင်သည်။ ဝန်ထမ်းက သူမအနားက မသွားသေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေသေး၍ သူမက မျက်နှာထားလေးကို တင်းပစ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲဆိုပြီး အထင်လာမသေးနဲ့နော်။ သူမ အကြည့်ကို လွှဲပစ်သည်။

“ညီမက တစ်ယောက်ထဲလာကြည့်တာလား”

“ရှင် ...”

“ဪ ... အဖော်ပါသေးလားလို့ပါ”

“မပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေခွံ လေသံမာမာ တင်းတင်းနှင့် ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မဝယ်သင့်ဘူး၊ ဒါက ချစ်သူရည်းစားစုံတွဲတွေ ကြည့်တာပါ ... ဟိုမှာ ...”

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်မိတော့ အတွဲတွေ၊ တချို့က ဖက်တောင်နေသေးတယ်။ အမလေး ... ရွှေခွံ ဓန္ဒာကိုယ်လေး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ကြောက်လန့်သွားရသည်။

“ညီမလေး တစ်ယောက်ထဲဆိုရင် မသင့်တော်ဘူး ...

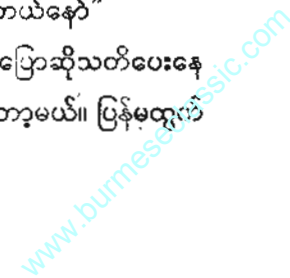
ညီမဘေးမှာလည်း ဘယ်သူရောက်လာမလဲ မသိဘူးလေ”

“အို ... ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ရုပ်ရှင်ကလဲ ပြတော့မယ်၊ ကြည့်လိုက်ပါညီမ ... တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၊ အစ်ကိုတို့လည်းရှိပါတယ်၊ လူတော့ မပြည့်ပါဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

ဝန်ထမ်းအစ်ကိုကြီးက စေတနာနှင့်ပြောဆိုသတိပေးနေမှန်း ရွှေခွံ သိနေသည်။ ရုပ်ရှင်ကလည်း ပြတော့မယ်။ ပြန်မထွက်

ချင်။ လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကာ ရွှေမြတ်နိုးကတော့ သူမဘေးမှာ လွတ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ယောက်ျားလေး မလာပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေရသည်။

“ကိုကိုကို ရွှေမြတ်နိုးမိတာမှားပြီထင်တယ်၊ ချွေးတောင်ပျံ့ချင်လာပြီ ... ကိုကိုကြောင့် သူများကို မခေါ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အကျင့်က ပုတ်သေးတယ် ... ရှင်သီမယ်”

ရွှေမြတ်နိုးတစ်ယောက်ထဲ အားငယ်နေရတာ ကိုကိုကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ စုံတွဲတွေက တဖွဲဖွဲဝင်လာကြ၏။ ရွှေမြတ်နိုးပတ်ဝန်းကျင်မှာက အတွဲတွေချည်းပဲ။ အမလေး ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နမ်းတော့မတတ်။ ရွှေမြတ်နိုး မကြည့်ရဲ။

“အချစ်ရယ် ... မောင့်ကို ချစ်လားပြောစမ်းပါကွာ၊ မောင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ မြန်မြန်ပြောကွာ ... မောင်က အတင်းနမ်းပစ်မှာ”

အမလေး ... သေပါပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။ ရွှေမြတ်နိုးထွက်ပြေးချင်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက မကြွ။ ရှက်တာရော ကြောက်တာရောပဲ။ ကိုကိုနဲ့သာဆိုရင် မတွေးရဲတော့ပါဘူး။ ရှက်စရာကြီး ... ရွှေမြတ်နိုး မလုပ်ရဲ။

“ဒီဘေးခုံမှာ လူမလာပါစေနဲ့ ... လာရင်လည်း ယောက်ျားလေးမဖြစ်ပါစေနဲ့”

ရွှေမြတ်နိုး ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှု့ဝံ့တော့ဘဲ ဆုတောင်းနေသည်။

“အမလေး ... မီးမှောင်ချလိုက်ပြီ ပတ်ဝန်းကျင် ... ကြောက်လိုက်တာ ... ရွှေမြတ်နိုး နင်ဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တွေတင်မိနေသည်။ ကိုကိုနဲ့ အတူတူ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သွားတာမှ ကောင်းဦးမယ်။ ရှက်လို့သေတော့မယ်ထင်တယ်။ အတွဲတွေ ... အတွဲတွေ လောလောဆယ်အထိတော့ သူမဘေးသို့ လူလာမထိုင်သေးပေ။ မလာပါစေနဲ့ ... ရုပ်ရှင်က စပြတော့မယ်။ နိုင်ငံတော်အလံကိုပင် ပြနေပြီ။ သူမထပြီး အလေးပြုသည်။

“ရွှေမြတ်နိုး ကိုကိုကို ရွှေမြတ်နိုး မှားပြီထင်တယ် ... အတွဲတွေ ဘာတွေပြောနေကြမှန်းမသိဘူး ... နားရှက်တယ်”

သူမ တစ်ယောက်ထဲ ငုတ်တုတ်လေးပြန်ထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ထိုင်ခုံမှာ လူမလာစေနဲ့ဟု မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ဆုတောင်းရသည်။

အခန်း (၃)

“ကလေး ... ဒါ ခုံနံပါတ်() မဟုတ်လား”

ရှပ်ရှင်ကားက စပြနေပြီမို့ အသံက သိပ်မကြားရပေ။ ပခုံးကိုတို့ကာ အသံကျယ်ကျယ်လေး မေးလာ၍ ရွှေမုံ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရတာ သူမဘေးနားမှာ လူလာပြီဟု အသိနှင့် ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ ရှပ်ကော်လာလက်ရှည်ကို ပုဆိုးနှင့်တွဲဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တော်ပါသေးရဲ့ ... တည်ကြည်တဲ့ အသက်အရွယ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ပဲ။ ရွှေမုံ ကံဆိုးတယ်။ ဆုတောင်းမပြည့်ဘူး။ မိန်းကလေးပဲ ကျပါစေဆိုတာ မကျပေ။ သူမက အသားချင်းထိမှာစိုး၍ ပစ္စည်းတွေကို ကြားမှာခံထားလိုက်သည်။

“ကလေး ... မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ နည်းနည်းရွှေ့မယ်နော်၊ ထိုင်ခုံကျပ်လို့ပါ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဪ ... ဟုတ် ... ရပါတယ်”

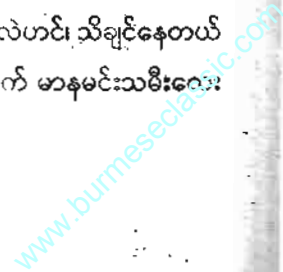
ပြောလည်းပြော လက်ကလဲ သွက်လက်စွာဖြင့် မုန့်ထုပ်များကို ကောက်ကာ သူမနံဘေးတွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။ သူက အားနာဟန်ဖြင့် တောင်းပန်နေသေး၏။ ရွှေမုံကတော့ အကြည့်တွေကို ပိတ်ကားစီရွှေ၍ မုန့်တွေပဲ တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားနေသည်။ ဘုရားရေ ... ခန့်ညားချောမောသော သူ့မျက်နှာပြင်ကို သူမတွေ့လိုက်ရတာ ပိတ်ကားဆီမှာရောက်နေတဲ့ သူမမျက်ဝန်းထဲ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေရတာလဲ။ သူ့ဘက်ထပ်ပြီး လှည့်ကြည့်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ သူမ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာနေခဲ့သည်။

“ရွှေမုံ ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူက နင့်ကိုအရေးယူပြီး တောင် မကြည့်ဘူး ... ကြီးကျယ်နေလို့က်တာ ဟွန်း ... ”

ကိုကိုထက် အသက်ကြီးပုံရပြီး ရွှေမုံတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားများထဲတွင် စိတ်ကူးယဉ်လို့ အကောင်းဆုံးယောက်ျားဖြစ်နေသည်။ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အမှတ်မထင် သူ့အပြိုးလေးနောက်သို့ ရွှေမုံ ရင်ထိတ်စွာ လိုက်ပါသွားချင်နေပြီလားတောင် မသိတော့ပါဘူး။

“ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲဟင်၊ သိချင်နေတယ် ရွှေမုံ ... နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလောက် မာနမင်းသမီးလေးက ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရွှေမြို့

ရွှေမြို့ဘဝတွင် ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပင် မထားခဲ့။ သူမ အထင်ကြီးစရာ ကိုကိုပဲ ဖြစ်နေသည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ခေတ်ပညာတတ် လှရည်သန်ပဲ၊ ကြည့်လေ ... ဘာအခွင့်အရေးမှလည်း မယူဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကားရဲ့ ဘာသာစကားကိုလည်း သူကနားလည်တတ်ကျွမ်းတယ်၊ အမလေး ... ရယ်နေသေးတယ်”

ရွှေမြို့မှာတော့ ဘာမှနားမလည်။ ဆယ်တန်းအောင်တာတောင် အင်္ဂလိပ်စာက အနည်းဆုံးအောင်မှတ်ပဲ ရခဲ့သည်။ ကိုကိုပါလာရင်ကောင်းမှာပဲ။ ရွှေမြို့ကို ဘာသာပြန်ပေးမှာ။ အင်း ... မကောင်းပါဘူး။ ကိုကိုပါမလာလို့ သူနဲ့ရွှေမြို့ ဆုံရတာလေ။ ကိုကိုကိုတောင် မေ့ချင်တယ်။ အရမ်းကို နူးညံ့ညင်သာတဲ့အသံချိုချိုပိုင်ရှင်လေး။ သူ့မျက်နှာလေးကို ရွှေမြို့ မာနတွေ ဘေးဖယ်ထားပြီး ခိုးခိုးကြည့်မိသည့်အဖြစ်တွေ။ သူမ အတွေးတွေ လွန်နေရာမှ ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ ဝုန်းဆိုတဲ့အသံကြောင့် အထိတ်တလန့်နှင့် အော်မိသွားသည်။

“ခွန်း ...”

“အမလေး ...”

ဘေးမှာကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ထိုင်နေတဲ့လူနား တိုးကပ်သွားမိသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုယ့်အရှိန်ကို ပြန်ထိန်းရသည်။

ကိုကိုကိုချစ်လို့

“ရုပ်ရှင်ထဲကပါကွ ... သိပ်လန့်သွားလား”

သူက အပြီးနှင့်လှည့်ကြည့်ပြီးပြောသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... စစ်တားလာကြည့်ပြီး ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ တကယ်တော့ ရွှေမြို့အဲဒီလောက်အသည်းမငယ်တတ်ပါဘူး။ စိတ်တွေ အာရုံတွေက ပိတ်ကားပေါ်မှာမှ မရှိတာဘဲ။ ရှက်လိုက်တာနော် ... ဒီမျက်နှာကြီး ဘယ်သွားဖွတ်ထားရမုန်းပင် မသိတော့။ ရှက်ရှက်နှင့်ပဲ နေကြာစေ့ထုတ်ကို ဖောက်ကာ တကျွတ်ကျွတ် စားနေလိုက်သည်။

“အမေ”

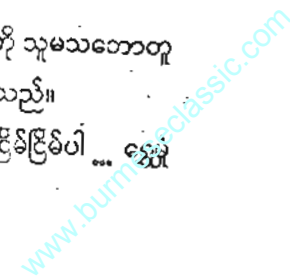
ရုပ်ရှင်ကားထဲမှာ မင်းသားနှင့်မင်းသမီးက အကြာကြီးနမ်းနေကြသဖြင့် ရွှေမြို့ ကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲ အကြည့်ကိုလှုံ့ပစ်စဉ် သူက ထုည့်အကြည့်နှင့် ဆုံမိသွားရကာ ရွှေမြို့ ဘာထုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းပင် မသိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူနှင့် ဘေးမှာချထားတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးထဲ ဟိုဟာရှု ဒီဟာရှာနှင့် သူမလုပ်မိလုပ်ရာ ထုပ်နေမိသည်။

“ကိုယ် ရေနည်းနည်းသောက်လို့ရမလား ကလေးမ”

“ရှင် ...”

သူမ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးထဲမှာ ရေဘူးကို သူမသဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်မပြုရသေးခင် ယူသောက်သည်။

“သူကတော့ ရိုးရိုးသားသား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါ ...”

၃၂

ပွင့်မြတ်နိုး

ပဲဖြစ်နေတာ ... ရင်တွေတုန်ချင်လာပြီ၊ ဘုရားရေ ... ဒီလူကြီး
ရွှေမှုံရင်ခုန်လှိုက်တုန်နေပါလား”

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက နိုင်ငံခြားဆိုတော့ ပွင့်လင်းလွန်းသည်။
အချစ်ခန်းတွေက ဘာညာတွေပါ ပြနေသေး၏။ ရွှေမှုံ သေတော့
မယ်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း မလှုပ်ရဲ။ အသံကြားလျှင် သူလှည့်
ကြည့်မှာ ကြောက်သည်။

“မြန်မြန်ပြီးပါတော့ အပြင်ထွက်ချင်နေပြီ ... မီးလင်းလာ
ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲနော်”

ကိုကိုရေ ... ရွှေမှုံ အရွံ့တိုက်မိတာလေ။ အခုတော့ အခက်
တွေ့နေရပြီ။ သူများကို ပညာပြချင်တဲ့ ရွှေမှုံလေ။ ဇောချွေးတွေပင်
ပျံချင်လာတယ်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကလေး ... ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်မနာမည် ရွှေမှုံရဲပါ”

“ရွှေမှုံရဲ”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့လောက်အောင်ပဲ။ ရွှေမှုံ
အရှက်မရှိလိုက်တာ။ သူက မမေးဘဲ သူမနာမည်ကို မဆီမဆိုင်
ပြောမိသွားသည်။ နှင့်ကို ဘာထင်တော့မလဲ ရွှေမှုံ။ ဟိုက မေးလို့
လား။ သိကွာမရှိလိုက်တာ မိန်းကလေးက စတယ်လို့ထင်သွားရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟဲ့။

“ဟင်”

မီးတွေက ဖြတ်ခနဲလင်းသွားလေသည်။ သူမ စိတ်တွေ
ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ရုပ်ရှင်ပြီးဆုံးသွားတာကိုပင် မသိလိုက်။
ချက်နာပူလိုက်တာ။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်တော့။ ဒါတောင် သူ့မှာ
ထားသောပါလာတာကို သူမ သတိပြုမိလိုက်သေးသည်။

ကြည့်ရတာ လူကြီးလူကောင်း သူ့ဋေးပုံစံပဲ။

ကိုကိုထက်တောင် ယောက်ျားပီသပြီး ချောသေးတယ်။
ဟွန်း ... အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်ပေးနေတဲ့ကိုကို။ သူက
တော သူမအားတစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြီးပြသည်။

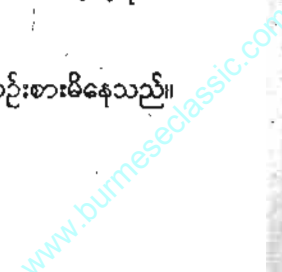
“သွားပါ”

“ဟုတ်”

သူက ရှေ့မှသွားစေရန် ခန္ဓာကိုယ်အားဖြည့်ပေးသည်။ မိန်း
ကလေးကို ဦးစားပေးတဲ့သဘောပဲ။ သူမ သူ့ကိုကျော်တက်ပြီး ရှေ့
မှသွားနှင့်၏။ ပြီးတော့ ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာက အတွဲတွေ။ တစ်ချို့
ဆိုတော်တော်လေး ဖရိုဖရဲနှင့် ရုပ်ပျက်လွန်းနေသည်။

“သူက ခပ်တည်တည်ပဲ ငါနာမည်လည်း မမေးဘူး ... သူ
နာမည်လည်း မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ ... သူ့အပြုံးကတော့ ငါ့ရင်ထဲ
နိမ့်စမ်းရေလေး စီးဝင်သွားသလိုပဲ”

သူမ ရှေ့မှသွားရင် သူ့အကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားမိနေသည်။

ဘယ်လောက်များလဲဆိုလျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆွတ်ထားတဲ့ အကောင်းစားရေမွှေးနံ့သင်းသင်းလေးကိုပင် ခိုး၍ရှု၍မြှိုက်မိနေ သည်။

အပြင်ရောက်တော့မှ ရွှေမုံ့အသက်ကိုဝဝလေး ရှုသွင်းနိုင် ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရာသလို သူမကားရပ်ထားရာနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ လူတွေကြပ်နေ၍ ကားက မထွက်နိုင်။ သူက ရော အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့။ ရွှေမုံ့ကို လှည့်ကြည့်သွားပုံ ပင်မရ။ စိတ်မဝင်စားဘူး ထင်တယ်။

တကယ်ပါပဲ ...

ရှင်နာမည်တောင် မသိလိုက်ဘူး ကိုဘဝင်ကြီးထင်တယ်။

“တကယ်ပါပဲ ... ဒီလောက်ချောမောလှပနေတဲ့ ရွှေမုံ့ကို နည်းနည်းလေးမှတောင် အဖက်မလှုပ်ခဲ့ပါလား”

နာမည်လေး ထည့်ပြောလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ။ တစ်ယောက်ထဲ သူ့အရိပ်အယောင်ကို ကားတွေလူတွေ ကြားမှာလိုက်ရှာရင်း ရင်ထဲမှာ အောက်သက်သက်နှင့် ခံရခက်နေ သည်။ လူရှင်းတော့မှ သူ့ကိုလည်း မတွေ့ရဘူးဆိုတဲ့အသိတွေ ဝင် လာမှ ကားလေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိုမှာ ကိုကိုပဲ ...”

သူမတို့ရပ်ကွက်ထိပ်ရောက်တော့ ကိုကိုက လမ်းထိပ်စတိုး

ဆိုင်လေးမှာ နံပုလေးနှင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ရွှေမုံ့ ရယ်ပစ်လိုက် ၏။ မှတ်ထား ... ရွှေမုံ့ကို ဒီလိုပညာပေးလို့ရမလား။ ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်။ သူမလာမယ့်လမ်းဘက်ထိ ငေးမျှော်ကြည့်နေ၏။ သူမကားလေးကို မြင်မှ ထလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟင် ... ဒီမှာကားတောင် စက်မသတ်ရသေး ဘူး။ ဘာတွေအသည်းအသန် ဖြစ်နေတာလဲကိုကို ...”

“မင်းဝါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ ရွှေမုံ့ရဲ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းတော်တော် အကျင့်ယုတ်တာပဲ ... ငါအရမ်းဒေါသဖြစ်တယ်”

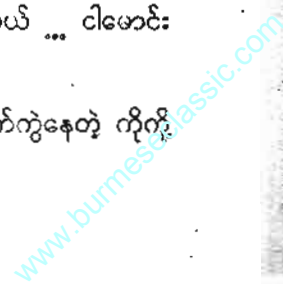
“ဟာ ... ဘာလိုင်းကြီးပဲ၊ ဒီပြဿနာကို ဘယ်သူကစတာလဲ၊ ထိုကိုပဲလေ ... ရွှေမုံ့ကိုစပြီး ရန်စတာက ရှင် ... မကျေနပ်လည်း သူကြီးတွေကို အဆုံးအဖြတ်ပေးခိုင်းရမယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုကိုဘက်က မောင်းဖြစ်တာလေ ... ကျွန်မကို တမင် ညစ်ပတ်ပြီး မဟုတ်တဲ့နေရာတွေ ခေါ်သွားတာ၊ ကျွန်မက ဒီစစ် ထားကိုအရမ်းကြည့်ချင်လို့ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး လိုက်လာခဲ့ တာပါ”

“တော်တော့ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ဖယ် ... ငါမောင်း မယ်”

ဒေါသတွေ အလွန်အမင်းထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ကိုကို

မျက်လုံးတွေက သူမအား လည်ပင်းညှစ်သတ်တော့မလားတောင် ထင်မှတ်ရသည်။ တကယ်ပါပဲ ... ကိုကိုဘာဖြစ်လို့များ ရွှေ့အပေါ် ရန်သူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကားပေါ်မှ သူမ ဆင်းပေးလိုက်သည်။ ကိုကိုက မောင်းသူနေရာမှာဝင်ထိုင်ပြီး ကားတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲပိတ်ပစ်၏။ သူမကတော့ ကား နောက်ခန်းထဲပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဦး”
“မေ့ ... ”

ကားကို ဆောင့်ထွက်ပစ်သည်။ သူမလုပ်ရပ်က ကိုကိုဘဝ ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘာတွေများနစ်နာပျက်စီးသွားစေလို့လဲဟင်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဘေးသို့ပင် ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲကျသွားရသည်။ ကိုကိုက ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ သူ့ခြံထဲသို့ အရင်မောင်းဝင်ခဲ့၏။ သူမအား အရင်ပို့ရမှာပါ။ ကားပေါ်မှဆင်း၍ သူ့ခန်းထဲတန်းဝင်သွားသည်။ မေမေပါရောက်နေ၏။ သူမကို စိတ်ပူစွာ စောင့်နေကြပုံရသည်။

“ရုပ်ရှင်က ကောင်းလား ရွှေ့လေး ... ”
“ဟုတ် ... ”
“စစ်ကားလား”
“ဟုတ် ... ”
“ဘာလဲ ... သမီးနဲ့ကိုကို ရန်ဖြစ်လာကြပြန်ပြီလား။ ဝင်လာ

ကတည်းက စိတ်ကောက်လာကြပုံပဲ ... ဘာတွေဖြစ်လာလဲ ချစ် သမီး”

မေမေက မေးသည်။ ရွှေ့ မဖြေ။ ပြန်မယ်ဟုပဲ ပြောလိုက် ၏။ အန်တီသူသူပင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားရသည်။

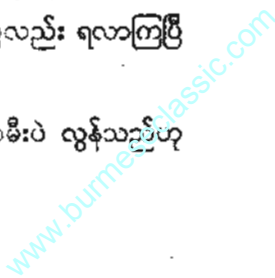
“အခါပြောတာပေါ့ ... သားက အကြီးပဲ နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံချင်ဘူး ... အန်တီသူတော့ သားကို ဆုံးမရဦးမယ်။ အငယ် နဲ့ယှဉ်ပြီး ဆိုးရလား”

“ပြန်တော့မယ် အန်တီသူသူ ... ထားလိုက်ပါ။ ရွှေ့လည်း လွန်တယ်”

ကိုကိုနှင့်ပြဿနာတွေ ထပ်မတတ်ချင်လောက်အောင် စိတ် ပျက်မိသည်။ ရွှေ့လည်း ဒီလိုမဟုတ်သင့်ဘူးဆိုကာ အသိတော့ဝင် ပါတယ်။ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ ရွှေ့ ဦးဆောင်၍ ပြန်လာတော့ မေမေလည်း နောက်မီလိုက်လာ၏။ ရင်ထဲတွင် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နာကျင်လေးလံနေသည်။

“ရွှေ့ ချစ်သမီးလေး ... ကိုကိုနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ လွန် တယ်ထင်တာပဲ ... ကိုကိုအပေါ် အရမ်းနဲ့ ဆိုး ဆိုးလွန်းတယ်ကွာ၊ မောင်မိုးမြင့်ထွဋ်က သူ့စိမ်းလေ ... အရွယ်တွေလည်း ရလာကြပြီ ပဲ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်တာကတော့ ချစ်သမီးပဲ လွန်သည့်ဟု

ထင်မိသည်။ ငယ်စဉ်လေးထဲက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ချစ်သမီးလေးက ဂျီကျူပြီး အနိုင်ကျင့်နေခဲ့၏။ သမီးကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ ကိုကိုအပေါ် အလွန်အမင်း အစွဲအလမ်းကြီးရှာပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေတာတော့ မိမိ ရိပ်စားမိနေလေသည်။

“သမီး အနားယူချင်တယ် ... ကိုကိုနဲ့ရွှေခွဲတို့က ဖြစ်နေကြပါ မေမေရာ ... ထားလိုက်ပါ ... ”

“ချစ်သမီးလေး”

“ကိုကိုနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို ... သူ့ကိုထားခဲ့လို့ပါ။ နောက်မှ မေမေကို အားလုံးရှင်းပြမယ် ... အိပ်တော့မလို့ ... ”

“ချစ်သမီးလေး ... ဟဲ့ ... ”

မေမေစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ဘဲ ရွှေခွဲ အိပ်ခန်းထဲစင်လာခဲ့ကာ အခန်းတံခါးကို လော့ဒ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟူး ... တကယ်ပါပဲ စိတ်မောလိုက်တာ၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိတော့ဘူးကွာ”

သူမ အဝတ်အစားတွေပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ဖြစ်လှဲချပစ်သည်။ ကိုကိုက ဘာကြီးလဲ ... ဟိုလူနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး။ တကယ်ကို လူကြီးလူကောင်းစတိုင်လ်။

“လောလောဆယ်တော့ ရွှေခွဲ့ရင်ကို လူတ်ခတ်စေတာက ရှင်ပဲလေ ... တကယ်ထူးဆန်းတယ်သိလား ... ကျွန်မလေ ရှင်

အကြောင်းပဲ တွေးနေမိလို့ပါ”

သူ့အကြောင်း တွေးမိတော့လည်း စောစောက ကိုကိုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရတာတွေ မေ့ပျောက်သွားသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်တွင် အပြုံးယောင်တွေပင် ယှက်သန်းလာနေသည်။

“ကလေး ... မင်းပစ္စည်းတွေကို နည်းနည်းလေးတိုးမယ် နော် ... ထိုင်ရတာ ကြပ်လို့ပါ”

နူးညံ့ချိုသာ ပျူငြာနေတဲ့အသံ။ ပြီးတော့ ချောမောခန့်ညား သူ အမည်မသိ။

ဘယ်မှာနေမှန်းပင် မသိတော့။

ကလေးဟု သူမအား နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ခေါ်တတ်တဲ့လူကြီး။

အပြုံးနုနုလေးများဖြင့် လူတဖက်သားစိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားနိုင်သော သူ့ကို ဘယ်လိုမှမေ့ပျောက်ပစ်လို့ မရတာ ထူးဆန်းမနေဘူးလားကွယ်။

အခန်း (၄)

“တူ ... တူ ...”

“တူ ...”

သူ့ဖုန်းဖုန်းမှ မြည်လာ၍ သူ့ကောက်ယူပြီး နားထောင်လိုက်သည်။ စိတ်တွေက မကြည်လင်။ ဘယ်ကဖုန်းလဲ ... ရွှေမှုံရဲလား။ သူ့ကို ပြန်ချောတာပဲဖြစ်နိုင်၏။ ဒီကောင်မလေးက ဒီလိုပဲ။ သူ့ဒေါသတွေ မပြေသေးဘဲ ရွှေမှုံရဲကို ဟောက်ပစ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟယ်လို ... ဒီမှာ ကလေးရှိလား”

“ဪ ... ဒီလိုပါ ကလေးပါ ... ကောင်မလေး ဖုန်းပိုင်ရှင်ပါ”

“အခုဖုန်းကိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“အခု ဖုန်းပိုင်ရှင်ပဲ ပြောနေတာလေ ... ဒီမှာ မိန်းကလေးဆိုလို့ ကိုယ့်အမေပဲရှိတယ်”

“ဟာဗျာ ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီမှာ ကောင်မလေး မရှိဘူးလား။ ဒီလိုပါ ... ကိုယ်နဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ်ရပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဖုန်းမှားသွားလို့ပါ”

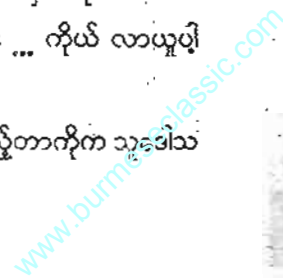
ရွှေမှုံရဲတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ သူလည်း စိတ်တွေဆိုး ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဖုန်းကိုယ်တောင် မကြည့်မိ။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ပြီး ဖုန်းကမှားလာရပြန်ပြီလဲ။ မနေ့က သူ့ဖုန်းကားထဲပါသွားသည်။ ရွှေမှုံရဲအိုက်တင်နဲ့ယူသွားတာပဲ ဖြစ်မည်။

“ဒီမှာဗျာ ... ဟဲလို ... ကိုယ်သတိရပြီ-ကောင်မလေးနာမည်က ရွှေမှုံရဲတဲ့”

သေချာပါတယ် ရွှေမှုံရဲပဲ။ ပြဿနာမလေး ... အမြဲတမ်းဖြေရှင်းပေးနေရသည်။ သူ ဒေါသဖြစ်ရတာ အဲဒါပဲလေ။

“ရွှေမှုံရဲကိုတော့ သိပါတယ်နော်၊ ပစ္စည်းတွေများပြီး ဖုန်းချင်းမှားသွားတယ်ထင်တယ် ... ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာက ကိုယ့်ဖုန်းပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး လဲကြရအောင် ... ကိုယ် လာယူပါမယ် ... လိပ်စာပဲပြောပါ”

ရွှေမှုံရဲတစ်ယောက်ထံ ရပ်ရှင်သွားကြည့်တာကိုက သူ့ဒေါသ

ရွှေမြတ်နိုး

ဖြစ်ရသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မကြောက်မရွံ့။ သူ့ကို တမင်အရွဲ့ တိုက်ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းကတော့ လဲရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ရွှေမြတ်နိုး ကိုယ်တို့အိမ်ဘေးခြံက မိန်းကလေးပါ။ နေ့ခင်း က ဖုန်းယူသွားလို့လေ ... ခင်ဗျားရှိတဲ့နေရာကိုပဲပြောပါ။ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ... ဒီကောင်မလေးက ဖြူစင်ပါတယ်။ အမှတ်တမဲ့ မှားသွားတာပါ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလယ် မှာပဲ ဆိုကြတာပေါ့ ... သပြေရိပ်စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါ ... ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်”

“သူဝတ္ထုတော်ဝင်လမ်းထိပ်ကလား ... အိုကေ ကျွန်တော် သိပါတယ် ... လာခဲ့မယ်”

“အိုကေ”

ရွှေမြတ်နိုး ... မင်းကတော့လေ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ပြီး ဘာတွေများဖြစ်ပျက်လာပြီလဲ။ ဒီစစ်ကားက အချစ်ခန်းတွေကြမ်းသည်ဟု သူသိထားသည်။ ယောက်ျားတစ် ယောက်နှင့်အတူယှဉ်တွဲပြီး ကြည့်နေတာ မတွေ့ရဲစရာပင်။ ရွှေမြတ်နိုး မင်းကတော့လေ။

“သားရေ ... သား နိုးလာပြီလားကွယ် ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ကိုကိုကိုချစ်လို

ခပ်ဖွဖွတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မေမေအသံချိုချိုကိုလည်း ကြားရသည်။

“မေမေ”

သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မေမေရဲ့ အပြုံးလက်လက်တွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“မင်းညီမအကြောင်း မင်းအသိဆုံးပဲကွယ် ... ရွှေမြတ်နိုးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ထားလိုက်ပါ မေမေရာ ... ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မပြောချင်တော့ဘူး ... သားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထား တယ် ... သွားစရာရှိတယ်”

“သွားလေ ... ဒါပေမဲ့ ရွှေမြတ်နိုးအပေါ်တော့ မင်းသည်းခံ ပြီး အလျှော့ပေးရမယ် ... မေမေတို့မှာ ရွှေမြတ်နိုးအဖေရဲ့ ကျေးဇူး တွေရှိတယ် ... မမေ့ပါနဲ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ... မေမေတို့ သားအမိက ပြန်ဆပ်ရလိမ့်မယ်”

မေမေ့ကို ရွှေမြတ်နိုးပတ်သက်နေတာတွေ မပြောပြချင်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုအတိုင်းအတာအထိ ရွတ် ထွေးလာလဲမှ မသိတာဘဲ။ မေမေ့ကို ပြောပြနေတော့ရော ဘာမှ မထူး။ သူ့ကိုပဲ အပြစ်ဖို့မှာ သေချာသည်။

“သား ... သွားမယ်မေမေ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“သွားလေ သား ... ဒါပေမဲ့ ညစာကိုတော့ ရွှေမှုံလေးတို့ အိမ်မှာ သွားစားကြမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်သင့်မြတ်အောင် ပါ”

“မေမေကတော့ ရွှေမှုံရုံမှ ရွှေမှုံရုံ၊ ငယ်စဉ်လေးထဲက အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် သူ့ထက်ပင် ချစ်သည်ဟု ထင်မိခဲ့ရသည့်အထိပင် သည်းသည်းလှုပ်နေခဲ့သည်။

“ချစ်သမီးလေး စိတ်ဆိုးပြေအောင် လုပ်ရမယ်နော် သား”
“အင်းပါ”

သူ့ အလွယ်တကူပဲ အင်းပါဟု မြေလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲ မှာတော့ ရွှေမှုံရုံကို တော်တော်လေးအမြင်ကတ်နေသည်။ ဖေဖေ ကပြောတယ် သားအမေက သမီးရူးတဲ့။ အစ်ကိုတွေကြားထဲမှာ နေလာရလို့ သမီးလေးပဲ မွေးချင်တာတဲ့။ သူလည်း မေမေ့ကို နှုတ် ဆက်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ... ရွှေမှုံရုံအကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိမှာလဲ ... အထင်မကြီးနဲ့၊ လူဆိုးမလေး အကျင့်က လည်းပုတ်သေးတယ်”

မိုးမြင့်ထွဋ် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာမိသည်။ သူ့သိချင်နေ တာက ရွှေမှုံရုံနှင့်ဘယ်လိုအတိုင်းအတာအထိ ပတ်သက်ခဲ့လဲဆိုတာ ပင်။ သူကတော့ ရွှေမှုံရုံလုပ်ရပ်ကို တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေဖြစ်ရ၏။

ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။ ငယ်စဉ်လေးကပဲ သူ့မိဘတွေဆီက အချစ် တွေကို လူယူသွားတဲ့ကောင်မလေးဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်။ ရွှေမှုံရုံ တိုင်တော့၍ သူ့အမြဲတမ်း အရိုက်ခံခဲ့ရ၏။ အဆူအပွက်ခံရသည်။

“တောက် ... ငါဒေါသထွက်လွန်းလို့ နင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင် သွား ရွှေမှုံရုံ ...”

သူ ...

သူဝတ္ထု ဘော်စဉ်လမ်းထိပ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့သပြေရိပ် စား သောက်ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာလည်း တွေ့ရ၏။ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး ထောင့်ကျကျစားပွဲတွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ရွှေမှုံရုံနဲ့ ပတ်သက်တာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထိုင်ပါ”

သူ ဝင်ထိုင်သည်။ ယောက်ျားပီပီသာသနှင့် ချောမောခန့်ညား သူပင်။ ဖြူနှစ်ဝင်းအိသော အသားအရည်နှင့် သူ့ထက်တစ်နှစ် လောက်ပဲ ကြီးပုံရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ပြီးပြည့်စုံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးမြင့်ထွဋ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တော်ဝါသေးတယ်။ ရွှေမှုံအနားမှာ ဒီလိုလူကြီးလူကောင်း လူရည်သန်တစ်ယောက် ကျလို့ပေါ့။ ဖုန်းချင်းလဲလိုက်ကြသည်။ ကိုပြီးပြည့်စုံက နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ပြီးပြည့်စုံသော ခန့်ညား ချောမောမှုတွေနှင့် ရဲရဲနီစွေးနေသော နှုတ်ခမ်းတိတိပပတွေက ယောက်ျားပီသမှုကို ပြသနေ၏။ ယောက်ျားချင်းပင် ငေးမောကြည့် ရှုချင်အောင် ရှင်းသန့်နေသည်။

“ဗျာ”

“ရွှေမှုံရဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ရိုးသားဖြူစင်ပါ တယ်။ ကိုယ်ကြည့်ရသလောက် အရမ်းလည်း ရှက်တတ်နေတယ်”

ဒီကောင်မလေးကိုများ အရှက်အကြောက် လုံးဝမရှိပေ။ ရုပ်ရှင်ရုံကို တစ်ယောက်ထဲသွားဝင်ကြည့်တာပဲ ကြည့်လေ။ ကိုပြီး ပြည့်စုံက အကြောင်းမသိလို့ပါ။ သူကတော့ မိတ်ဆွေချင်း စောင့် ထိန်းရမယ့်ဝတ္တရားရှိလို့ပါ။ နားပဲထောင်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက် သည်။

“ထူးခြားတာက ဒီကောင်မလေးက စစ်တားကြိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ မကြည့်ရဘူး ... လန့်အော်သေးတယ်”

သူ့ကိုအရွဲ့တိုက်ပြီး သွားကြည့်တာကို မပြောဖြစ်တော့။

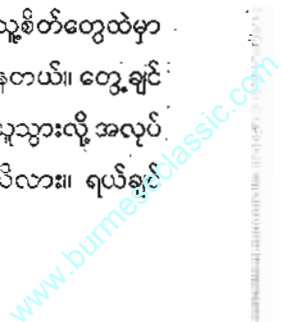
ရွှေမှုံရဲ့အပေါ် ဒီလူအတော်လေး စိတ်ဝင်စားပုံပင်။ ရွှေမှုံရဲ့က ချစ် စရာကောင်းပြီး ချောမောသူလေးပါ။ သူနဲ့သာ မသင့်မြတ်တာ။ မြင်ရသူတွေ ငေးလောက်သည်။

“ကိုမြင့်ထွဋ်နဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေလား”

ရွှေမှုံရဲ့ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ပြီးပြည့်စုံ မထင်မှတ်ဘဲ စိတ် ဝင်စားမိနေသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမချောလေးတွေ မရှားပါဘူး။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ... ရွှေမှုံရဲ့နှင့်ဆုံမိပြီး ကိုပြည့်ရင်ကို ခုန်စေတာကတော့ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

“ကလေးဆန်လိုက်တာဗျာ၊ မုန့်ထုတ်တွေ တပွေ့တပိုက် သယ်လာတယ် ... ပြီးတော့ ကိုယ့်ခုံပေါ်ချထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပါ ... မျက်နှာလေးတော့ တည်တင်းနေပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြီးတာနဲ့ လစ်သွားတာ အစအနတောင် မတွေ့တော့ဘူး”

သူ ရှာနေသေးသည်။ သူက စစ်ကားမို့ အချိန်လူပြီး ရုပ်ရှင် ရုံမှာလာကြည့်တာပါ။ တမင်လည်း အလုပ်တွေများလွန်းပြီး မွန်း ထုပ်လာတာကြောင့် တစ်ယောက်ထဲ စိတ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စေရန် ထာကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေမှုံရဲ့နှင့်ဆုံမိတာလည်း သူ့စိတ်တွေထဲမှာ ဖျော်ရွှင်တက်ကြွလာရလေသည်။ မင်းကိုသတိရနေတယ်။ တွေ့ချင် နေတယ်။ ကလေးရယ် ... ကိုယ်လေ မင်းဖုန်းမှားယူသွားလို့ အလုပ် ထိခွဲတွေ့ ဘယ်လောက်ကမောက်ကမ ဖြစ်ရလဲသိလား။ ရယ်ချင်

တယ် ... မင်းမှားယူသွားတာပါ။ ကိုယ်ကလဲ ဖုန်းကိုဘေးချထားမိ တယ်။ ဒါ ကံကြမ္မာလား ... မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့ထပ်ပြီး တွေ့ဆုံစေဖို့ လား။

“ကိုပြီးပြည့်စုံ”

“ကိုယ့်ကို ကိုပြည့်လို့ပဲခေါ်ပါ ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကိုကိုလို့ပဲ ခေါ်ပါ ... အိမ်မှာ ကိုကိုပဲ ခေါ်ကြတယ်”

ရွှေမှုံရုံကြောင့် သူ့နာမည်က ကိုကိုဟုတွင်နေလေသည်။ မိသားစုဝင်တွေရော တခြားသူတွေရော ကိုကိုဖြစ်နေ၏။ ကိုပြီးပြည့် စုံကတော့ ခင်မင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ရွှေမှုံရုံနှင့်ရင်းနှီးသွားအောင် လုပ်ပစ်ရမယ်။ ဒါမှ သူဝဋ်ကျွတ်မှာလေ။

“မင်း ... ငါ့နောက်တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး မနောက် ယှက်အောင် လုပ်ပစ်ရမယ် ... မင်းလင်ရသွားရင်လည်း ငါ့ကျွတ် ပြီး လွတ်ပြီကွ”

သူစိတ်ကူးနှင့်သူ အရမ်းကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။ ရွှေမှုံရုံ ... နင်တော့သိမယ်။ ကိုပြီးပြည့်စုံဆိုလည်း နင့်ဘဝတစ်သက် လုံး ကောင်းစားရမှာလေ။

“ကိုကိုနဲ့ရွှေမှုံရုံတို့က တော်တော်လေး ရင်းနှီးပုံပဲ”

“ရင်းနှီးပါတယ် ငယ်သူငယ်ချင်း အိမ်ချင်းကပ်နေလာခဲ့ကြ

တာပါ ... မိဘချင်းတွေကလည်း တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ဆွေမျိုးတွေ လို့ပဲ နေလာကြတာပါ”

ပြီးပြည့်စုံကတော့ ကိုမိုးမြင့်ထွဋ်ကို ကြည့်မိသည်။ အင်ဂျင် နိယာဘွဲ့ရပြီးသားတဲ့။ အလုပ်အကိုင်တွေ စတင်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်တဲ့။ ရွှေမှုံနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဆိုတာ သူ့အသိချင်ဆုံးဖြစ်နေ သည်။

“ကိုပြည့်က ကိုယ်နဲ့ရွှေမှုံရုံကို ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ ဆိုတာ သိချင်နေတာမဟုတ်လား ... မိတ်ဆွေတွေပါ။ မောင်နှမ တွေလို့ပဲ ... ကိုပြည့်ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ကိုယ်မိတ်ဆက်ပေးနိုင်ပါ တယ်”

“ကိုယ် မိတ်ဆက်ချင်ပါတယ် ရွှေမှုံရုံနဲ့မလင်မှတ်ဘဲ ဆိုမိလို့ ခင်မင်ချင်ပါတယ်”

“အိုကေ ... ရွှေမှုံရုံအိမ် ကိုယ်ခေါ်သွားမယ် ... မိတ်ဆက် ပေးမယ်။ ရွှေမှုံရုံက ခင်မင်တတ်ပါတယ် ... ပွင့်လင်းတယ်။ သွားကြ မယ်လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ကိုပြည့်ရာ ... ကိုယ်နဲ့ကိုပြည့်က ရွယ်တူ လောက်ပဲရှိမယ် ... မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ရွှေမှုံရုံ ကြောင့်ဖြစ်ကြရတာလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေမှုံရုံလည်း ကိုယ်တို့

အဖွဲ့ထဲမှာ ပါဝင်သင့်တယ်လေ”

ရွှေခုံရံနှင့်ကိုကိုတို့ ရိုးသားစွာ ခင်မင်ပတ်သက်နေတာဖြစ်ကြောင်း သူ့သိလိုက်သည်။ ဒီလောက်ရှောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မဝင်စားရတာလဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

“မင်းကို မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့ ကိုယ်ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး ကလေးရယ်”

ရွှေခုံရံက တကယ့်ကို ကလေးဆန်လွန်းပြီး ရိုးစင်းစွာ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာဖြစ်ကြောင်း ပြည့်စုံ သိနေသည်။ တစ်ယောက်ထဲလာလို့ ကိုယ်အထင်မသေးပါဘူး။ မင်းက ဣန္ဒြေရှိပါတယ်။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ စစ်ကားကြိုက်ကြတာချင်းလည်း တူနေပုံပဲ။ သူကတော့ ရင်တွေတဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။

“သွားမယ် ကိုပြည့် ... ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခေတ်ကပွင့်လင်းပါတယ်”

ကိုကိုကလဲ အတင်းခေါ်နေသည်။ ပြည့်စုံကိုယ်တိုင် ရွှေခုံရံအပေါ် ရင်ခုန်တုန်လှုပ်နေတာ အံ့ဩရသည်။ သူ ... ဘယ်တုန်းကများ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့။ မာမိကတောင် သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုသင့်ကြောင်း အကြံပြု၍ ချွေးမလောင်းရှာနေတာ သူ့ငြင်းဆန်နေ၍ အခက်တွေ့နေရ၏။ သူ စီးပွားရေးကလွဲ၍

ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိ။ ရုပ်ရှင်တောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကားတွေပဲ ကြိုက်တာ။ ရွှေခုံရံနှင့်ကျွန်ုပ်ပါ။ မထူးတော့၍ သတ္တိတွေမွေးပြီး ရွှေခုံရံနှင့် တွေ့ဆုံလို၍လည်း ကိုကိုနှင့် လိုက်လာခဲ့မိလေသည်။

ကိုကိုကိုချစ်လို

တော့ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် စားတော့ဝါးတော့မတတ်။ မျက်လုံး
စိမ်းစိမ်းကြီးတွေနှင့် ကြည့်တာများ ကြောက်စရာပင် ကောင်းသည်။

“ချစ်သမီးလေး ... ဘာတွေကြည့်ပြီး စပ်စုနေတာလဲ၊ ဟို
ဘက်ခြံကြီးထဲကြည့်လိုက်ရတာလဲ အမေ ... သွားလိုက်လေ၊
ကိုကိုနဲ့က စိတ်ကောက်နေကြပဲ ... ပြေလိုက်ပါ”

“ရွှေမုံက မကောက်ပါဘူး၊ သူက ကောက်နေတာ ... စိတ်
ပွတ်တယ် ... လူကြီးတွေရှေ့ကျရင်တစ်မျိုး၊ အမြင်ကတ်လို့မသွား
ဘာ”

“အို ... သမီးလေးရယ် ... ကိုကိုကို ဒီလိုပြောရလား၊ မေမေ
ဘာပြောထားလဲ ... ကိုကိုကို ချိုချိုသာသာဆက်ဆံပြောဆိုလေ”

“သူကပဲများနေတာ”
မေမေလဲ ကိုကိုဘက်ကပဲ။ အန်တီသူက ရွှေမုံ့ဘက်က
ထလို မေမေက ကိုကိုမှကိုကို။ သူမ မျက်စောင်လေးကတစ်ခဲ။
အမေ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါရမ်းနေသည်။

“ချစ်သမီးလေးရယ် ... မေမေတို့မှာ ကိုကိုတို့သားအမိပဲ
အေးကိုးခင်မင်နေရတာပါ။ သမီးလေး အရမ်းဂျိုကျအိုင်ကျင့်လွန်း
တော့ ကိုကို သည်းမခံတာ ဖြစ်မိလိမ့်မယ်”

“ကိုကိုက အရင်နဲ့လုံးဝမတူတော့ဘူး မေမေရ”
ကိုကိုကို သူမ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် မေမေကို ကားဝယ်ပေး

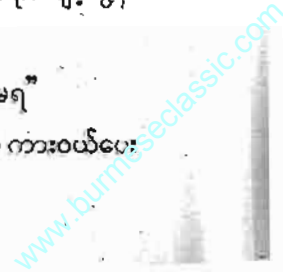
အခန်း (၅)

“ဟင် ... ဘယ်ကကားပါလိမ့် ကိုကိုနဲ့လာတာပဲ”

ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီးက ကိုကိုကားနှင့်အတူ
ဝင်လာသည်။ ရွှေမုံ့အပေါ်ထပ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေရင်း မျက်လုံး
လေးတွေက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေ၏။ ကိုကိုခြံထဲကိုပါ ... ကိုကို
ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့သူယော်ချင်း မရှိဘူးဆိုတာ သူမအသိဆုံး
ကိုကိုက အခုမှ စီးပွားရေးတွေလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေဆဲလေ။ သိချင်စိတ်
နှင့် တစ်ဖက်ခြံကြီးဆီသို့ အပြူးအပြ လှမ်းကြည့်နေပေမယ့် သွား
မစပ်စုရဲ။ ကိုကိုနဲ့က ပြဿနာတက်ထားလေသည်။

“ဟွန်း ... ကိုကို ... ရှင်ကြီးက အရမ်းပဲပေးလွန်းတယ်
ရွှေမုံ့ကိုများ အဖက်မတန်သလိုလိုနဲ့ မခေါ်ချင် မပြောချင်သလို
နဲ့”

မေမေနှင့်အန်တီသူရှေ့မှာဆိုရင် တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှာဆို

ရှင်မြတ်နိုး

ဖို့ ပူစာမိသည်။

“သူများကားနဲ့ကပ်လိုက်နေရတာ ရွှေ့အားနာရတယ်၊ မျက်နှာလည်းငယ်ရတယ်မေမေ ... ဝယ်ပေးပါနော်၊ ရွှေ့အရွယ် ရောက်နေပါပြီ ... ကားကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်းတတ် ပါတယ်၊ သူကားကို လုံးဝပဲ ...”

“သမီး ငယ်သေးပါတယ်၊ မေမေ စိတ်မချသေးဘူး ... ကိုကို အပေါ်လည်း သူစိမ်းဆန်ရာ ကျမနေဘူးလား”

“ဟွန်း ...”

ရွှေ့တို့နှစ်ယောက်က သူစိမ်းတွေပဲဟာ။ ရွှေ့ကို မေမေက စိတ်မချတာရော ကိုကိုနဲ့သွေးမကွဲစေချင်တာရောနှင့် ကားမဝယ် ပေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း မျက်နှာကြီးဖုတ်သိုးပြီး မာထန်နေတဲ့ ကိုကိုရဲ့ကားကို လိုက်ကပ်စီးနေရတာ ရွှေ့ စိတ်ပျက်စပြုလာ သည်။

“ကိုကိုနဲ့တိုင်ပင်ပါဦးမယ်ကွယ် ... ကိုကိုက ကျွမ်းကျင် တယ်လေ ... ချစ်သမီး တစ္ဆေတိုင်းစိတ်နဲ့ကားက အန္တရာယ်မှ လွန်းပါတယ်နော်”

“ပြီးပါရော ... ပြီးပါရော ...”

မေမေ့ကို ခုစုစောင့်စောင့်လေးပြောပြီး ဆက်ပြောနေလျှင် ဘာမှထူးတော့မှာမဟုတ်၍ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲပဲ ပြန်ကြည့်နေ

ကိုကို ကိုချစ်လို့

သည်။

“အမလေး”

ကားကြီးပေါ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ကိုကိုသူငယ်ချင်းကို တွေ့ လိုက်ရတော့ ရွှေ့ အထိတ်တလန့်နှင့် အမလေးဟုအော်ပစ်မိသွား သည်။

“ဘုရားရေ ... ဟိုလူပဲ ... ရုပ်ရှင်အတူတူကြည့်တဲ့လူ၊ သေ ချပါတယ် ... ကိုကိုသူငယ်ချင်းလား သေပါပြီ ...”

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူတွဲပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့် တာ ကိုကိုသိသွားရင် ရွှေ့ကို ဒေါသပိုဖြစ်တော့မည်။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာချင်နေတဲ့ကိုကို။ သူ ... သူဘာလာလုပ်တာလဲ။ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေကို ရွှေ့ အကုန်သိသည်။ သူကကားပေါ်ကဆင်း ပြီး တိုတိုတိုတိုကထဲ ဝင်သွား၏။ ရွှေ့အကြောက်ဆုံးက ကိုကိုနှင့် အန်တီသူ အထင်သေးမှာကိုပါ။

“သမီးရေ ... ကိုကိုက ဖုန်းဆက်တယ်၊ သမီးလေးကို သူတို့ ဒွီဘက် အခုချက်ချင်းကူးလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟင် ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“သွားလိုက်ပါကွယ် ... ချစ်သမီးက အငယ်ပဲ ... ကိုကိုက ခေါ်တာလေ”

ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်ရတာလဲ။ ကိုကို လူလည် ... ရွှေ့ကို

ပြဿနာရှာတော့မယ်ထင်တယ်။ မေမေ့ကိုတော့ ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောပြီး သူမခြေလှမ်းလေးတွေက နှေးနှေးကွေးကွေး။ သူ့ရော ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ... ရွှေမုံ ဆုတောင်း ဘယ်တုန်းကပြည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သူနဲ့တော့ တော်တော်လေးတူလွန်းနေသည်။

“သူဆိုရင်လည်း ဘာဖြစ်လဲ ... ငါအရမ်းတွေ့ချင်နေတဲ့ အိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားလေးတစ်ပါးပဲ ... ကိုတို့ကို ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး ... ပိုတောင်ကပြလိုက်ဦးမယ်”

သူမ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်အားပေးရင်း သတ္တိတွေမွေးကာ ကိုတို့တို့ကိုကြီးထဲဝင်ရောက်လာစဉ် နည်းခန်းမှာထိုင်နေတဲ့သူကို မျက်ဝန်းတွေချင်း ဆုံမိသွားသည်။

“သူ ... သူပဲ ဟုတ်တယ် ... သူ ... ”

သူ ... သူပဲလေ။ ရွှေမုံ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖျောက်စစ်လိုမရဘဲ အရိပ်လေးတစ်ခုလို တွယ်ငြိနေဆဲဖြစ်သူ။ ရွှေမုံ့ နှလုံးသားတွေထဲက ရင်ခုန်သံစည်းချက်လေး တဖြိန်ဖြိန်လေး စီးမျောသွားသည်။

“ရွှေမုံ့ရဲ့ ... လာထိုင် ... ”

“ဪ”

ကိုကိုက လာလေဟုခေါ်သံကို အရင်းပြု၍ ရှေ့သို့တိုးကာ သွားတဲ့ ရွှေမုံ့ ခြေလှမ်းတွေက အင်အားတရပ် ပျော်ဝင်စီးဆင်း

ပါသည်။ အံ့ဩမှုတွေ တစ်သိကြီးနှင့် ရင်မှာပိကုလာသလို လေးလံနေတာတော့ ခံစားရ၏။ ပြီးစစ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းအစုံရှေ့တွင် သိမ်ငယ်မှုနှင့်စိုးထိတ်မှုများစွာ သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်မိသည်။

“သူလား ... ရွှေမုံ့ရဲ့ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို ... သူလေးပဲ ... ”

သူနှင့်ခုတ်ယအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ် ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သူ့ဘက်က သာမန်အကြည့်တွေဖြစ်နေပေမယ့် သူမကတော့ ဝမ်းသာအားရလိုက်လှဲစွာ ပြုံးပြမိသွားသည်။

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းလားဟင် ... တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကလေး ... မင်းနဲ့အကြောင်းပြုပြီးမှ ခင်မင်သွားကြတာပါ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ ဖုန်းချင်းမှားယူသွားမိကြတယ်လေ”

“ဘုရားရေ ... အဲဒါ ကိုကိုဖုန်း ... ”

“ဟုတ်တယ် ရွှေမုံ့ရဲ့”

ကိုကိုကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဒေါသကုမ္မာရကြီး။ မျက်လုံးတွေက တင်းတင်းမာမာ။

“သူက နင့်ကိုခင်မင်ချင်တယ်ဆိုလို့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့လေ။

စွန့်ပေးခြင်း

ငါခေါ်လာတာ”

သိသားပဲ။။ ရွှေ့ကို ပထုတ်ဖို့ မဟာ အကြံအစည်ကြီးဆိုတာ။ ကိုကိုတို့ဖုန်းအပြန်အလှန် ဖုန်းဆက်ကြရင်း ခင်မင်သွားတာတဲ့။ ကိုကိုစိတ်ပုတ်ကြီးကို ဒီတစ်ခါတော့ အရမ်းပဲ။ ကျေးဇူးတွေတင်သွားရပါပြီ။ ရွှေ့အတွေ့ချင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို ရွှေ့ရှေ့မှောက်ဆိုက်ဆိုက်ဖြိုက်ဖြိုက် ခေါ်ဆောင်လာပေးလို့ပေါ့။

“ကိုယ့်နာမည်က ပြီးပြည့်စုံပါ ... မင်းကတော့ ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်တယ်နော် ကလေး ...”

သူမ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဦးလို့ ချွဲချွဲနဲ့ နဲ့ လေး ခေါ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် ... ကိုကိုကြီးလို့ ... ဟွန်း ... ကိုကိုထက် သာစေရမည်။ ရွှေ့ကို တခြားသူလက်ထဲ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ပို့ပစ်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ကိုကို။

“ကိုကိုကြီးလို့ခေါ်မယ် ... ဒါက ကိုကို ... ရွှေ့မှာ အစ်ကို နှစ်ယောက်ရသွားပြီနော် ... အဟိ ...”

“ကိုကိုကြီးတဲ့လား ... ကောင်းပါတယ် ... ကိုကိုကြီးက တော့ ကလေးလို့ပဲခေါ်မယ်”

သူကလည်း တကယ့်ကို ကောင်မလေးရှေ့မှာ ကလေးကလားနှင့် လှူငယ်လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူးကြာသွက်လက်နေသည်။ မျက်နှာတော့ အပူသားပဲ။ ရွှေ့ရဲ့ကို ထပ်မံဆုံစည်းခွင့်ရတာ

ကိုကို ကိုချစ်လို့

သူ့အလွန်အမင်းပျော်ရွှင်ပီတိ ဖြစ်ရ၏။ ကိုယ် ထပ်တွေ့ချင်နေတာပါ။ သူ့အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

“ခေါ်ပါ ... ရွှေ့က အရမ်းကလေးဆန်နေလားဟင်”

“အင်း ... မင်းက ဖြူစင်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ပွင့်လင်းမှုကို သဘောကျတယ်”

ကိုကိုဘေးရောက်သွားပြီ။ ကိုပြီးပြည့်စုံရော ရွှေ့ရော ပြောလို့မဆုံးနိုင်ကြ။ မိသားစုအကြောင်းတွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းတွေ ရွှေ့လည်းသိသလိုလို တတ်သလိုလိုနှင့်ဆရာကြီးလုပ်၍ ဆွေးနွေးနေသည်။

“ရွှေ့ ကျောင်းပြီးသွားရင်လေ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးတွေလုပ်မယ် ကိုကိုကြီး ... အကူအညီပေးနော်”

“ပေးရမှာပေါ့ ကလေးရယ် ... အားပေးရမယ်၊ အောင်မြင်တဲ့အထိပေါ့ ... သင်ပေးပါ့မယ်”

“Thank You”

ဒီကောင်မလေး အသံကိုက နျူကလီးယားပုံးပေါက်ကွဲတော့မတတ်ဘဲ။ အမြင်ကတ်လိုက်တာ ... သူ ပထမတော့ ကိုပြီး ပြည့်စုံလက်ထဲ ဒီကောင်မလေးကို ထိုးအပ်မလို့ပဲ။ ဒီကောင်မလေးကိုယ်တိုင် ဗြိတိတီနှင့် အရောတဝင်လုပ်နေတာကိုကြည့်နေရင်း ရွှေ့ရဲ့ တမင်အရွဲ့ တိုက်လုပ်ပြနေတာ သိလာရသည်။ ဒေါသထွက်

ဗုဒ္ဓမြတ်နိုး

ချင်လာပြန်၏။ ဟိုလူကလဲ ကလေး... ကလေးနဲ့ ဆက်ပြီးတိုင် မနေချင်တော့ဘဲ ထထွက်မိတော့မလို။

“ဒါက ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကဒ်ပါ... မင်းအချိန်မရွေး ဆက်သွယ် လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်”

“ခွင့်ပြုဦးနော်... ကိုကိုလည်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီပြောပါ ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ထလိုက်တော့ ရွှေမုံလည်း ကိုကိုကို အမြင်ကတ်တာနှင့် သူ့ကို ခြံထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးပစ်လိုက်သည်။

“ရွှေမုံရံ”

“ရှင်”

“မင်းကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရပြီးထဲက ကိုယ်... မင်းနဲ့ ခင်မင်ချင်ခဲ့တာပါ။ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်... ဖုန်းချင်းမှာသွားတယ်”

“ကိုကိုဖုန်းကို ယူလာတာလေ၊ ရွှေမုံက ဖုန်းကိုင်နေကျ မဟုတ်လို့... ဟင်း ဟင်း...”

“မင်းမှာ ဖုန်းမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး... မေမေလေ ဝယ်မပေးဘူး၊ ရွှေမုံ မကြာခင်ဝယ် မယ်... ရွှေမုံက ဟိုဘက်ခြံမှာနေတာလေ၊ လာလည်လို့ရပါတယ်”

ကိုကိုကိုချစ်လို့

“ကိုယ် လာလည်မယ်နော် ကလေး... မင်းနဲ့ဆုံရတာ ကိုယ် ပျော်သလိုပဲ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ရွှေမုံလည်း ကိုကိုကြီးလိုပါပဲဟု ပြန်ပြီး ချဲမလို့ဟာ နှုတ်က မထွက်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မာနတွေက တန်ဖိုးပါ။ ကိုကိုကြီးကပဲ ရွှေမုံဘဝမှာ အချို့သာဆုံးနဲ့အညင်သာဆုံး နူးညံ့စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့လို့လား မသိပါဘူး။ ရွှေမုံနုလုံးသားထဲမှာ သံယော ဇဉ်တွေ ငြိတွယ်သွားခဲ့ရသည် ထင်သည်။

“သွားပြီနော်”

“ဟုတ်”

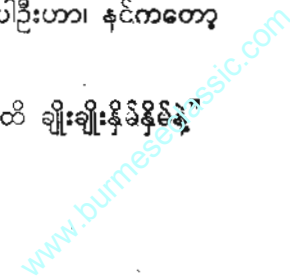
ကိုပြီးပြည့်စုံကားလေး မောင်းထွက်သွားပြီးမှ ရွှေမုံရင်ခုန် လိုက်ဖြာတုန်ယင်နေရသေးသည်။ ခြေလှမ်းဆက်လှမ်းဖို့ပင် မေ့ လျော့သွားသလို သူ့ကားကိုလည်း ငေးမောကြည့်မိနေ၏။ သူမ အနားသို့ ကိုကိုရပ်လာသည်။

“ရွှေမုံရံ”

“ဟင်”

“နည်းနည်းလေးများ လှမြေဆည်ပါဦးဟာ၊ နင်ကတော့ လေ အငမ်းမရကြီး...”

“ကိုကိုနော်... လူကို ဒီလောက်အထိ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်နဲ့”

“နင် ... ဖုန်းချင်းမှားလောက်အောင် ဘာတွေဖြစ်နေလို့ မေ့လျော့ရတာလဲ”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“သူ ... သူလေ ခန့်ညားချောမောမနေဘူးလား၊ အရမ်းလည်းယောက်ျားပီသတယ် ကိုကိုသိလား ... ချမ်းလည်းချမ်းသာတယ်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးတွေက စိမ်းမြမြနဲ့ နှုတ်ခမ်းကလဲ နီစွေးစွေး”

“ရွှေမှုံရုံ ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသေးစိတ်ကြည့်ထားရလားဟ”

“အမလေး ... လန့်လိုက်တာ”

ကိုကို စိတ်ပုတ်ကြီး။ ဒေါသတွေထွက်ပြီး စိတ်တိုနေပြီး တမင်ပြောလိုက်တာပါ။ သူပဲ ရွှေမှုံကို ဟိုလူလက်ထဲထိုးအပ်ဖို့ ကြံပည်နေပြီးတော့။

“စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ် ... အခွင့်အရေးလည်း မယူတတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို လူကြီးလူကောင်းပဲနော်”

“နင် ... နင် ပြောလေကလေပါပဲလား ... ဒီလူ့အကြောင်း နင်ဘယ်လောက်သိထားလို့လဲ”

“အပွေးမြင် အပင်သိပါတယ်”

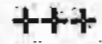
“ဘာပြောတယ်”

သူကလည်း အခြောက်တိုက်ဒေါသတွေ ထွက်နေလေသည်။ ရွှေမှုံရုံ အရွဲတိုက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ သူသိသိပြီးနှင့် ရွှေမှုံရုံကို သူလုံးဝကြည့်မရှု၊ သူ့အနားများရှိမနေစေချင်တာမှန်ပေမယ့်လည်း သူဒေါသဖြစ်နေရတာကိုပင် သူကိုယ့်သူ စဉ်းစား၍ မရတော့။

“အဟိ ... ကိုကို စိတ်ပုတ်ကြီး ပြန်ပြန်နော် ... ညစာကိုတော့ ရွှေမှုံတို့အိမ်မှာ လာစားမှာမဟုတ်လား ... စောင့်နေမယ်နော်”

“ဟေ့ ... ရွှေမှုံရုံ ... မင်း ... မင်း ... ဟာကွာ”

ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွှေမှုံ ပျော်လိုက်တာနော်။ ရွှေမှုံကိုသူများလက်ထဲအပ်ချင်ဦး။ ရွှေမှုံဆို ရှောင်နေတာ ကိုကိုပဲလေ။ အခုတော့ ကိုကိုထဲကတောင် ကြင်နာယုယပေးတဲ့ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရွှေမှုံ အနားရောက်လာအောင် ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပူးစာရေးနတ်မင်းကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ဘယ်။ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းစောင်မလိုက်တာပါ ကိုကို

အခန်း (၆)

“ဒီညစာ-စားပွဲက ကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဂုဏ်ပြု ညစာကျွေးတာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ခန့်သားချောမောတဲ့ ကိုကိုကြီးလိုယောက်ျားတစ်ယောက် နဲ့ဆုံမိတာ၊ ကိုကိုကြောင့်လေ ... အဟဲ ... ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးကို အရမ်း အရမ်းကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ”

ကိုကိုတော့ခက်ပြီ။ ရွှေခွံရံ ငရှုပ်မလေး လွတ်ကျွတ်ရင်ပြီး ရောလို့ အမြဲတမ်း သူ့ရင်ထဲမှာပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိနေပေမယ့် တကယ်တမ်း ရွှေခွံရံ ချစ်သူရည်းစားမှာကျတော့လည်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေပြန်ရော။ ဒီကောင်မလေးက အရွံ့တိုက်ပြတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။ ကိုကို အမူအယာမမျက်စေရန် ပြန်ထိန်းပစ်လိုက် သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“အင်း ... ကိုပြီးပြည့်စုံက မဆိုးပါဘူး။ နင့်အတွက် ရွေးချယ် သင့်ပါတယ်၊ ကိုကိုကတော့ သဘောတူတယ်၊ ငါ့လက်ကနေ လွတ် ချေခင်တယ်လေ”

“လွတ်တော့မှာပါ ... မကြာခင် လွတ်မြောက်စေရမယ်၊ ဒီတိုကြီးနဲ့ချစ်သူဖြစ်သွားရင် ကိုကို လုံးဝမလိုအပ်တော့ဘူး။ ရွှေခွံရံ အတွက် အဖော်ရပြီလေ”

ရွှေခွံ ငိုချင်လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ ကိုကိုကို သဝန် တိုပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲစေချင်တာပါ။ အမြဲတမ်း ရွှေခွံကိုဆိုရင် ဥပေက္ခာမြူထားချင်တဲ့ကိုကို။ ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်နှင့်တကယ်ပဲ တိုကိုရင်ထဲမှာ ရွှေခွံက သာမန်အဆင့်လောက်တောင် သံယောဇဉ် တွယ်ပြီနေခြင်းမရှိတာပါလား။ သူမ ခံစားရတာတွေ ကိုကို မသိစေ ခုန် အငိုမျက်လုံးတွေကို ပုန်းကွယ်ပစ်သည်။

“လာလေ ... ကိုကို ... ညစာကတော့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ ဆိုကို့မေမေလည်း နေမကောင်းလို့ မလိုက်လာနိုင်သလို ရွှေခွံ မေမေလည်း ဦးလေးတစ်ယောက်က အရေးတကြီးဖုန်းဆက်ခေါ် လို့ မရှိဘူးလေ”

“နှစ်ယောက်ထဲလည်း ဖြစ်ပါတယ် ... ရွှေခွံရံဆိုတဲ့ ကောင် မလေး ချစ်သူတွေ့တဲ့ အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုပေးချင်တာ”

“အဟိ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ဒီကောင်မလေး အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျော်နေတာပါလား။ လင်တော်တော်ယူချင်နေပုံပဲ။ ကိုပြီးပြည့်စုံကလည်း မဆိုးဝါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုကြိတ်ပြီး ဒေါသက ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။

“ကိုပြီးပြည့်စုံက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးဆိုတာထက် လူလွတ်ဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်နော် ရွှေမုံရံ”

“လူပျိုပါ”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

“အဟိ ... ထင်တာ”

“နင်ကတော့လေ”

ကိုကိုက ရိုက်ဖို့လက်ရွယ်လိုက်သဖြင့် ရွှေမုံ ဧကံကလေး ပုဝင်သွားရသည်။ တဟီးဟီး ရယ်မောနေလိုက်တာကိုပင် ကိုကို ဒေါသထွက်နေသည်။ ရွှေမုံက ကိုကိုကို ခံစားစေချင်တာပါ။ မနာလိုဝန်တိုတွေဖြစ်စေချင်တာ။ အမြဲတမ်းပဲ ကိုကိုကိုနေ့ကတယုက်ပြီး ဒုက္ခပေးချင်တဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး သံယောဇဉ်တွေ ကင်းမဲ့ချင်နေသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့နေရတယ် ရွှေမုံရံ ... တခြားယောက်ျားလေးတွေက ငါ့လိုမဟုတ်ဘူးနော် ... နင် သတိတော့ထား”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ရွှေမုံ နှလုံးသားထဲကလေ ... ကိုကိုကြီးကို ယုံကြည်နေမိသလိုပဲ ... မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ဆုံကြရတာကပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နှစ်စားဖက်တွေလားဟင်”

သူ ... ထပြီး ရိုက်ပစ်ချင်သည်။ သူဒေါသတွေကို ရွှေမုံရံ ဘဝင်ဆွပေးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ မင်းနှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆိုတာရောရှိလို့လား ရွှေမုံရံ ... တော်တော်လေး အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာပဲ ... ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူမှသူ ... အခုချက်ခြင်းပဲ ကိုကိုကြီး ... ကိုကိုကြီးဖြစ်သွားပြီ။ အင်းလေ ... ဒီကောင်မလေး ကိုပြီးပြည့်စုံဆီရောက်သွားတာလည်း ကောင်းပါတယ် ... သူ ချွတ်ကင်းသွားပြီဟုပဲ တွေးထားသည်။

“ကိုကို ...”

“ဟင် ...”

“စားနော် ... ဒီဟင်းကတော့လေ ရွှေမုံ မချက်တတ်ချက် ဘာနဲ့ ချက်ထားတဲ့ ကြက်သားဟင်းလေးပါ။ ကိုကိုကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ... ထ ... ရွှေမုံ ... အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေ အရမ်းစိတ်ဝင်စားလာလို့ ... ခေ့ဆီမှာ သင်ကြားလေ့ကျင့်ထားတာ”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ... ကြိုးစားထား ... နင့်ရဲ့ ထောင့် ... ချီးတဲ့ ... ကလေးဆန်တဲ့အပြုအမူတွေကိုလည်း ပြင်နော် လား ... ဟိုလူ အထင်သေးသွားမယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“သိပါတယ် ... ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင်
လေ ကျွန်မ ကြိုးစားပြမယ်သိလား ... ”

ကိုကို ထပြန်ချင်လာသည်။

ရွှေမှုံရဲ့ အမူအရာတွေက ... အလွန်အမင်းပျော်ရွှင်နေပြီး
တက်ကြွနေသည်။ သူ့အတွက် ... ပေါ့ပျက်ပျက်ဂျစ်တိုက်တတ်တဲ့
အမူအကျင့်တွေကျတော့ ဘယ်တုန်းကမှမပြင်ခဲ့ ... သူ မလုပ်ချင်
တာတွေကိုပဲ ဇွတ်တရွတ်လုပ်နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ...

“ကျွန်မ ... ဟင်းချက်လက်ရာ ဘယ်လိုလဲ ... ဝေဖန်ပေးပ
ဦး ကိုကိုရယ်နော် ... ကျွန်မမှာက တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဆိုလို့
ကိုကိုပဲရှိတာပါ။ မေမေကလေ ကိုကိုသိတဲ့အတိုင်းပဲ ... ကိုကိုက
လွဲပြီး ... တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာမကြိုက်ဘူး
တဲ့ ... သမီးလေး အနေအထိုင်ဆင်ခြင်တဲ့လေ ... ဟွန်း”

အန်တီမြတ်မြတ်သော်က ... သူ့ဘက်မှာရှိနေ၍ ကိုကို
နည်းနည်းလေးစိတ်သက်သွားသလိုပင် ... ကိုကိုစိတ်ဆန္ဒတွေက
လည်း ထူးဆန်းနေသလိုပင် ... ရွှေမှုံရဲ့ အပေါ် မုန်းတီးနေသည်ဟု
သူ ... ထင်မှတ်နေလာခဲ့တာ ... အခု ဘာဖြစ်လို့မနာလိုဝန်တိုစိတ်
တွေ ဖြစ်လာရတာလဲ ... ရွှေမှုံရဲ့ ရုပ်လွန်းတဲ့ကောင်မလေး ... သူ
အပေါ် အနိုင်ကျင့်မိလ်ကျနေသည်ဟုပဲ စွဲမြဲစွာထင်မှတ်လာခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား ... ရွှေမှုံရဲ့က သူနှင့် တပူးတွဲတွဲလာရောက်နေတို

တတ်တာ ... သူ လုံးဝမနှစ်မြို့ခဲ့ ... အခုတော့ သူ့ဆန္ဒတွေက
သူ့အပေါ်ပဲ အလေးအနက်ထားစေချင်ပြန်သည်။

“ကိုကို ... ”

“ဘာလဲဟ ... ”

“ကိုကိုရော ... ချစ်သူရှာဖို့သင့်နေပြီနော် ... အခုဆို ရွှေမှုံ
ဘလည်း ကိုကိုကို လုံးဝမနောက်ယှက်တော့ဘူး။ အတွဲရသွားပြီ”

“ရွှေမှုံ ... ”

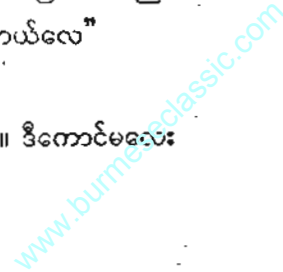
“ဟင် ... ”

“နင်ကို ... ဟိုက ... ချစ်ပါတယ်လို့ပြောသေးလို့လား။
သောကြားလေးဘက်က မစသေးဘူး ... နင် ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။
ဘန်ဖိုးမဲ့အောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“သေချာပါတယ် ကိုကိုရဲ့ ... ရွှေမှုံကို သူကြည့်တဲ့အကြည့်
တွေထဲမှာလေ ... အချစ်တွေမြောက်များစွာ စီးမော့ပါဝင်နေတယ်
သူနဲ့ အကြည့်ချင်းဆိုမိတာနဲ့လေ ... ရွှေမှုံ ရင်ခုန်နေတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံ
ဆီမှာလည်းလေ ရွှေမှုံရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေတာပဲ ... အချစ်
ပတ်သက်ပြီး အရမ်းခံစားနေရတယ်။ သူက စကားပြောတာလည်း
အရမ်းကြင်နာတတ်ပြီး လူကြီးလူကောင်းဆန်တယ်လေ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

သူ ... ဆက်ပြီးနားမထောင်လိုတော့ပေ။ ဒီကောင်မလေး

ရှင်မြတ်နိုး

အရွှေတိုက်ပြောနေတာတော့ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေ ရင်ဖွင့်နေတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။ ရွှေမှုံရုံ ... ပတ်သက်ဆက်ဆံတာက သူတစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အထိအတွေ့ မရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ အမှားအယွင်းတွေဖြစ်သွားမှာကိုလည်း သူ စိတ်ပူပင်နေသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ... ဘာအကြောင်းမှ မစုံစမ်းမစစ်ဆေးသေးဘဲနဲ့တော့ ... နင် အရမ်းကြီးလည်း အထင်မသေးနဲ့ဦး ရွှေမှုံရုံ ... မိန်းမတို့ကုန္တေ ရွှေပေးလို့မရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဟာသတွေလုပ်မနေနဲ့နော် ... ရွှေမှုံရုံ အလေးအနက်ထားစမ်းပါ။ ငါတောင်စိတ်ပူတယ်”

“ကိုကိုကလား ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေဟာ ... နင်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား ... နင့်ကိုဆုံးမနေတာနော် ရွှေမှုံရုံ”

ကိုကိုကတော့ ... ရွှေမှုံ့အပေါ် လုံးဝကိုခံစားချက်ကင်းလွန်းနေတာပါလား။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ဆုံးသွန်သင်နေသလိုပဲ ... အေးစက်စက် ... သူမ ဒေါသဖြစ်လာရာသည် သူမ အရွှေတိုက်ပြတလည်း ဘာမှမထူးခြားပါလား။ ကိုကို့ဆီက ဂရုစိုက်မှုတွေ ... အကြင်နာတွေ ... အချစ်တွေ မျှော်လင့်နေမယ်

ကိုကို့ကိုချစ်လို့

အစား ... သူ့မိန်းတရံစာယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီကပဲ မျှော်လင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ... အလကားကိုကို ... မုန်းရောကောင်းတယ် ရွှေမှုံ့ကိုဆို ... အနောက်အယုတ်ပေးတတ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲဟု တစ်သက်လုံးသတ်မှတ်ထားနေသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးပင် ဂူပုတ်ချင်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုကို့ဖုန်းမှ သီချင်းသံမြည်လာ၍ ... ရွှေမှုံရုံ မျက်လုံးလေးဝင့်ပြီး ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို့ကြီးဖုန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ... ကိုကို့ကြီးဟုပြောပြီး သူမပဲ ဖွင့်၍နားထောင်စေလိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ရွှေမှုံရုံပါ”

“ရွှေမှုံ့လေး ... ”

“ရှင် ... ကိုကို့ကြီးလားဟင်”

ကိုကို့ဆီသို့ ... မျက်လုံးလေးဝင့်ပြီး တွေ့လားဟုအချက်ပြတာ ... သူမ ပြုံးရယ်ပစ်တော့ ကိုကို့က အဖြစ်သည်းပြမနေနဲ့ဟု အမူအရာပြပြီး ထသည်။ ဘယ်ရမလဲ ရွှေမှုံရုံပဲလေ ... ကိုကို့ထသွားဆရာ နောက်ကနေလိုက်လာပြီး ကိုကို့ပြည့်စုံနှင့် ဖုန်းပြောသည်။

“ရွှေမှုံ့လည်းလေ အရမ်းသတိရနေတာပါ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆီဘူးနော် ... အခုတောင် ကိုကို့ကိုပြောပြနေတာပါ။ ကိုကို့ကြီးနဲ့ ဆရာတာ အရမ်းထူးဆန်ပြီး ... ရင်ခုန်စရာကောင်းတယ်လို့”

ကိုကို့ကတော့ ... မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ဧည့်ခန်း

ရှင်မြတ်နိုး

မှာ ထိုင်လိုက်၏။ တော်တော်နေနိုင်တဲ့ ကိုကို ...

“ကျွန်မနဲ့ကိုကိုလား ... သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မောင်နှမတွေလို ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိတယ်။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လေ”

“ကလေး ...”

“ရှင် ...”

“မနက်ဖြန် ... ကိုကိုကြီးနဲ့ကလေးတို့ တွေ့ကြရအောင်ကွာကိုကိုကြီးလေ ... ကလေးကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင် ...”

“ကလေးမှာ အလိုအပ်ဆုံးအရောလေ”

“ကလေးမှာက ... လိုအပ်တာတွေ အများကြီးရှိတာနော် ကိုကိုကြီး”

“တစ်ခုချင်းပြောပြနော် ... ကိုကိုကြီး အားလုံးဖြည့်စွမ်းပေးမယ် ကလေးရယ်နော် ...”

ရွှေမုံရံပြောတဲ့အသံနှင့် စကားလုံးတွေက ညတုတုခွဲပြန်ပြန်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုကို ... နားမထောင်ချင်လောက်အောင်ပင် အမြင်ကတ်စရာကောင်းနေသည်။ ကလေးတဲ့ ... ဘာတွေလဲ ... ရွှေမုံရံကြောင့် မိန်းကလေးတွေနှင့်ပင် ... သူ ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကုန်ခဲ့စေဖို့ထို့ကြောင့်ပင် ... သူမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိခဲ့ ... ရွှေမုံရံ အရှက်ခံခဲ့ရဘူး။ ယောက်ျားလေးကို အထာတွေပေးနေသည်။

ကိုကိုကိုချစ်လို့

“တွေ့မယ်လေ ... ရွှေမုံတစ်ယောက်ထဲ လာရဲပါတယ်။ ကလေးကတော့ ... အရမ်းပစ်စိတ်ဝင်စားပြီး ရင်တွေတုန်လာပြီနော်”

ကိုကိုကတော့ ... ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ ရွှေမုံက ရှူးရဲနှင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလာစေချင်တာပါ။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ရင်း စာအုပ်ကိုပင် ကောက်ဖတ်နေသေး၏။ သူမပဲ ... ကိုကိုကြီးနှင့်ဖုန်းပြောရင်း ငိုချင်နေသည်။

“ဒါပဲနော် ကိုကိုကြီး ... မနက်ဖြန်မှတွေ့မယ်”

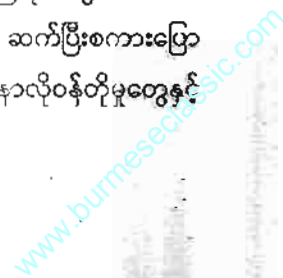
သူမ ... ဖုန်းပိတ်ပစ်ပြီး ကိုကိုကိုကြည့်မိသည်။ ကြည့်လေ စာဖတ်မပျက် ... ပြီးတော့ ဘာရယ်စရာတွေသည်လဲမသိ ... ရယ်နေသေး၏။ ရွှေမုံ ... ဒေါသတွေကို ဝုန်းကန်ပေါက်ကွဲ လွှင့်စင် မထွက်စေရန် ... အောင့်အီးထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။

“ကိုကို”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုကြီးကလေး မနက်ဖြန် ... ကလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ အခုတောင်ဆပ်တွေ့ချင်တာ ... အားနာလို့တဲ့လေ ... တွေ့လား ရွှေမုံကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်လို့ ... အပြတ်ကြီးခိုက်သွားတာ”

သူ ... ဖုန်းကိုယူလိုက်သည်။ ရွှေမုံရံနှင့် ဆက်ပြီးစကားပြောရန်ပင် ... သူ့မှာ အင်အားကုန်ခမ်းလာရ၏။ မနာလိုဝန်တို့မှတွေ့နှင့် ဟန်တားချင်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုကို ...”

“ငါ သွားစရာရှိတယ်”

“ခဏလေးပါ။ ကိုကိုကြီးနဲ့ရွှေမုံကြားမှာ ရင်ခုန်စရာပဟေဠိလေးရှိလို့လေ ... ကိုကို ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားပေးစမ်းပါ”

“နင်တို့ကိစ္စမှာ ငါဝင်မပါဘူးနော် ... ကောင်ရွပ်မလေး ... ဒီလူ့အကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ... သတိတော့ထားနော် ... ငါကတော့ ... လွတ်ပြီကျွတ်ပြီပဲ ... နင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ယောက်ျားရသွားမှ အေးမယ်”

“ကိုကိုနော်”

“ငါသွားပြီ”

“ခဏနေပါဦး ... ဒီမှာ ... မနက်ဖြန် ရွှေမုံကို သူပေးမယ့် လက်ဆောင်လေးလေ။ ရွှေမုံအလိုချင်ဆုံးအရာလေးတဲ့ ... သူနဲ့ရွှေမုံတို့ကြားမှာ အလိုအပ်ဆုံးတဲ့ ...”

“ဖုန်းပဲဖြစ်မှာပေါ့ ... နင်က အရမ်းလိုအပ်နေတာလေ”

သူ ... အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ရွှေမုံရုံ ... တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေရင်း ... ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွှေမုံရုံကို ... အန်တီသော်က တမင်ဖုန်းကိုင်ခွင့်မပြုခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံမှာ စိုးရိမ်လို့တဲ့ ... ကိုကို တစ်ယောက်ထဲကလွဲပြီး တခြားယောက်ျားလေးတွေနှင့် ခင်မင်

ကိုကို ကိုချစ်လို့

ရင်းနှီးခွင့် မပြုခဲ့ ... ကိုကြီးပြည်စုံကိုတောင် သူခေါ်လာ၍ ... ရွှေမုံရုံနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တယ်”

သူ ... ကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိနေသည်။ ဖြူစင်လွန်းသည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။ သူ ချစ်မြတ်နိုးစွာ တန်ဖိုးထားလက်ထပ်လိုသည့် မိန်းကလေး ... သူ့ဇနီးလောင်းက ရွှေ့ရုံရုံလိုမိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကြီး ... ”

“ဟင် ... ပြော”

“ကိုကိုကြီးရော ... အတွေးတွေနဲ့ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်ဘူး မဟုတ်လားလို့”

“ကိုကိုကြီးလည်း ကလေးလိုပဲလေ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ထွက်ဖူးလို့ ကြောက်နေတယ်”

“အဟက် ... ပေါက်ကရတွေ ... မယူပါဘူး၊ ကိုကိုကြီးက ရွှေ့တို့ထက် အသက်ကြီးတယ်၊ ဒီအရွယ်မှ အမြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲ ပြော ... ”

ရွှေ့က ... မျက်လုံးလေးတွေဝင့်ဝင့်ပြီး သူ့ကို ပြုံးစေနှင့် မေးနေတာက ... ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူ နှစ်သက်စွာကြည့်မိနေရသည်။

“ကိုကိုကြီး ... မှန်မှန်ပြောနော် ... ရှင့်မှာ မိန်းဂှီလား”

“မရှိပါဘူး၊ လူပျိုပါ ... ကိုကိုကြီးကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်”

အခန်း (၇)

ကိုကြီးပြည့်စုံရှေ့မှာ ... သူ့မ သတိရတမ်းတနေမိတာက ကိုကိုဖြစ်သည်။ ကိုကိုမိုးမြင့်မြတ် ... သူ့မအပေါ် အလွန်အမင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလွန်း၏။ အဖက်မတန်သလိုလို ... အေးတိအေးစက်ကြီး ... ဟွန်း ... မုန်းတယ်။ ဟုတ်တယ် ... ရွှေ့ရုံချစ်သူ အဖြစ်ရွေးချယ်သင့်တာက ကိုကိုကြီးပြည့်စုံပဲ ... သူ့မ ... ရင်တွေ နာကျင်ပူလောင်နေသည်။

“ကိုကိုကြီးနဲ့တွေ့ရတာ ... ကုလေး စိတ်ညစ်နေတာလား”

“ရှင် ... ”

“မင်းအတွေးတွေက ... တခြားနေရာရောက်နေတာလား၊

စိတ်နဲ့ကိုယ်တော့ မကပ်ဘူးထင်တယ်နော် ကလေး”

“ရှင် ... ဟိုလေ ... ရွှေ့ရုံ တစ်ခါမှ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေး

တစ်ယောက်နဲ့ အပြင်ထွက်မလည်ဖူးလို့ပါ ကိုကိုကြီး ... ကြောက်

ပွင့်မြတ်နိုး

ကလေး ... ကိုယ်က စီးပွားရေးကလွဲပြီး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ စိတ်မကူးနိုင်ခဲ့ဘူး”

“တကယ် ...”

ကိုကိုပြောတယ်။ ကိုကိုကြီးမှာ အိမ်ထောင်မရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့ ... သူမကတော့ စိတ်အဝင်စားကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အရံထားမိတာ ... ကိုကိုကြောင့်လေ ... ရှင့်ကြောင့်ပေါ့ ... ကိုကိုကြီးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတော့ ချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်သင့်ပါတယ် ရုပ်လည်းရှင်းသန့်ပြီး နုဖတ်နေတာပဲ ... အသားအရည်ကအစ ဖြူစင်သန့်စင်လွန်းသည်။ ရွှေမှို စဉ်းစားနေမိတာက အချစ်ပဲ ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံသည်ဖြစ်၍ ... စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာလောက်ပဲ ရှိနေသည်။

“ကိုကိုကြီးမှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူး၊ လူပျိုဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ ယုံပေးပါ။ ကိုကိုကြီး အဲဒီလောက်အထိ အောက်တန်းမကျပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ ... ဖြူစင်တဲ့ကလေးကို စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊ နှစ်သက်တယ်”

“ဟုတ်လား”

ဘုရား ... ဘုရား ... ရည်းစားစကားတွေပြောလာရင်တော့။ ဒုက္ခပါပဲ ... လူပျိုလူလွတ်ဆိုတာလည်း မသေချာသေးဘူး။ ရွှေမှိုကတော့ ယုံကြည်သည်။ ကိုကိုကြီးက လူလိမ်လူညာမဖြစ်နိုင် ...

ရည်းစားစကားပြောလာရင်တော့ ... ရွှေမှို ... ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ ဖုန်းထဲမှာသာ ညူးကလီးယားတွေလွှတ်ထားပြီး တကယ်တမ်းကျတော့ ... ကိုကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်လာအောင် ရွှေပြီးတဲ့ပြလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကလေး ...”

“ရှင် ...”

“ကိုကိုကြီးလက်ဆောင်ပေးတဲ့ Hand Phone လေးကို ... သဘောကျရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ကပြောလေ ... နောက်ထပ် ကလေးမှာလိုအပ်တာတွေ ဘာရှိသေးလဲ ... အားမနာနဲ့နော်”

“နောက်မှစဉ်းစားပြီးပြောမယ် ... ကိုကိုကြီးကို မေးစရာ တစ်ခုကျန်သေးတယ်”

“မေးလေ”

“အခုလောလောဆယ်မှာ ချစ်သူရည်းစားရောရှိလား”

သူ ... ရယ်မောပစ်သည်။ ရွှေမှိုကို သူလိမ်ညာပြောဆိုရမှာ ငန်လေးနေခဲ့၏။ ရိုးသားတဲ့ကလေးပါ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူ့မှာ လူကြီးမိဘတွေသဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးရှိသည်။ သူ့အဖေအမေရိကားမှာပါ။ မကြာခင် ... သူနှင့် စီးပွားရေးအတူတူလုပ်မိ

ရောက်လာမည်ဖြစ်၏။ နေရည်ရည်တဲ့ ... သူမကို လုံးဝမနှစ်သက်
တာက သူ့ကိုဆရာလုပ်နေတတ်တဲ့အပြင် ... အနောက်တိုင်းဆန်နေ
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ကိုတိုကြီး ဖြေလေ ... ရှိဇာယ်မဟုတ်လား ...
ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှတော့ ချစ်သူလောက်ရှိတာပေါ့နော်”

“လူကြီးတွေသဘောတူထားတာတော့ ရှိဇာယ် ... အခု
နိုင်ငံခြားမှာလေ ... ကိုယ့်ချစ်သူတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

တူလိုက်တာနော် ... ကိုကိုကြီးနဲ့ရွှေမို့တို့က ဘဝတူတွေပဲ။
ရွှေမို့မှာလည်း လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့ ကိုကိုရှိသည်။ ချစ်သူ
တွေတော့ မဟုတ်ကြ ... ဒါပေမယ့် သူမကတော့ ကိုကိုကိုချစ်၏။
ကိုကိုက မချစ် ... ကြည့်မရ ... အမြင်ကတ်နေသေးသည်။

“ကိုကိုကြီးက မချစ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“အင်း ... ”

“အဟက် ... ”

“ဘာရယ်တာလဲ”

မင်းက ... ကိုကိုကြီးစကားတွေကို လှောင်နေတာလား
ကလေး ...

ဒီကိစ္စမှာတော့ ... ရွှေမို့နှင့်တစ်ထပ်တည်းကျနေ၍ ရယ်ချင်
သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူလွန်း၏။ ကိုကိုရော ချစ်သူတွေ့သွား

မှာလား ... တွေးပူပင်လာသည်။ ရွှေမို့ချစ်တာက ကိုကိုပါ။ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲဟင် ... ရွှေမို့ အသည်းကွဲအက်လာပြီလားပင် မသိတော့။

“ရွှေမို့ ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦး ကလေးရယ် ... ကိုကိုကြီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောကြရအောင်ပါ ... ကလေး ဘာမှလည်းမစားရသေးဘူး၊
ဘာစားမလဲ”

ကိုကိုကို သတိရလာပြီး ရွှေမို့ပြန်ပြေးချင်သည်။ မနက်စာ
ကိုကိုနှင့်စားနေကျပါ။ ကိုကိုက မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်၏။ သူမက
ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နှင့် ကော်ဖီခါးခါး ... အမြဲတမ်းဆန်ကွပ်
အက်ဖြစ်သည်။

“မေမေက အိမ်မှာမုန့်ဟင်းခါးချက်ထားလို့ပါ။ နောက်မှစား
မယ်နော် ကိုကိုကြီး”

“ကလေး ... ”

“ရှင် ... ”

“ကိုကိုကြီး ဖုန်းဆက်မယ်နော် ... ကလေးတို့အိမ်လည်း
ဆိုကိုကြီးလာလည်မယ်”

“ဟုတ် ... ”

သူမကို ကားနှင့်လိုက်ပို့သည်။ ရွှေမို့ လမ်းထိပ်မှာပဲဆင်းပြီး
သုတ်ခြေတင်ကာ ပြန်လာခဲ့၏။ မေမေက ... မနက်စာ ကိုကိုနှင့်

အန်တိုကို မနက်စာအတူတူစားဖို့ ဖိတ်ထားသည်။

“ဟဲ့ ... ချစ်သမီးလေး ... အမောတကောနဲ့ ဘယ်ကနေ ပြန်လာလဲ”

“ကိုကိုတို့ မနက်စာစားဖို့လာပြီလား မေမေ”

“အင်း ... အခုပဲ သားအမိတွေပြန်သွားတယ်၊ သမီးအန်တိုက သမီးကိုမေးနေသေးတယ်၊ မေမေကို ဘာမှမပြောဘဲ တယ်ထွက် သွားတာလဲအေ ...”

ကိုကိုကြီးနှင့်သွားတွေ့တာ ... မေမေ သိလို့မဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးပေးတဲ့လက်ဆောင်မြင်ရင် သတ်မှာ ... မေမေက တစ်ဦး တည်းသောသမီးလေးကို အလိုလိုက်ထားပေမယ့် ... စည်းကမ်း ပိုင်းဆိုရင် လက်မခံဘူး။ ပြီးတော့လည်း ရွှေမုံတို့ ဖုန်းဝယ်ပေးနိုင် ပေမယ့် ... တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်မှာစိုး၍ တမင် မဝယ်ပေးထားတာပါ။

“ရွှေမုံ ...”

“ရှင် ...”

“ကိုကိုမိမိဘဲ ... ဘယ်မှမသွားတတ်တဲ့သမီးလေးက တင် ယောက်ထဲ ဘယ်သူမှမသိအောင် တယ်ကိုထွက်သွားရတာလဲ”

“သမီး ... အားကစားသွားလုပ်တာပါ မေမေ ... ကိုကို မပြောပြဘူးလား ... သူသိတယ် ... ခေါ်တော့လည်း မလိုက်ဘူး”

ရွှေမုံ ပြဿနာတက်အောင်မပြောပြတာ ... အကျင့်ပုတ်တယ်”

သူမ သွားတာကို သိနေသည်။ ကိုကိုက ... လူကြီးတွေကို မပြောပြဘူးဆိုတော့ ... ရွှေမုံ ရည်းစားရသွားလည်း အေးတာပဲလို့ အကျင့်ပုတ်ပြီး လွတ်ပေးထားတာဖြစ်နိုင်သည်။ သူမက ကိုကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး ... လူကြီးတွေကို တိုင်စေချင်တာပါ။ ပြီးတော့ လည်း ရွှေမုံအပြင်ထွက်မယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ... မနက်စာကို အစောကြီးလာစားသွားတယ်။ ယုတ်မာလိုက်တာ ... သူမ နှုတ် ခမ်းလေးစုထော်ပြီး ... ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လုပ်နေ၍ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ... ညည်းလေးအတွက် ကော်ဖီနဲ့မုန့်ပြင်ထား တယ်။ သွားစားတဲ့ ... ညည်းလည်း မုန့်ဟင်းခါးမကြိုက်ပါဘူးအေ တဲ့ ... ကိုကိုအတွက် လုပ်ပေးတာပါတဲ့ ... ပြောပြီး သူမရှေ့ကနေ သွက်သွားသည်။

“ကိုကို ... အကျင့်ပုတ်ကြီး ... သိစေရမယ်၊ နေပေါ့ ... ဆွန့်တို့က အရေးမစိုက်ပေါင် ... ကိုကိုက ... အခုမှဘဝင်မြင်ပြီး အက်မာထောင်လွှားလွန်းတယ် ... ကိုကိုကြီးက ကုမ္ပဏီပိုင်ပြီး နွားရေးမှာအောင်မြင်နေတယ် ... ရွှေမုံအတွက် ရေကန်အသင့် ပြာအသင့် ...”

သူမတစ်ယောက်ထဲ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသတွေပေါက်တဲ့

နေကာ စားသောက်ခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ တမင်တကာ ကိုကိုနှင့်လက်ဆုံစားချင်လို့ ကိုကိုကြီးနဲ့တောင် မစားဘဲငြင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ကိုကိုဘာဆိုင်လို့လဲ ... ရှင်လို စိတ်လည်းမပုတ်ဘူး။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်စရာလည်း မရှိဘူး။ ယောက်ျားပီသတယ်။ ကော်ဖီခါးခါးက ... ဒီနေ့မှ ပိုပြီးခါးသက်နေသည်။

“တောက် ... ခါးလိုက်တာ ... ဒေါ်ချောကလေး နို့ဆီလေး ဘာလေးမထည့်ဘူး ထို့ ... ”

သူမ ... ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမင်မသိတော့ ... တစ်တိုက်လုံးမှာရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ရန်ရှာချင်နေသည်။

“ဒေါ်ချော ... ဒေါ်ချော”

“ရှင် မမလေး”

“လာစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာပါပြီ”

ဒေါ်ချောက ... ကုတ်ကုတ်လေးရောက်လာတာပင် ရွှေဒေါသဖြစ်မိသည်။

“ကော်ဖီက အရမ်းခါးလွန်းနေတယ် ... နို့ဆီလေးဘာလေး ထည့်ဖျော်ဖို့ မသိဘူးလား”

“မမလေးက ခါးခါးပဲသောက်တာလေ ... နို့ဆီ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား ... အဲဒါ”

“တော်ပြီ သွားတော့ ... ”

“မမလေး ... ”

“ပြော ... ”

“နောက်တစ်ခါဖျော်ရင် နို့ဆီထည့်ရမလား”

“မထည့်နဲ့ ... ”

“ဟင် ... ”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲချလိုက်ပြီး ငိုပစ်ချင်စိတ်တွေပင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကိုကို ရက်စက်တယ်။ ရွှေခွံက တော့လေ ... သံယောဇဉ်တွယ်လိုက်ရတာ ... အကောင်းစား ချစ်သူဆိုတာကိုတောင် ငြင်းခဲ့တယ်။ ကိုကိုနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တာပါနော် ... သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကိုကို့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် မိုးထက်မြင့်ပါ”

အဟိ ... ရှိသေနေလိုက်တာ ... ရွှေခွံဖုန်းနံပါတ်အသစ်ကိုမှ သိသေးပါ။ သူမ ရယ်ချင်လာသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘယ်သူပါလဲ ... ကျွန်တော် မိုးထက်မြင့်ပါ ခင်ဗျာ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟင် ... ”

တဟားဟားအော်ရယ်ပစ်တော့ ကိုကိုက ဒေါသတကြီးနှင့်
ခွေးမလေးရွှေမှုံရုံပဲဟု ပြောသည်။

“ဒီဖုန်းနံပါတ်က ... နင့်အဆက်ကပေးလိုက်တဲ့ ချစ်သက်
လက်ဆောင်လား၊ ရွှေမှုံရုံ ...”

ကြည့် ... ပြောပုံက ဘယ်လောက်အထိအမြင်ကတ်စရာ
ကောင်းလဲလို့ ... ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေးတာလားတဲ့ ... ရွှေမှုံ
စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဖုန်းလေးကလည်း အရမ်းအဆင့်မြင့်
တယ်လေ၊ အနီရောင်လေး ... ရှားတယ်”

“ပြော ... ဘာလဲ ကြားမလို့လား၊ နင့်ကို ဟိုလူက ချစ်တယ်
လို့ ပြောလိုက်ပြီလား၊ ရွှေမှုံရုံ”

“အင်း ...”

“ကောင်းတယ် ... ငါလည်းထင်မိတယ် ... နင်ကလည်း
ရည်းစားလိုချင်တာနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဟိုလေ ဧရုတ်
တောင်ပံကျိုးနဲ့ ကြောင်ခံတွင်းပျတ်”

“ကိုကိုနော် ... ဆက်မပြောနဲ့တော့ ... ရွှေမှုံကို အဲဒီလောက်
အထိ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မပြောပါနဲ့ ... အချစ်တွေကို ရှင် ဘာခံစားတတ်လို့
လဲ အရှူး”

“ဘာ ...”

“အပေါ့အနှမ်း”

“ရွှေမှုံရုံ ...”

“ကိုကို့ကိုထိတော့ နာတတ်တယ်ပေါ့လေ ... ဘာဖြစ်လို့
ရွှေမှုံတို့အိမ်ကို အစောကြီးလာသွားတာလဲ ... ဂုန်းတိုက်မလို့
မဟုတ်လား ...”

“နင်နဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ပဲ ရွှေမှုံရုံ ... နင့်မှာ ချစ်သူရှိ
တာပြီဆိုတော့ ငါလွတ်သွားပြီလေ၊ နင့်အနှောက်အယှက် လုံးဝမရှိ
တော့ဘူးလေ”

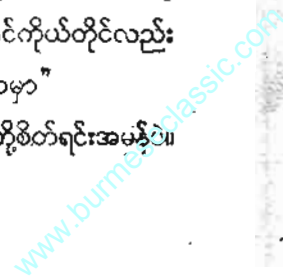
“တကယ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ဘယ်တော့မှ နင့်ကိုကြည့်မရခဲ့ဘူး၊ ငါ့ကို
ဆိုက်ရှပ်နေတဲ့ အရှုပ်ထုတ်မလေးလို့ပဲ သမုတ်ထားတာလေ၊
စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော် ... ကိုကြီးပြည့်စုံကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက် ... ငါ
အကောင်းဆုံးအကြံပေးတာ”

“ကိုကို တကယ်ပြောတာလား ... လုံးဝသေချာတယ်နော်၊
တိုကို့စကားကို ကျွန်မနားထောင်မှာ”

“ငါ့ကိုတရားခံမရှာနဲ့နော်၊ ရွှေမှုံရုံ ... နင်က ငါ့အမေကို
ဘာပြီးအတိုအထောင်လုပ်မလို့ မဟုတ်လား ... နင်ကိုယ်တိုင်လည်း
ဗြိုက်နေတာပါ၊ ငါကတော့ ရွေးလိုက်လို့ပဲပြောမှာ”

သူမ ဖုန်းလေးကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုကို့စိတ်ရင်းအမိန့်ပဲ။

မုခ်မြောက်နိုး

သူမအပေါ် သံယောဇဉ်နည်းနည်းလေးမှ တွယ်တာမှုမရှိဘဲ ...
ဖယ်ရှားပစ်ချင်နေတာပါ။ ကိုကို တော်တော်ရက်စက်တာပဲ ... ငယ်
သံယောဇဉ်တွေကို မေ့မစ်တယ်။ ကောင်းပါပြီ ကိုကိုရယ် ... ရှင်
စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ
ပြည့်နှက်နေလေသည်။

အခန်း (၀)

ရွှေမှုံရုံ ... မင်းက ကိုကိုမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေကိုတောင် လက်ခံတတ်နေပြီ
လားကွာ ... ရွှေမှုံရုံရှေ့မှာသာ သူ အိုင်တင်အပြည့်နှင့်ပျော်ရွှင်ဟန်
တွေ ပြောဆိုသရုပ်ဆောင်နေခဲ့ပေမယ့် ... ရွှေမှုံရုံနှင့်ဝေးသွားရမှာကို
တော့ သူ လုံးဝမလိုလားဘဲ နာကျင်ခံစားနေရသည်။

“ရွှေမှုံရုံ ... မင်းက ပေကပ်ကပ်ကပ်ကန်ကန်ကောင်မလေးပဲ
ငါ့ကို ... အမြဲတမ်းစိတ်ဒုက္ခတွေရောက်အောင် လုပ်နေတတ်တယ်။
အနိုင်လည်းကျင့်တတ်တယ်။ လူကြီးတွေကိုလည်း ဂုံးချောတတ်
တယ်။ ကိုကို အမုန်းဆုံးအမှုအကျင့်တွေပဲ ... တစ်ခါတစ်လေတော့
မင်းကို ... ငါ သဝန်ကြောင်ပြီး ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့တောင်
မိတ်ဆက်မပေးချင်ဘူး။”

သူ တွေးနေမိသည်။ ကိုကြီးပြည့်စုံနှင့်ရွှေမှုံရုံ မနီးစပ်စေရန်

သူ လူကြီးတွေကိုပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလားဘဲ ... ဟာ ... နေပါစေ ... ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဝေးလေကောင်းလေပဲ ... ကိုကြီး ပြည့်စုံကလည်း မဆိုးပါဘူး။ လူတော်လူကောင်းပါ ... သူ့ထက် တောင် အရည်အချင်း ရှိနေသေးသည်။

“ရွှေမှုံကလည်း ရှင်အနားမှာတွယ်ကပ်နေရတာ မှန်းတယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဆားနဲ့အပက်ခံရမလဲလို့ တွေးပူနေရတဲ့ မျော့တစ် ကောင်လို နေရတာလေ ... ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်အနားကနေ ခွာတော့မယ်”

ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးပြောပြီး ... ဖုန်းပိတ်သွားတဲ့ကောင်မလေး သူ မှားသွားသည်။ ရွှေမှုံရဲ့နှင့် အဆင်ပြေအောင်နေသင့်သည်။ ငယ် ငယ်လေးထဲက ရွှေမှုံရဲ့ကို မနှစ်သက်ခဲ့ပေမယ့် ... တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ်တွယ်လာသလားပင်မသိ ... ရွှေမှုံရဲ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး သဝန်ကြောင်ချင်လာ၏။ သူ့ကြောင့်လည်း ရွှေမှုံရဲ့နှင့်ကိုကြီးပြည့်စုံ တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

“မင်း ... ရွှေမှုံရဲ့နဲ့ချစ်သူဖြစ်ဖို့ သတ္တိမရှိဘူးမဟုတ်လား ဖိုးထက်မြတ် ... မင်း ဒီကောင်မလေးကို ချစ်လို့လား”

ကိုကိုနုလုံးသားတွေ ... တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေရသည်။ အကြောင်းပြချက်ကဘာလဲ ... မနက်က ရွှေမှုံရဲ့မရှိတော့လည်း သူ့ရင်တွေ ... ဟာတာတာကြီးနှင့် ခြောက်သွေ့ပူလောင်နေ၏။

တကယ်ပဲ ... ရွှေမှုံရဲ့နဲ့ဝေးသွားပြီလား။ အချစ်ဆိုတာကို သူ စဉ်းစား နေမိသည်။

“သား ...”

“ဗျာ ... မေမေ”

“စောစောက ... ရွှေမှုံလေး ဖုန်းဆက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“သားတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့မသင့်မြတ်နေရ တာလဲကွယ် ... မေမေတို့လည်း အသက်ကြီးပါပြီ ... မင်းတို့နှစ် ယောက်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဖြစ်နေစေချင်တယ်”

“ရွှေမှုံရဲ့နဲ့သားတို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ချစ်ခင်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး မေမေ”

“မေမေတို့က ... မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးချင်တာ”

“ဗျာ ...”

“သား ... မင်း မလွှဲမသွေလက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးက ရွှေမှုံရဲ့ပဲ”

“မေမေ”

“မင်းမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပိုင် ခွင့် လုံးဝမရှိဘူး၊ ရွှေမှုံရဲ့လေးက သားကို သံယောဇဉ် တွယ်တာပြီး ချစ်နေပါတယ်”

၉၂

ရှင်မြတ်နိုး

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ မေမေရာ ... ဒီကောင်မလေးလား သားကို သူ့ခိုင်းဖတ်အဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်ချင်တာပါ ... ရွှေခုံနှစ်သက်တာပဲ ရွေးချယ်ပါစေ”

ရွှေခုံမှာ ချစ်သူရှိနေပြီမေမေ ... ကိုကြီးပြည့်စုံပါလို့ မြောမထွက် ... ရွှေခုံနှင့်ကိုကြီးပြည့်စုံတို့ ချစ်သူတွေကို ခွဲတဲ့တရားခံက သူတော့မဖြစ်စေချင်ဘူး။

“သားနဲ့ရွှေခုံ့ကိုစေ့စပ်ဖို့ မြတ်မြတ်သော်ကတောင်းဆိုနေပြီ ... သား ...”

မိမိကတော့ ... သားနှင့်ရွှေခုံ့လေးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ... မလွှဲမသွေ စီစဉ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ သားဘက်က ငြင်းနေခဲ့လို့ပါ။ ရွှေခုံ့လေးနဲ့ပဲလက်ထပ်ရမယ်။ သားမှာချစ်သူရှိလို့တော့ လုံးဝမဖြစ်ပေ ... သတိပေးထားရမည်ဖြစ်သည်။

“မင်းကို မေမေအထူးသတိပေးထားချင်တာက ရွှေခုံ့လေးကလွဲပြီး ... တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ... ချစ်သူအဖြစ်ထားခွင့်မရှိဘူး”

“ဗျာ ...”

“သားလက်ထပ်ရမယ့်ရွှေခုံ့လေးကို ... မင်း ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

သားလည်း ရွှေခုံ့အပေါ် တကယ်တမ်းကျတော့ အချစ်ဆို

တာ ရင်ထဲမှာလျှို့ဝှက်သိမ်းထားမိနေခဲ့တာပါ။ အခု ရွှေခုံ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတော့ ... သား အရမ်းခံစားရပါတယ်။ သူအောက်မကျချင်။ ရွှေခုံ့ရဲ့အနိုင်ကို တစ်သက်လုံးခံနေရမှာလည်း ကြောက်သည်။

“သားရယ် ... ရွှေခုံ့လေးမိဘတွေကြောင့် မေမေတို့မိသားစု ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ရပ်တည်နေနိုင်တာပါ။ မင်းအဖေနဲ့ရွှေခုံ့့အဖေတို့ ယောက်ျားချင်း ကတိကိုတော့ လိုက်နာရမယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုတာ ဖူးစာကံလည်း လိုအပ်တယ်ထင်တယ် မေမေ”

“ဖူးစာတွေတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ မိုးမြင့်မြတ် ... မင်း မေမေစကားကိုနားထောင်ပါ။ မင်းနဲ့ရွှေခုံ့့လေး လက်ထပ်ရမယ်။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ဆိုတာလေ ... မကြာခင် မေမေတို့ မုဆိုးမနှစ်ယောက် စီစဉ်ရလိမ့်မယ်။ မင်း ပြဿနာမရှာနဲ့ တော့”

မေမေ ထွက်သွားသည်။ သူကရော ... ရွှေခုံ့့ကိုနှစ်သက် မြတ်နိုးနိုင်မလား။ သံသယရှိနေသည်။ သူ့စိတ်တွေက မပြတ်သားတာကြောင့်ပင် သူ ... မာနတွေ မချနိုင်တာများလား။ ရွှေခုံ့့နှင့်သူ ထာဝရဝေးကွာသွားစေမယ့် အခြေအနေက မထင်မှတ်ဘဲနှင့်လှပ

ရွှေမှို

လာခဲ့ရသည်။

“ရွှေမှိုရုံ ... နင်ချစ်တာက ကိုကြီးပြည့်စုံကိုလား၊ ငါ့ကိုတော့ နင်အနိုင်ကျင့်ဖို့လဲကျချင်တာလောက်ပဲ ရှိတာပါဟာ”

သူနှင့်ရွှေမှိုရုံ ဝယ်စဉ်လေးထဲက မသင့်မြတ်ကြပေ။ သူ့နား လိုက်ပြီး တွယ်ကပ်လွန်းနေ၍လည်း သူ မုန်းတီးနေခဲ့သည်။

“ကိုကိုနော် ... ရွှေမှိုကို မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ဘူး၊ နင့်ကို ငါက အာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“အား ... အီး ... အီး ... ကိုကို ရိုက်တယ်၊ ရွှေမှို ခေါင်းကို ထုလိုက်တာ ... သေပါပြီ ... အီး”

“ရွှေမှိုရုံ ... နင့်ကို ငါဘာလုပ်သေးလို့လဲ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ တာတွေ”

“အီး ... အီး ...”

လူကြီးတွေရောက်လာတော့ မဟုတ်မဟတ်တွေ လုပ်ကြံ ပြီးတိုင်သည်။ ရွှေမှိုကြောင့် သူ အဆုတ် ... အရိုက်ခံရတာ အကြိမ် ကြိမ် ...

“ကြောက်ပြီလား ကိုကို ... နောက်ဆို ... ရွှေမှိုကို လုံးဝ ကလန်ကဆန်မလုပ်နဲ့နော် ... ကြားလား”

သူ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ... ရွှေမှိုက အနိုင်ကျင့်ပြီးယူသွားတတ် သည်။

“နင့်ကို ငါမုန်းတယ် ... ကြောက်တာမဟုတ်ဘူး ရွှေမှိုရုံ မုန်းတာ ... ရွံတာ”

သူ ... နာနာကျည်းကျည်းပဲ ပြောဆိုခဲ့သည် ... မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါ သံယောဇဉ်မတွယ်ချင်ဘူး ရွှေမှိုရုံ။ မင်းကြောင့် ငါ့ အမြဲတမ်းပဲစိတ်ဒုက္ခတွေရောက်နေရတယ်၊ မင်းကို ငါချစ်မိနေပြီထင်တယ် ရွှေမှိုရုံ ...

ရွှေမှိုကတော့ ... ကိုကြီးပြည့်စုံနှင့် ... အချစ်တွေ တည် ဆောက်နေမှာ သေချာသည်။ ငွေမက်တဲ့ကောင်မလေးပဲ ... သူမ က ဘစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံ၏။ သူ့ထက် သာတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ အပိုင်ယူချင်တဲ့မိန်းမ ... ရွှေမှိုရုံ ကိုပဲ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။ စိတ်ထွေရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် သူ တားလေးနှင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွှေမှိုနှင့်ထိုင်နေကျ ရွှေမှို ကြိုက်နှစ်သက်သော အစားအသောက်တွေရှိတတ်တဲ့ ဆိုင်လေးထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ သူ ... ရွှေမှိုရုံကို မေ့မရနိုင်တာတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ် သည်။

“ဟာ ... အတော်ပဲ ... ကိုကိုရောက်လာတာပဲ ... လာလေ ကိုကို ... ရွှေမှိုတို့နဲ့ထိုင်ပါ”

ကိုကြီးပြည့်စုံနှင့်ရွှေမှိုရုံတို့ကို တွေ့နေပြန်သည်။ စိတ်အရပ် ဆုံးပဲ ... ရွှေမှိုကတော့ ... ပြုံးပျော်နေ၏။ လူကြီးတွေ သိသွားမှာ

ကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ ... သူ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ကိုကိုကြီးကလေ ... ရွှေခုံကြိုက်တဲ့အစားအစာတွေကို မကြိုက်လည်း အကျင့်ရအောင်စားမယ်တဲ့ ... ကိုကိုကြီးအကြိုက်နဲ့ ကိုကိုအကြိုက်တူတယ်၊ ရွှေခုံ အကြိုက်နဲ့ တကယ့်ဆန်ကျင့်ဘက် တွေလေ ... အဟိ”

ရွှေခုံရုံ ... မင်း တမင်လုပ်နေတာမဟုတ်လား။ အရွှေတိုက် ပြတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ကောင်မလေး ... သူလည်း အပြုံး မပျက် ... ရွှေခုံရုံကို ရယ်မောကြည့်ရင်း ... သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောမိသည်။

“အတော်ပဲ ... ကိုကိုလည်း ကြားရဦးမယ် ရွှေခုံရုံ ... ချစ်သူ ရနေပြီ”

“ဘာပြောတယ် ... ကိုကို ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ပြောတာလေ ... ရွှေခုံနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

“ကိုကို ... ဘယ်တုန်းက ချစ်သူရှိသွားရတာလဲ ... ပြောလေ အရင်ထဲက ချစ်သူရှိနေတာမဟုတ်လား”

“အင်း ... ”

“ကိုကိုနော် ... လုံးဝသစ္စာမရှိဘူး။ အန်တီနဲ့တိုင်မယ်၊ ကိုကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ... ”

ကိုကိုစကားကြောင့် ရွှေခုံ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ... ဒေါသတွေနှင့်ပေါက်ကွဲရတာ ... ကိုကိုအား ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထ၍ရန်တွေ့ပစ်သည်။

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကောင်မလေး ... နင်ကများ ငါ့ကို လာရန်တွေ့နေသေးတယ်၊ ထိုင်”

“ဟုတ်သားပဲ ကလေးရယ် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ဒေါသဖြစ် တာလဲ ... ကိုကိုက သူ့မှာလည်း ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ”

ရွှေခုံ ... ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသစိတ်ကို ... ထိန်းချုပ်ရသည်။ ကိုကို တကယ်ရက်စက်တယ်။ ချစ်သူရှိနေပြီတဲ့။ သူမနှလုံးသားတွေ တစ်စစီကွဲအက်ကြွေမှုသွားပြီလားတောင် ထင်မိ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုကိုက သူမကို ဘယ်တုန်းကမှချစ်ခဲ့တာ နှမဟုတ်တာ။ တော်ပါပြီ ... ကိုကိုကိုမုန်းတယ်။ ချစ်သူရှိရှိ မရှိရှိ သူမချစ်ရမှာက ကိုကိုကြီးပဲလေ။ အငိုမျက်ဝန်းတွေကို တခြားသူ တွေ မရိပ်မိခင် ... အပြုံးမျက်နှာလေး ဖန်ဆင်းထားလိုက်သည်။

“အဟက် ... ရုတ်တရက်ကြီး ... ကိုကိုက ချစ်သူရှိတယ် ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မက ကြောင်ပြီးထကောတာပါ။ Sorry နော်”

ကိုကိုသိမယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ အန်တီယုကိုတိုင်မယ်။ အမေ့ကိုလည်း တိုင်ပစ်မယ်။ မေမေကပြောတော့ ... ကိုကိုက ချစ်သမီးလေးအပေါ် သံယောဇဉ်မရှိဘဲနေမလားတဲ့ ... ဟွန်း ... ”

၉၈

ရှင်မြတ်နိုး

ကြည့်လေ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတာ ဘယ်နှခုနှစ်ထဲကဖွင့်ပြောချင်လည်း မသိဘူး။ သူမ ထပြန်ချင်သည်။

“ကိုကိုချစ်သူက ကိုကိုကျောင်းနေဖက်ပါ။ သွန်းတဲ့ ...”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကို ... ရွှေမုံလည်း သဘောတူပါတယ်။ ကျွန်မ ကြိုတင်မသိရတာဘဲ ဒေါက်တာပါ”

“ကဲပါကလေးရယ် ... ဒေါသတွေကိုလျှော့ပစ်လိုက်ပါတော့ ကိုကိုကြီးတို့ စားစရာတွေပဲစားကြရအောင် ... ကိုကိုမှာလေ”

“အင်း ...”

သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာသိလိုက်တော့ ဒီကောင်မလေး မနာလိုဝန်တိုဖြစ်သွားတာ ... သေချာသည်။ သူကလည်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် လေသည်။

“တွေ့လား ကိုကို ... ရွှေမုံကြိုက်တဲ့အစားအစာတွေပဲ ကိုကိုကြီးက လိုက်စားတာလေ ... ရွှေမုံအပေါ် အရမ်းကြင်နာဓာတ် တယ်”

“ကလေးကို ပြောထားပြီးသားပဲလေ ... ကလေးဆန္ဒတွေ က ကိုကိုကြီးဆန္ဒတွေပဲလို့ ... ကလေးဘာဖြစ်ချင်လဲ ... ဘာကြိုက် လဲ ကိုကိုဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲကွာ”

ရွှေမုံကတော့ ... စကားတွေပင် မပြောနိုင်ဘဲငြိမ်သက်သွား

သည်။ သူမစိတ်တွေကို ဘယ်လိုပဲထိန်းချုပ်ထားပါစေ။ ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့အသိကြောင့် ရင်တွေလစ်ဟာပြီး နာကျင်နေရ၏။ ရွှေမုံကိုမနာလိုဖြစ်ပြီး ... အတင်းအကြပ်တားဆီးစေချင်တာပါ။ ကိုကိုကြီးအား ရွှေမုံချစ်မရ ... ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ကိုကြီးပြည့်စုံ ... အခုမှသတိရ တယ်၊ သွန်းက ... သူကုမ္ပဏီကိုလာခဲ့ဖို့ မှာထားတာ Sorry ပဲဗျာ ရွှေမုံ သွားပြီနော်”

“ကိုကို ...”

“နင်တို့ကို မနှောက်ယှက်တော့ဘူး၊ သွားပြီဟေ့ ...”

ကိုကို ... နှုတ်ဆက်ပြီး ကပျာကယာ ထုထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရွှေမုံကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆက်ထိုင်နေ၏။ ဒီကောင်မ လေးက အကျောမာတယ်။ နင်နဲ့ဝေးရတာပဲကောင်းပါတယ်။ နင့် ဘာနှင့် တွယ်ကပ်ရမယ့်သူတွေ့သွားတော့ ငါ စိတ်ချမ်းသာရတာ သူ့ ရွှေမုံရဲရာ ... သူ့မှာ ချစ်သူလည်းမရှိဘဲနှင့် လူကြီးတွေကို ဖြန်တိုင်လျှင် ပြဿနာကအကြီးအကျယ် တက်နိုင်သည်။

“သွန်းကိုတော့ ... အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီ ဆောင်းရမယ်”

သွန်းနဒီက ... ထူးချွန်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာမလေးတစ်ယောက်

ရှင်မြတ်နိုး

ပါ။ မိဘတွေကလည်း ငွေကြေးပြည့်စုံကြသည်။ ကျောင်းတက်နေ
တဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ... သူ့အပေါ် ... ကြင်နာသနားပြီး
ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ကူညီသူ ဖြစ်၏။ သူက ... ခပ်ရှောင်ရှောင်
ပဲ နေလာခဲ့သည်။ ရွှေမုံရုံကြောင့် သူ ... မိန်းကလေးကိုစိတ်ကုန်ပြီး
ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ တွဲချစ်စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းနေခဲ့တာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ... ရွှေမုံရုံကိုပဲ သိယောဇော် မသိမသာတွယ်ငြိနေခဲ့လို့လား
သူ ... ရေရေရာရာမသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အခန်း (၉)

“ကလေး”

“ရှင် ... ”

“မျက်နှာလေးညှိုးသွားတယ် ... မင်း စာလိုအပ်နေလို့
တိုကိုကြီးကိုပြောနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ် ... မေမေ့ကို သတိရမိသွားလို့
ဒါ အဟက် ... ရွှေမုံ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကိုကြီးရော စားလေ”

ရွှေမုံ ... ပြန်ပြေးချင်နေသည်။ ကိုကိုကိစ္စ ... အသေအချာ
မေးမြန်းစုံစမ်းချင်သေး၏။ ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီတဲ့ ... မဖြစ်နိုင်
တာ ... ကိုကို တမင်ပြောသွားတာပါ။ ရွှေမုံအပေါ် အနိုင်ယူချင်
ဆိုးမဟုတ်လား ... တကယ်တော့ ... ရွှေမုံနဲ့လုံးသားတွေထဲမှာ
တိုကိုကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှရှိမနေပေ ... ကိုကိုကြီးက ...
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်ရွေးချယ်

သင့်ပေမယ့် ... ရွှေမုံ့ မချစ်နိုင်။ ကိုကိုကိုပဲ ချစ်သည်။

“ကိုကိုကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ရွှေမုံ့ ပြန်တော့မယ်”

“ကလေးရယ် ... မင်းကလည်းကွာ ... ကိုကိုကြီးနဲ့တွေ့ကြ
တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ ... ခဏလေးနေပါဦး”

“မဖြစ်တော့ဘူး ... မေမေ့ကို လိမ်ပြီးထွက်လာတာပါ
မေမေက ရွှေမုံ့တစ်ယောက်ထဲ အပြင်ထွက်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး
စည်းကမ်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် မေမေက လုံးဝခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး
ဒါကြောင့် ရွှေမုံ့ပြန်ရမှာပါနော် ... မေမေသိသွားရင် ရွှေမုံ့ လုံးဝ
အပြင်ထွက်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက်လည်းတွေ့ရမှာပဲလေ”

“ကလေး ...”

“ရှင် ...”

“မင်းကိုချစ်တယ်”

“ဟင် ...”

ပြည့်စုံလည်း ရွှေမုံ့လေးအား ရင်ထဲမှာပြောချင်နေတဲ့စကား
တွေကို ထိန်းချုပ်ထားမနေချင်တော့၍ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ မိုးမြင့်မြတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ ကိုကိုအပေါ်
ရွှေမုံ့ သံယောဇဉ်တွေငြိတယ်နေနိုင်သည်။ ကြည့်ပါလား။ ကိုကို

မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်
ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကလေး ... ကိုကိုကြီး ဟန်မဆောင်ချင်တော့
ဘူး၊ ကလေးကို ချစ်တယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ ... ကိုကိုကြီး
လက်ထပ်ချင်တဲ့မိန်းကလေးက ... ရွှေမုံ့ရဲ့လို အပြစ်ကင်းစင်ပြီး
ရိုးသားသူပဲ”

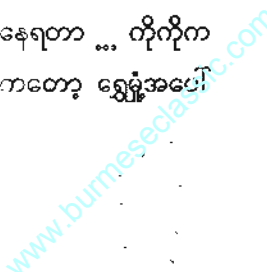
“ရှင်”

“အို ...”

ကိုကိုကြီးက ... သူမအား အချစ်တွေပြည့်လွှဲဖိတ်ကျမတတ်
မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း သူမ
လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ ... မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးပြူး
ကျယ်ကျယ်နှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟို ... ဟို လွှတ်ပါနော် ... ကိုကိုကြီးမှာ မိဘတွေသဘော
တူထားတဲ့ ချစ်သူရှိတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်”

သူမ ... ရုန်းပစ်သည်။ ရင်တွေခုန်လွန်းနေသည်။ ရွှေမုံ့
တစ်သက်တာမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အတွေ့အထိ
လုံးဝမရှိခဲ့ဘူးပေ။ ကိုကိုနဲ့ဆို ရန်ပွဲတွေပဲဖြစ်နေရတာ ... ကိုကိုက
အနားကပ်တာပင် မကြိုက်ခဲ့ ... ကိုကိုကြီးကတော့ ရွှေမုံ့အပေါ်
ချစ်ခင်ကြင်နာလွန်းနေသည်။

“ကလေးရော ... ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကလေးစိတ်တိုင်းကျ ပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပါ ... လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့မိန်းမက ကိုကိုကြီးချစ်သူမှ မဟုတ်တာဘဲ ... မေ့ထားလိုက်ပါ ကလေး”

“ရွှေမုံ့လက်ကို လွှတ်ပေးပါ၊ နောက်မှနော် ... လောလော ဆယ်ကြီးတော့ ရွှေမုံ့အဖြေမပေးပါရစေနဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးပါ”

ကိုကိုကြီးကိုချစ်ပါတယ်လို့လည်း အဖြေမပေးချင်ဘူး။ မချစ်ဘူးလို့လည်း ငြင်းပစ်ရမှာ နှမော့နေမိသည်။ အရံတော့ ထားရမယ် ကိုကိုက အလကားလူ ... ကိုကို့ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ဖို့က ကိုကိုကြီးပဲရှိသည်။

“ရွှေမုံ့ ပြန်တော့မယ် ... မေမေ အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်ရောက်တော့မယ်လေ ... ရွှေမုံ့လေ စဉ်းစားချင်တယ်၊ ရွှေမုံ့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ... မေမေ့ကိုပြောပြရတာမျိုး ရှိတယ်၊ ရွှေမုံ့ ရုတ်တရက် ကြီး ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိလို့ပါ”

“ကလေးရယ် ... ကိုကိုကြီးကို မငြင်းပစ်လိုက်ပါနဲ့နော် ... မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် ... ကိုကိုကြီး ... ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ပတ်အချိန်ပေးမယ်နော် ... ကိုကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲ ကြားပါရစေကွာ”

နေရည်ရည်ကို သူ လုံးဝမချစ်နိုင်ကြောင်း ... သူ အသိဆုံးပင်။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ကြီးပြင်းလာပြီး ... အနောက်တိုင်း စရိုက်တွေနှင့် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်သည်။ ပြည့်စုံမကြိုက်ဆုံးက နေရည်ရည် ... ကလပ်တွေတက်ရတာ ဝါသနာထုံတာပဲ ... သူ့အိမ်ရှင်မအဖြစ် နေနိုင်မယ့်မိန်းမတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရွှေမုံ့ရဲ့လို မဖြူစင်ဟုထင်သည်။

“ရွှေမုံ့ ပြန်တော့မယ်”

“ကလေး”

“ဟင် ... ”

“ချစ်တယ် ... ”

သူမ ထပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးက လိုက်ပို့ပေးမယ်ပြောတာပင် ... ရွှေမုံ့ လက်မခံတော့ဘဲ အငှားကားနှင့်ပြန်လာခဲ့၏။ ကိုကို့ကြောင့်ပါ။ သူမစိတ်နှလုံးတွေ မပျော်ရွှင်ရတာတွေအားလုံး ကိုကို့ကြောင့်ပဲ ... ရှင် ... တစ်သက်လုံး ကျွန်မကိုဥပေက္ခာပြုနေသူပဲ ... ရက်စက်တယ်။ ဘယ်တုန်းကများ ချစ်သူရှိရတာလဲ ... ကိုကို တခြားကောင်မလေးနှင့် မတွဲနိုင်စေရန် ... ရွှေမုံ့ မျော့တစ်ကောင် လို တွယ်ကပ်နေတာပါ။ ဒါတောင် ဘယ်တုန်းကများ ချစ်သူနဲ့တွဲခွင့် ရသွားတာလဲ ... ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ရွှေမုံ့ အချိန်ပြည့် အကြိုအပို့လုပ်နေခဲ့၏။ အလွတ်မပေး ... ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်လွှဲ

ချင်သည်။

“ဟဲ့ ... ချစ်သမီးလေး ... ဘယ်ကနေ အငှားကားနဲ့တောင် ပြန်လာရတာလဲ ... ပြောစမ်း ... မေမေမသိဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်ကိုသွားရတာလဲ”

သူမကားလေး ခြံရပ်တော့ ... မေမေက ရောက်နှင့်နေ သည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ ... ဒီလိုပဲ ... မေမေလေသံကမာ နေသလို ... ရွှေမှုဲကလည်း ဒေါသပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့် ပြောမိသည်။

“ကိုကိုလေ ... မနက်စာစားဖို့ အပြင်ထွက်ကြတာ ... ရွှေမှုဲ ကို သူပဲလာခေါ်ပြီး ... ဆိုင်မှာရန်ဖြစ်ကြတယ်”

“ဘာပြောတယ် ... ကိုကိုနဲ့ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား ... ညည်း လွန်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ညည်းလေး အခြံတမ်းပဲ ကိုကိုကိုအနိုင်ယူချင် နေတာလေ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး လူကြီးတွေသဘောနဲ့ပဲ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ရမယ်”

“ဘာ ... မေမေစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ... လူကြီးတွေ သဘောနဲ့ ဘာကိစ္စကို စီစဉ်မှာလဲ”

“ညည်းသိထားဖို့ မလိုသေးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကိုကိုနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေစမ်းပါ၊ ရွှေမှုဲရဲ့ ... အမေမုဆိုးမစကားကို ညည်း ဖယ်ရှားပစ်ချင်နေတာလား”

“မဟုတ်တာဘဲ မေမေရာ ... မပြောချင်လည်းနေပါတော့”

အခုလောလောဆယ် ကိုကိုနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ဘာလဲ ... ညည်း ရန်သွားထောင်ချင်သေးတာလား”

“နောက်မှပြောပြမယ်၊ ဟွန်း ... အခုတော့ ကိုကိုနဲ့သွား တွေ့မှဖြစ်မယ် မေမေ”

“ညည်း ထပ်ပြီးရန်ဖြစ်ချင်သေးလို့လား ... မသွားနဲ့”

“မသွားလို့မဖြစ်လို့ဝါ မေမေ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ရွှေမှုဲရဲ့ ... ဟဲ့ ...”

မေမေ ... အတင်းအကြပ် တားဆီးနေသည့်ကြားမှ ရွှေမှုဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ် ... မေးရမည်။ ရွှေမှုဲကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲလို့ ... ပြီးတော့ ... သူမအသိမျှင်ဆုံးက ကိုကို မှာ ချစ်သူ အမှန်တကယ် ရှိမရှိပင် ... “ရွှေမှုဲ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

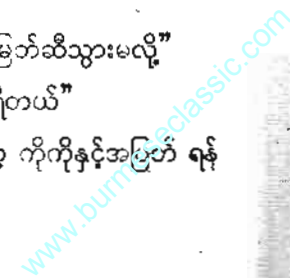
“သမီးလေးပါလား ... သမီးအစ်ကိုနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီထင် တယ်၊ သားလည်း မျက်နှာလေးညှိုးနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ ... ရန်ဖြစ်လာတယ် ... ကိုကိုဘယ်မှာ လဲ”

“အပေါ်မှာလေ ... အန်တီလည်း မြတ်ဆီသွားမလို့”

“မေမေ အခုပဲပြန်ရောက်တာ ... ရှိတယ်”

အတော်ပဲ ... အန်တီမရှိဘူးဆိုတော့ ကိုကိုနှင့်အပြတ် ရန်

ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၍ ရွှေမုံ ဝမ်းသာအားရ အပေါ်သို့ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို ... ကိုမိုးမြင့်မြတ် တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ”

“ဒုန်း ... ”

“ကိုမိုးမြင့်မြတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ... တံခါးကို အမြန်ဖွင့်စမ်းပါ”

“ရွှေမုံရုံ ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... အဲဒီလိုလုပ်တတ်တဲ့ နှင့်အကျင့်တွေကို ... ငါ မကြိုက်ဆုံးပဲနော်”

“ကိုကိုကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် ... အရေးမကြီးဘူး၊ မေးစရာရှိလို့လာတာ”

“ဘာလဲ မေး ... ”

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... ”

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူတကယ်ရှိတာလား ... တမင်ရွံ့ပြောသွားတာလားဆိုတာ အမှန်အတိုင်းဖြေ ... လုံးဝမညာကြေးနော်”

“အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ရွှေမုံရုံ ... ငါ့ကိစ္စပဲ ... ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ရှိတယ် သွန်းနီဒီတဲ့ ... ငါနဲ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း”

“ကိုကိုလိမ်နေတာ ... ရွှေမုံကိုညာပြောနေတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေတာ ... ရွှေမုံမယုံဘူး၊ လက်လည်း

မခံနိုင်ဘူးနော်”

ကိုကို ... မဟုတ်ဘူးလို့ပြောလိုက်စမ်းပါ ... နင့်ကို ... အမြင်ကတ်လို့ ရွံ့ပြောတာလို့ အရင်ကပြောသလိုမျိုး ပြောပြလိုက်ပါ။ ရွှေမုံ လက်မခံနိုင်ဘူးနော် ... ကိုကိုက ဟုတ်မှန်ကြောင်းပဲ ပြောနေသည်။

“နင့်ကို ငါကဘာဖြစ်လို့လိမ်ရမှာလဲ ရွှေမုံရုံ ... တကယ်ပြောတာ ... မေမေ့ကြောင့်ပဲ ငါထုတ်ဖော်မပြောတာ”

“ကိုကို ... ”

“ဘာလဲ”

“တော်ပါပြီ ... ရွှေမုံ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး၊ အင်းလေ ကိုကိုက ... ရွှေမုံကို အမြဲတမ်း ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတဲ့ကောင်မလေး အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့တာပဲ”

“ဒါပဲမဟုတ်လား ... နင်ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူး”

“ငါ ... နင့်ကိုအမြင်ကတ်တာ အဲဒါပဲ ... ငါ့ကိုနှောက်ယှက်ဖို့ လူလာဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ကိုကိုကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ရွှေမုံအပေါ် ရက်စက်လွန်းတယ်။ သူမ ငိုချင်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုကိုနဲ့လုံးသားတွေတလဲ

ရွှေမှိုရုံ

အချစ်တွေကို လှယူအပိုင်စီးချင်လာမိသည်။

“ရွှေမှိုရုံ ... နင် ကလေးမဆန်ပါနဲ့တော့ ... နင် အရွယ်
ရောက်နေပြီ၊ ချစ်သူလည်းတွေ့နေပြီလေ”

ဘယ်ကချစ်သူလဲ ... ရွှေမှိုရုံမှာ ဘယ်မှာချစ်သူရှိလို့လဲ။
ကိုကိုမနာလိုအောင် အရွဲတိုက်ပြနေတာရှင့် သိရဲ့လား ... သူမ
အမှန်တရားတွေကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းပင် မသိတော့ ... ကိုကို
ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ... စိတ်တွေ မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်နေသည်။
ကိုကိုကိုတော့ အရိုးမပေးနိုင်ဘူး။ အနိုင်ယူရမယ် ... ရက်စက်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက် ... သူမ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်နိုင်မလဲ စဉ်းစား
နေသည်။

“ရွှေမှိုရုံ ... မင်းရောက်နေတာ ... ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်နေတဲ့ အခန်းနော် ... မသင့်တော်ဘူး၊ ထွက်သွားပါ”

“မသွားဘူး၊ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးထဲက ကိုကိုတစ်ယောက်
ထဲနေတဲ့အခန်း ဝင်ထွက်နေထိုင်ခဲ့တာပဲ ... အခုမှကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်တွေ လာပြောမနေနဲ့”

“ကိုကြီးပြည့်စုံကို မင်းအနိုင်မကျင့်သင့်ဘူးနော် ... မင်းပဲ
ဇာတ်လမ်းရှာခဲ့တဲ့ကိစ္စလေ”

“ဘာပြောတယ် ...”

“စွတ်အော်မနေနဲ့ ... တော်ကြာ မေမေပြန်ရောက်လာလို့

ငါပဲ အဆွန်ရမယ်၊ တော်ပါတော့တာ ... မင်း ငါ့ညီဖြစ်သင့်နေပြီ”

ကိုကိုရယ် ... ရွှေမှိုလေ ... ကိုကြီးပြည့်စုံရဲ့အချစ်တွေကို
လုံးဝလက်မခံသေးပါဘူး။ ရွှေမှိုချစ်တာက ကိုကိုပါ။ ရွှေမှိုနဲ့လုံးသား
တွေထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြောလဲမသွားနိုင်တဲ့အရာလေ ... ။

“ငါ ... မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို သတောမကျဘူး ရွှေမှိုရုံ
မင်းလျှောက်ရမယ့်လမ်းကိုပဲ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်လျှောက်စမ်း
ပါ”

သူ ... အပြတ်အသားဆုံးပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွှေမှိုရုံကို
သူချစ်ပေမယ့် ... ဘဝတစ်သက်တာလုံး လက်တွဲဖော်အဖြစ် ...
ရွေးချယ်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မိသည်။ ကိုကြီးပြည့်စုံကိုလည်း ရွှေမှို
အိစီကလီ ရိုက်နေသေး၏။ ဒီကောင်မလေးက ... အမြဲတမ်း
ယောက်ျားတွေကို သူမအတွက် အပျင်းပြေကစားစရာအရုပ်လို့
ထင်မှတ်ထားတဲ့သူ ဖြစ်နေသည်။ ရွှေမှိုရုံနှင့် ဝေးဝေးနေတာ
အကောင်းဆုံးပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ ကြာကြာနေလျှင်
ရွှေမှိုရုံကိုဖက်၍ ချစ်သည်ဟုပြောမိတော့မည်ဖြစ်၍ သူပဲ စတင်၍
အခန်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ရွှေပုံရံနှင့်လက်ထပ်ဖို့ သားဘက်ကငြင်းချင်တယ် မေမေ”

“ဘာပြောတယ်သား ... မင်းက လူကြီးမိဘတွေရဲ့ စကားကို လုံးဝဥပေက္ခာ ပြုထားနိုင်တာလား”

ဒေါ်မမခက် ... ဒေါသတကြီးနှင့် သားဖြစ်သူကိုပြောမိသည်။ သားကလိမ္မာတဲ့သားပါ။ မိဘစကားကိုလည်း နားထောင်ပြီး ... မိခင်စိတ်သောကရောက်စေမည့် အလုပ်တွေကို ... ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။ ခက်နေတာက ... ရွှေပုံရံနှင့်မသင့်မြတ်တာပဲ ... ဒီကလေးနှစ်ကောင် ... ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူတုပြီးကြီးပြင်းလာတာတောင် သံယောဇဉ် မတွယ်ကြပေ။ သားဘက်ကပဲ ရွှေပုံရံလေးအပေါ် ... နည်းနည်းလေးမှ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ ဒေါ်မမခက်အတွက် ကြီးလေးတဲ့တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဖေပေခွဲမေမေ့ကို သား အမြဲတမ်း ဦးထိပ်မှာပန်ဆင်ထား

ခဲ့တာပါ။ မိဘတွေကို စိတ်သောကရောက်အောင်လည်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ရွှေပုံရံ့ကိုလက်ထပ်ဖို့တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ သား မကြိုက်ဘူး”

“မင်းကြိုက်တာတွေ ... မကြိုက်တာတွေ ... မေမေ နားမလည်ဘူး။ မကြာခင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လူကြီးချင်းစေ့စပ်မယ်။ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးမယ် ဒါပဲ ...”

ရွှေပုံလေးကို ... သား ... ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ငြင်းဝယ်မပြုနိုင်ပါဘူး။ သားကို မိမိဘယ်လောက်အထိချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရလဲ ... ဒါပေမဲ့ ရွှေပုံလေးနှင့်သွားလေသူရဲ့ ဆန္ဒကိုပဲ မိမိ အကောင်အထည် ဖော်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ရွှေပုံလေးကပြောတယ် ... ကိုကို့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီတဲ့ ... သော်ကပြောနေတယ်။ ကလေးတွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲတဲ့”

“ဘာပြောတယ် မေမေ ... ရွှေပုံရံက ချွန်တွန်းလုပ်တာပဲ သူကတော့ ချစ်သူတွေ နေပါပြီလို့ မပြောဘူးလား”

“ရွှေပုံမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဟုတ်လား ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲသား ... မင်း ယောက်ျားပဲ ... ရွှေပုံလေးအပေါ် ... မင်း မလိုတမာစိတ်တွေ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“မေမေ”

ထုံးစံအတိုင်းပဲ မေမေကတော့ ... ရွှေပုံရံ့ဘက်ကပဲ ဖြစ်

သည်။ သူ စိတ်အညစ်အမှေးက အဲဒါပဲလေ ... အတို့အထောင်မလေး။
သူ ... နှလုံးသားတွေထဲမှာ အချစ်တွေနှင့်အတူ အကြောက်တရား
တွေလည်း ရောထွေးဖြစ်တည်နေ၍ ရွှေမြို့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ချက် မခိုင်မာနိုင်ဘဲ တွေဝေနေသည်။

“မင်းက ... မေမေစကားကိုနားမထောင်ဘဲ ချစ်သူတောင်
ထားလိုက်သေးတယ်ပေါ့လေ”

မေမေကို ... သူ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းတောင် မသိတော့။
ဆိုးလွန်းတဲ့ရွှေမြို့ ... မေမေကို ချစ်သူရှိတယ်လို့ပြောရင်လည်း သူ့ကို
ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ရွှေမြို့လေးမှာက ဘာချစ်သူမှမရှိဘူး၊ သားမှာလည်း ချစ်သူ
ရှိတယ်ဆိုတာ ... မေမေမယုံပါဘူး၊ ရွှေမြို့လေးကို လက်မထပ်ချင်လို့
မင်းရွံ့ပြောနေတာပါ။ မေမေလည်း မုဆိုးမပါ၊ အသက်အရွယ်လည်း
ကြီးနေပါပြီ၊ မေမေ အေးချမ်းချင်ပြီကွယ်”

သားကိုအကြပ်ကိုင်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ... ဒေါ်မမခက်
သိလိုက်သည်။ မိမိတို့က ရွှေမြို့လေးဘက်ပါပြီ၊ သားကို နှိပ်ကွပ်လာ
ခဲ့၍ သား နာကျည်းနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရွှေမြို့လေးကိုတော့ သားမငြင်းပါနဲ့ ... သားမှာချစ်သူရှိနေ
တယ်ဆိုရင်လည်း လမ်းခွဲလိုက်ပါ။ မင်း ... အန်တီသော်နဲ့မေမေ
နှစ်ယောက်လုံး တာဝန်တစ်ခု ပြီးမြောက်သွားစေချင်တယ်”

သားမှာချစ်သူဆိုတာ ရွှေမြို့ရဲ့ပါ။ မေမေ ... ရွှေမြို့ရဲ့အပေါ်
သားကုန်တိုက်နေခဲ့ပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ ... ရွှေမြို့ကို သားချစ်မိ
နေကြောင်း သိလာတယ် ... သားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရွှေမြို့ အရော
တဝင်နေတုန်းကစပြီး သူ့စိတ်တွေ မနာလိုဝန်တို့မှုတွေနှင့် သဝန်
ကြောင်းနေတတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့သိလာခဲ့တာက ...
ရွှေမြို့ကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာပင် ... ရန်ထောင်ပြီး ဗိုလ်ကုမအနိုင်ကျင့်
တတ်သည် သူမအကျင့်စရိုက်ကို သူ ... ကြောက်သည်။

“ရွှေမြို့မှာ ချစ်သူရှိရင်လည်း ကွဲခိုင်းရမှာပဲလေ ... မင်းတို့
နှစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ပေးတော့မယ်၊ ဒါမှ မေမေတို့စိတ်အေးရမယ်”

ရွှေမြို့နှင့် သူ လက်ထပ်ချင်သည်။ ကိုကြီးပြည့်စုံကရော
ရွှေမြို့ရဲ့ အခက်တွေ့မှာ သေချာနေ၏။ ဒီကောင်ခဲလေးက သူ့မှာ
ချစ်သူရှိတယ်ပြောလိုက်တာ ... သူ့ကိုပဲ လက်မထပ်ချင်လို့လား။
သူ တွေဝေနေသည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ... သားနဲ့ရွှေမြို့ကိုတော့
မေမေတို့က လက်ထပ်ပေးရမှာပဲ ... နောက်မှ သားတို့ မချစ်မနှစ်
သက်လည်း ကွာရှင်းပြတ်စဲကြလေ ... မင်းတို့သဘောပဲ ... မေမေနဲ့
သော်ကတော့ တာဝန်ကျေရလိမ့်မယ်”

သူလည်း ရွှေမြို့ကို ဆက်ပြီးငြင်းပယ်မနေချင်တော့ပေ။
မေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာစေရန် လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ

ရွှေမှုန့်

ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေမှုန့်ကိုချစ်နေခဲ့တာပဲ ... ရွှေမှုန့်ဘက်ကပဲ
ငြင်းပါစေ။ ဒီကောင်မလေးကြောင့်ပဲ ... သူ့စိတ်တွေ အမြဲတမ်း
မအေးချမ်းရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ...”

တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ သူလမ်းကြည့်မိတော့ ... ကိုကြီးပြည့်စုံ
ရဲ့ကားလေး ဝင်လာသည်။ မင်းချစ်သူက မင်းခြံထဲအထိ ရောက်နေ
ပြီပဲ ... ရွှေမှုန့် ... မင်းက ငါ့ကိုချစ်သူရှိတယ်ပြောပြီး ... ခံတိုက်
တာပဲမဟုတ်လား ... သူ့ဆီကို ရွှေမှုန့်ကဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

“ကိုကိုလာခဲ့ပါ ... ဒီမှာ ကိုကိုကြီးရောက်လာတယ်လေ
မေမေဆရာမကြောက်လို့ပါနော် ... ကိုကိုလာခဲ့ပါ”

“မလာနိုင်ဘူး ရွှေမှုန့် ... မင်းပြဿနာ မင်းရှင်းစမ်းပါ ငါ
လည်း သွန်းနဲ့ချိန်းထားလို့”

“ကိုကိုနော် လာဆိုလာခဲ့ ... ရွှေမှုန့် ပြဿနာမရှာချင်ဘူး
ကိုကိုကြီးကို မေမေကောမှာ အားနာလို့သိလား”

“မင်း ...”

“လာဖြစ်အောင်လာခဲ့နော် ... နောက်မှ ရွှေမှုန့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

“တောက် ...”

“ဒေါသတွေထွက်မနေပါနဲ့ ကိုကိုရာ ... ရွှေမှုန့်အကြောင်း
သိတယ်နော် ... ပြဿနာဖြစ်စေချင်ရင် အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ”

ကိုကိုကိုချစ်လို့

ကိုကိုကားဝင်လာတာနှင့် ရွှေမှုန့် အထိတ်တလန့်နှင့် ကိုကို
ကို အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ မေမေရှိတယ်။ အရေးထဲ
အနိတိခက်ကလည်း ရောက်လာ၏။ ရွှေမှုန့် မျက်နှာပူလိုက်တာ ...
ဘာဆက်လုပ်ရမမှန်းပင် မသိတော့ ... ကိုကိုရောက်လာပါစေ။
ရှင်မလာရင်တော့ ... ရှင်ကို အပြတ်ပြဿနာမီးလောင်အောင်
ရှာပစ်မယ်။ ကိုကိုကြီးကို မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ထွက်ကြိုလိုက်ရ
သည်။

“ကိုကိုကြီး ... လာလည်တာလားဟင် ... မေမေရှိတယ်”

“ကလေး”

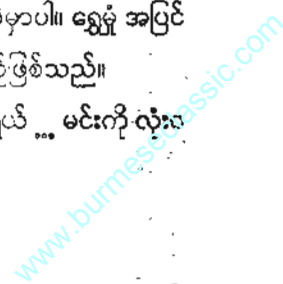
“ရှင် ...”

“ကလေးကို ... ကိုယ့်မာမီခေါ်သွားဖို့ လာခေါ်တာပါ။
မင်းဆီဖုန်းဆက်တာ ဘာဖြစ်လို့ပိတ်ထားရတာလဲကွာ”

“ဟို ... မေမေကြောင့်ပါနော် ... မေမေကလေး ကိုကိုက
လွှဲပြီး တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံတာကြိုက်
ဘူး။ ရွှေမှုန့် အပြင်ထွက်တာတောင် လိမ်လိမ်ပြီးထွက်ရတာပါ”

သူမ ... မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကိုကိုကြီးအား ရှင်းပြနေမိ
သည်။ မေမေနှင့်အနိတိခက်က မေမေအခန်းထဲမှာပါ။ ရွှေမှုန့် အပြင်
ထွက်လိုက်သွားဖို့ ... ကိုကိုအား အသုံးချရမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကြီး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ကလေးရယ် ... မင်းကို လုံးဝ

လက်လွတ်အဆုံးအရုံးမခံနိုင်တော့လို့ ... မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟင် ...”

ဘုရားရေ ... သူ့ကိုလည်း ရွှေမြတ် ချစ်တယ်လို့အဖြေမပေးရသေးဘဲနှင့် တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတော့ ... ရွှေမြတ် စောချေးတွေပင် ပျံ့ချင်လာသည်။

“မာမိကလေ ... ရွှေမြတ်လေးကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ... ကိုကိုကြီး သဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်တဲ့လေ”

“ကျွန်မလေ ... ကျွန်မ”

ကိုကို မလာဘူး။ တကယ်ကိုရက်စက်လွန်းတဲ့ ကိုကို ... ဒီမှာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းပင် မသိတော့ ... ချွေးပြန်လာသည်။

“ကိုကိုကြီးကို ရွှေမြတ် ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးရသေးဘူးလေ။ စဉ်းစားပါရစေဦးလို့ ပြောထားတာပဲ ... ရွှေမြတ် လိုက်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ကလေး ...”

“မေမေတို့ရှေ့မှာတော့ ကလေးလို့မခေါ်ပါနဲ့နော်”

“ကိုကိုကြီးလည်း ကလေးမေမေနဲ့တွေ့ချင်တယ်။ မိန်းကလေးရှင်တစ်ယောက် လက်ခံနိုင်တဲ့အရည်အချင်းတွေ ကိုကိုကြီးမှာ ရှိနေပါတယ်”

ရွှေမြတ်ကို သူ ... စိတ်မချနိုင်တော့ ... ကိုကိုနှင့်တစ်မျိုးပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးရေ ... ဧည့်သည်ကိုအထဲခေါ်လေ ... ခြံထဲမှာ မသင့်တော်ပါဘူး”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်ကတော့ သမီးကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေမိ၍ ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေလည်းဆိုတာ သိမှဖြစ်မည်။ အိမ်ထဲဝင်စေသည်။

“သူက ... သမီးမိတ်ဆွေ ကိုကိုသူငယ်ချင်းပါ မေမေ ... ကိုပြီးပြည့်စုံတဲ့ ... ကုမ္ပဏီထောင်ထားပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပါ”

မေမေကတော့ ... ကိုကိုကလွဲပြီး နယ်လို့ယောက်ျားမျိုးကိုမှ လက်မခံနိုင်ကြောင်း ပြောထားသည်။ ကိုကိုမလာဘူး ... ဘယ်လောက်ရက်စက်လဲ ... ရှင်ကို ပြဿနာရှာပြမယ်။ စောင့်ကြည့်နေပါ ကိုမိုးမြင့်မြတ် ... ရှင် သိပ်ပြီးကြီးကျယ်ခန်းနားမနေစမ်းပါနဲ့ သူမ ... ဒေါသထွက်နေသည်။

“ဒါက ရွှေမြတ်မေမေပါ ကိုကိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါ”

“ရပါတယ်ကွယ် ... သမီးလေးက မကြာခင် ... မောင်မိုး”

မြင့်မြတ်နဲ့ စေ့စပ်တော့မှာပါ”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်ကွာ ... တကယ်တော့ လူငယ်တွေ ဘာမှမသိပေမယ့် အန်တီတို့က လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားကြတာလေ”

သမီးကို မောင်မိုးမြင့်မြတ်နှင့်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ပေးဖို့ လက်မခံနိုင်ပေ ... စောစောစီးစီးပဲ အပြတ်သားဆုံး ပြောထားရမည်ဖြစ်သည်။

“မေမေ ... ကိုကိုမှာချစ်သူရှိတယ်၊ ရွှေမုံတို့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ ရွှေမုံ ... မေမေ့အကြောင်း ရွှေမုံ သိတယ်နော် ... ဘယ်သူ့မှာပဲ ချစ်သူရှိနေပါစေ ... ညည်းတို့ လက်ထပ်ရမယ်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော် အပြတ်သားဆုံးပဲ ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ပြီးပြည့်စုံ ... သမီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော် အလိမ္မာသုံးပြီး ပြောဆိုရင်း ... အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“ရွှေမုံ ... ကလေး ...”

“ရှင် ...”

“မင်းမေမေပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား”

“ရွှေမုံလည်း မကြာခင်လေးကမှသိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ ရွှေမုံတို့ကတော့ ခုထိ မိတ်ဆွေအဆင့်တောင်မရှိသေးပါဘူး၊ ငယ်စဉ်လေးထဲက ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်နေကြတာပါ”

“ရွှေမုံကရာ ...”

ကိုကိုကိုမုန်းတယ် ... ရွှေမုံ အပေါ် ရက်စက်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရွှေမုံကို ရှင်မယူချင်လို့ ရှောင်ပြေးနေတာပါ။ သူမ တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေဖြစ်နေရသည်။

“ကလေးပြောပါ ... လူကြီးတွေစီစဉ်တာ ကလေးလက်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

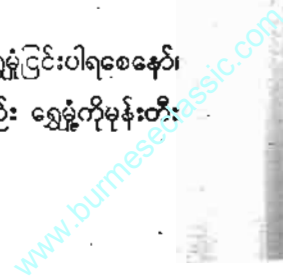
“ရွှေမုံလည်း လက်မခံချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... လူကြီးတွေက အတင်းအကျပ်စီစဉ်ကြလိမ့်မယ်၊ ကိုကိုကြီး ကြားတာပဲလေ”

“ကလေး ...”

“ဟင် ...”

“ရွှေမုံငြင်းလိုက်ပါ။ ဒါမှမရရင် ... ကိုကိုကြီးနောက်ကို ရွှေမုံ ချိတ်ခွဲပါတော့ကွာ ...”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ် ... ရွှေမုံငြင်းပါရစေနော်၊ မေမေ အရမ်းဒေါသဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုကိုကလည်း ရွှေမုံကိုမုန်းတီး

နေတာပါ။ အချိန်လေး ပေးပါနော်”

ကိုကိုကြီးကိုလည်း ရွှေမှုန်အပြတ်မငြင်းရဲပေ ... ကိုကိုကို အရွဲတိုက်ဖို့က သူမအတွက် အရေးကြီးနေသည်။ ရှင် ရက်စက်သလို ရွှေမှုန် ပြန်ရက်စက်ပြမယ်။ သူမ ဒီလောက်အထိ တောင်းတောင်း ပန်ပန်နှင့် ဖုန်းခေါ်တာကိုပင် ကိုကိုက မလာခဲ့ပေ ... ကိုကိုကြီးနှင့် ဇွတ်အတင်းထိုးထည့်ပေးနေသည်။ ရွှေမှုန် ငိုချင်လာ၏။ ကိုကိုအပေါ် လည်း ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၁၀)

“ငါ မသွားနိုင်ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်ချစ်လို့ ကိုပြီးပြည့်စုံကို ခေါ်လိုက်တာပဲ ... မင်းက ငါ့ကိုပြဿနာရှာမယ့် ကောင်မလေးပဲ”

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွှေမှုန်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ သူ ငြင်းပစ် ရမည်ဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာကို သူ စဉ်းစားဖို့လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့။ ရွှေမှုန်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်ဖိုလ်ကျမှုတွေကို ... သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခါးသည်းစွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမည်ဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့အစေအပါး ... မင်းအမိန့်ပေးတိုင်း မင်းစိတ်တိုင်းကျ သုပ်ဆောင်ပေးနေရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုတော့ ငါ လုံးဝမခံယူနိုင်ဘူး ရွှေမှုန်”

သူ့နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲနာကြင်နေရလေသည်။ ရွှေမှုန်ကို ခုခံမိသွားတာကိုပင် မိုးမြင့်မြတ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရ၏။ ရွှေမှုန်ကို သူ ... အမြဲတမ်းမုန်းတီးနေခဲ့တာပါ။ အနိုင်ကျင့်လွန်း၍ မကျေမနပ်

ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မသွားဘူးကွာ ... မင်းနဲ့ဟိုလူ ... ငါ့ရှေ့မှာ အကြင်မှာ အယုအယတွေလုပ်နေကြတာ ... ငါ့မျက်စိရှေ့မှာတင် ဖြစ်မလား။ မင်းက အဲဒါကိုပြချင်နေတာမဟုတ်လား။”

သွန်းနဒီနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ... သူ့အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သွန်း ...”

“ဟင် ... ကိုမိုး”

“တွေ့ကြရအောင် ...”

“ကိုမိုး ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မ နားကြားလွှဲတာတော့ မဖြစ် နိုင်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပါ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အရမ်းအထီးကျန်နေ တာလေ၊ သွန်းကို သတိရလာလို့”

“တကယ် ...”

သွန်း ... အရမ်းပျော်ရွှင်သွားတာကို ... သူ သိလိုက်သည်။ ကျောင်းတက်စဉ်ထဲက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေခဲ့၏။ ရွှေမှိုရုံကြောင့်ပဲ တစ်နေ့နေ့ ... ရွှေမှိုရုံအား သူ လက်ထပ်ရမည်ဆိုတဲ့အသိက သူ့နှလုံးသားတွေကို အမြဲတမ်းလွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။

“ကိုမိုး ...”

“ဟင်”

“ရှင်ရဲ့ အပါးတော်မြဲမလေးက ခွင့်ပြုလားဟင်”

“ဟာကွာ ... ဘာဆိုင်လို့လဲ ... သူ့မှာ ချစ်သူရှိသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားလို့ သွန်းနဲ့တွေ့မှာ”

“ဟာ ... သွန်းတော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီ၊ စောင့်နေမယ် နော်၊ အိမ်ကိုပဲလာခဲ့”

“OK”

ဟုတ်တယ် ... သူ့ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ။ သူ့ရွေးချယ်ရမှာက သွန်းနဒီပဲ ... အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့မိန်းကလေးပဲ ... ချောမောလွန်း တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပေမယ့် ... မိန်းမချောစာရင်းထဲမှာ ပါဝင်နေ သူဖြစ်သည်။ သွန်းရဲ့မိဘတွေကလည်း သူ့ကို သဘောကျနှစ်သက် ကြ၏။ သူ ... ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာစွာဖြင့် သွန်းဆီရောက်သွားသည်။

“သားလာမယ်ဆိုလို့ ... အန်တီမေတို့ စောင့်နေတာလေ၊ သား ... ထိုင်ဦး”

သွန်းမိခင်က ... သူ့ကို တရင်းတနှီးဆီးကြို၍ ညှဉ်ခံသည်။ သွန်းနှင့်စကားပြောကြဦးဆိုပြီး ... အပြင်သို့လွှဲကဲသွားတော့၏။ မိုးမြင့်မြတ် ယောင်ချာချာနှင့် သွန်းရှေ့မှာထိုင်နေသည်။

“ကိုမိုး ...”

“ဟင် ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘယ်လိုလဲ ... စကားသံတွေတိတ်ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်လို့ ထိုင်နေတာပါလား”

“ဪ ... ကိုယ်က သွန်းကို ပြောစရာစကားရှိနေတယ်၊ အဲဒါ ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာပါ”

“အမယ်လေး ကိုမိုးရယ် ... ဖြစ်နေလိုက်တာ ... ခုထိ သွန်းကို ပြောမယ့်စကားအတွက် စဉ်းစားချင်ချိန်နေတုန်းပဲလားလို့”

ကိုမိုးရယ် ... ရှင်အချစ်တွေကို သွန်း ... ဘယ်လောက်အထိ စောင့်မျှော်နေရလဲ ... ဟို ... ရှင်အပါးတော်မြကောင်မလေးရွှေမှုံရုံ ကြောင့် သွန်းနှလုံးသားတွေ ထိခိုက်နာကျင်ရသည်။

“ကိုမိုး ... ပြောလေ”

“သွန်း ...”

“ဟင် ...”

“အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ ကိုမိုး ... ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားတွေဝေနေတာလဲ၊ ပြောပါ ... ရှင် ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး လိုအပ်နေလဲ ... သွန်း ကူညီ ပါမယ်၊ သွန်းအသက်ကို ပေးရမယ်ဆိုရင်တောင် ပေးမှာ”

သွန်းကို အားနာသွားရသလို ... မျက်နှာလည်း ပူသွားရ သည်။ သူ့နှလုံးသားတွေ တင်းကြပ်နာကျင်သွားရ၏။ သွန်းကို မချစ် နိုင် ... ရွှေမှုံရုံကိုပဲ တမ်းတနေခဲ့သည်။ လုံးဝမကျေနပ်စရာပင်။

ကိုကို့ကိုချစ်လို့

သူ့ဆီကအချစ်တွေကို သွန်း ... အမြဲတမ်း မျှော်သင့်စောင့်စားခဲ့ရ တာပဲ ... သွန်းကို ကြည့်သည်။

“သွန်း ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုမိုးရာ”

“ကိုယ်တောင်းမယ့်အကူအညီက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း နဲ့ကိုယ် ချစ်သူတွေအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကြဖို့ပါ။ မင်းလက်ခံရင်ပေါ့ လေ”

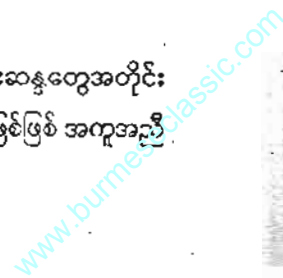
“ရှင် ...”

တကယ့်ကိုအံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ ကိုမိုးရဲ့အကူအညီတောင်းခံမှု ပါလားနော် ... သွန်း အံ့သြထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်မိသွားသည်။

“ကိုယ် ... သွန်းကို အရမ်းအားနာပါထွယ်ကွာ ... ဒါပေမဲ့ လေ မေမေတို့က ရွှေမှုံနဲ့လက်ထပ်စေချင်နေကြတယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူ အဖြစ် မင်းဟန်ဆောင်ပေးပါ။ ကိုယ့်မေမေကို လာတွေ့ပေးရုံပါပဲ”

သွန်းကိုချစ်သည်ဟု ပြောလိုက်ရမှာ ... မိုးမြင့်မြတ်တစ် ယောက် ... ဘယ်လိုမှတောင်းဆိုဖို့ဆန္ဒ မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။ သူ အတော်လေးအံ့သြရသလို ... မျက်နှာလည်းပူနေ၏။ ဟန်ဆောင် ချစ်သူအဖြစ်သာ တောင်းဆိုမိသွားသည်။

“သွန်းလေ ... သွန်း ဘာဖြစ်လို့များ ကိုမိုးဆန္ဒတွေအတိုင်း ဘာ ဖြစ်စေရလဲမသိတော့ဘူး၊ ကိုမိုးကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီ

ရှင်မြတ်နိုး

ပေးချင်ပါတယ်။ သွန်းလုပ်ပေးပါမယ်”

သွန်း ... မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေသန်းလာပြီလို့ပဲ ပြောရမလားဟင် ... ကိုမိုးအတွက် ချစ်သူအတုပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဟန်ဆောင်ပေးရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကိုမိုးဆန္ဒအတိုင်း သွန်းလုပ်ဆောင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မကူညီမယ်၊ ကိုမိုးဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ ... ကိုမိုးအတွက် သွန်း အမြဲတမ်း ဖြည့်စွမ်းပေးချင်နေတာပါ”

“သွန်းရယ် ... ကိုယ် အရမ်းအားနာပါတယ်၊ တကတံဆို သွန်းအပေါ် ... ကိုယ် အနိုင်ကျင့်သလို ဖြစ်သွားမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ် ရွှေမှုံရုံကို လက်ထပ်ချင်ဘူးကွာ ... ဒါကြောင့်ပါ”

ရွှေမှုံရုံကို လက်ထပ်ချင်တာများ တိုမိုးရယ် ... သွန်းကို ချစ်သူအတုအဖြစ် ငှားနေရသေးလား။ ချစ်တယ် သွန်းရယ် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်ပါတော့လား။ ရှင်နလုံးသား တွေထဲမှာ ရွှေမှုံရုံရှိနေတာပါ။ အသေအချာဆုံးပဲ ... ရှင် ချောမော ခန့်ညားသူဖြစ်ပြီး မျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ရှင်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ကိုမှ တရင်းတနီးမတွေ့ခဲ့ဘူး။ သွန်းကိုတောင် ရှင် ဝေးဝေးကနေ ရှောင်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား ...

“သွန်းရယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရွှေမှုံရုံမှာ ချစ်သူရှိကွာ ပါပြီ၊ လူကြီးတွေက အတင်းအကျပ်စီစဉ်နေကြတယ်လေ၊ ကိုယ်က

တော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လူကြီးတွေဆန္ဒအတိုင်း မလွဲမရှောင်သာ လက်ထပ်လိုက်ရတာမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“ကိုမိုး ... ”

“ပြော ... ”

“သွန်းတစ်ခုမေးမယ်၊ ကိုမိုး အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

“အင်း ... မေးလေ”

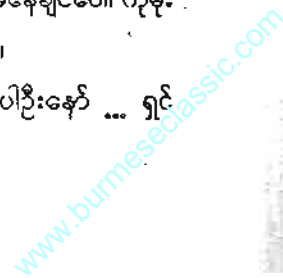
“ရွှေမှုံရုံကို မချစ်ဘူးလား၊ ရှင်နလုံးသားတွေထဲမှာ ရွှေမှုံရုံက လုံးဝမရှိတာလားဟင်”

သူ ... ဘယ်လိုအဖြေမျိုးပေးရမလဲဆိုတာတောင် စဉ်းစား မရ ... ရွှေမှုံရုံကိုချစ်တယ် ... သူနလုံးသားတွေထဲမှာ ရွှေမှုံရုံက ငယ်ရွယ်စဉ်က ရှိနေခဲ့တာပါ။ အဖြေရှိသည်။

“ကိုယ်မဖြေနိုင်ဘူး သွန်း ... အဲဒီအဖြေကို ရေရေရာရာမသိ ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ် အဖြေအတိအကျပေးဖို့ အချိန်ပေးပါ သွန်း၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သွန်းသိပါပြီ ကိုမိုးရယ် ... ရှင်နလုံးသားတွေထဲမှာ ရွှေမှုံရုံ က ရှိနေပါတယ်။ ရှင်ကြောက်နေတာမဟုတ်လား။ ရှင် အမြဲတမ်း အရုံးပေးနေရမှာကိုလေ။ သွန်း စောဒက တက်မနေချင်ပေ။ ကိုမိုး ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရှိပါစေ။ သွန်း ရယ်မောပစ်သည်။

“ကိုမိုးလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးနော် ... ရှင်

နောင်တတွေ ရနေလိမ့်မယ်”

“ကိုယ် ... ဘာမှမစဉ်းစားချင်တော့ဘူး သွန်းရာ ... လော
လောဆယ် ... ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုသွားစားကြမယ်”

“ကျွန်မကတော့ ... ရှင်သဘောပါပဲနော် ကိုမိုး ... OK
သွားကြမယ်”

သွန်းက ... အရမ်းပျော်ရွှင်နေသည်။ သူလည်း ပျော်ချင်ပါ
တယ်။ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူစိတ်က ရွှေမှုံရုံဆီပဲ မကြာခဏ
ရောက်သွားတတ်သည်။

“မင်းဟာ ... အမြဲတမ်း ကိုကိုကိုစိတ်ဒုက္ခပေးနေတာပဲ၊ မင်း
နှလုံးသားတွေထဲမှာ ကိုကိုအတွက် နေရာမရှိဘူး၊ ကိုကို အသေ
အချာသိတယ်”

သူ့ကို ဒိုင်းဖက် ... အနိုင်ကျင့်ဖို့ ... အပျင်းပြေအသုံးချဖို့ပဲ
ရွှေမှုံရုံ သဘောထားတာပါ။ ဒီကောင်မလေးအကြောင်း မတွေးဘဲ
နေကာမှ တွေးမိနေသည်။ သွန်းကိုအားနာ၍ ... သူ အချိန်ပေးပြီး
နေထိုင်နေရပေမယ့် စိတ်က ညစ်နွမ်းနေသည်။

“ကိုယ်တို့ပြန်ကြမယ် သွန်း ... နောက်မှ ထပ်တွေ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမိုး”

သွန်းကို သူပြန်ပို့လိုက်သည်။ သူ့အမိန့်အတိုင်း နှာခံတတ်တဲ့
မိန်းမပါ။ သွန်းကို မချစ်ခဲ့ ... အကြောင်းအရင်းကိုလည်း မသိ ...

သူပြန်လာခဲ့တော့ ရွှေမှုံရုံရောက်နေသည်။

“ကိုကို ပြန်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ... ရှင်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိ
တယ်၊ ရှင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“သွန်းဆီ”

“ဘာ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့ဒေါသတကြီးအော်နေရတာလဲ ... မင်းက
ဘာမို့လို့လဲ ရွှေမှုံရုံ”

“ကိုကိုလည်း မအော်နဲ့လေ ... ရွှေမှုံ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့
ခေါ်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မလာရတာလဲ”

“ငါ ကြားမဝင်ချင်လို့”

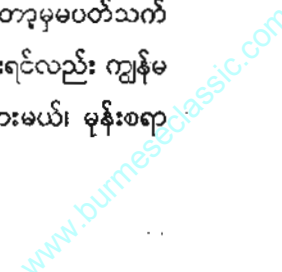
“ဘာပြောတယ်”

“နင်ပြန်စမ်းပါ ရွှေမှုံရုံ ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းမှာ
နှစ်သက်နေပါပြီ၊ ငါ့ကို လာပြီးမနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

“ကျွန်မက ... ရှင်ကို တစ်သက်လုံး နှောင့်ယှက်နေတယ်
ဆိုပဲ သတ်မှတ်နေတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တော်ပြီ ... ရှင်နဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှမပတ်သက်
ဘာဘူး ... ရှင်နဲ့ အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးရင်လည်း ကျွန်မ
ခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားမယ်၊ မုန်းစရာ

ကောင်းတဲ့လူ ... ”

ရွှေမုံ ... နာနာကျည်းကျည်း ခါးခါးသီးသီးကြည့်ပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲစွာပြော၍ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ ... နှုတ်ခမ်းတွေက ရွှေမုံဟုလှမ်းခေါ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ... ခေါ်၍မရ။ သူ နှုတ်ခမ်းသားတွေက စေ့ကပ်နေသည်။

“ဟာကွာ ... ဘာတွေလဲ ... ဒီကောင်မလေး ... ငါ့တော်တော် စိတ်အနှောက်အယှက် ပေးနေတာပါလား။”

ရွှေမုံရဲ့ နောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး ... တောင်းဝန်ခယ် ဦးညွှတ်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေပဲ ပြည့်နှက်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က လှုပ်ရှားမရ ... မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ မိုးမြင့်မြတ် ... မပြတ်မသားနဲ့ ... မင်းဘကြီး အပူတောထဲတိုးဝင်နေတော့မလားကွာ ... မေမေလည်း မပေ။ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ အတင်းအကျပ်ပြောလာလျှင် ငြင်းဆန်ပစ်မည်။ ရွှေမုံရဲ့နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ရှင်နှလုံးသားထဲမှာ ရွှေမုံရဲ့ တကယ်မရှိဘူးလား၊ သေသေချာချာစဉ်းစားပါဦးနော် ... နောက်မှ နောင်တတွေ ရမနေနဲ့”

သွန်းရယ် ...
ငါ့ဘဝအတွက် မင်းကိုပဲရွေးချယ်တာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ ငါသိတယ်။ ရွှေမုံရဲ့ကို အရမ်းချစ်မိနေတဲ့ခဲစားမှုတွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငါ့နှလုံးသားတွေထဲကနေ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ် ... မင်းကို

ချစ်သူအဖြစ် ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ သူ့ရင်တွေ ပူနေသည်။

“ကိုကိုက ရွှေမုံရဲ့အပါးတော်မြဲ ... ကိုယ်ရဲတော်၊ ပြီးတော့ထပ်ပြောမယ် ... ခိုင်းဖတ် ... အစေခံ”

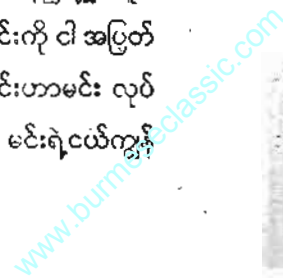
“ရွှေမုံရဲ့ ... နင် အရမ်းလွန်နေပြီနော် ... ယဉ်ကျေးမှု လုံးဝမရှိတဲ့ကောင်မလေး။”

“ဘာပြောတယ် ... ထပ်ပြောစမ်းပါ၊ ရွှေမုံရဲ့က ဘာ ... ”

သူ ... ထပ်မပြောရဲတော့ပေ။ မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် တူးသူးခါးခါးကြည့်ပြီး ပြဿနာရှာတော့မယ်ဆိုတာ ... သူ သိလိုက်၍ ငြိမ်တုတ်နေလိုက်ရသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒီလိုမှပေါ့၊ ရွှေမုံရဲ့အမိနဲ့ကို အခဲရမယ်၊ ရွှေမုံ သေဆိုသေ ... ရှင်ဆိုရှင် ... အဖို့နဲ့ကိုနာခံမယ် မဟုတ်လား ... ငယ်ကျွန်ကြီး ဟင် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ”

သူမ ... ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်နေတာပင် ... သူ့ကို အာရုံစူးသဖြင့် အနိုင်ကျင့်နေခဲ့သည်။ သူ ... ဘာမှမပြောရဲ ... ရွှေမုံရဲ့က မဟုတ်မဟတ်လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး ... သူ့ကို လူကြီးတွေက သူ့အောင် ... ရိုက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ သူသိနေ၍ ... သူမ ပြောဆိုသမျှ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေခဲ့ရလေသည်။ မင်းကို ငါ အပြတ်အစင်းဆုံးဆက်ဆံလိုက်တာ မှန်တယ် ရွှေမုံရဲ့ ... မင်းဟာမင်း လုပ်တာလုပ် ... ပြောချင်တာပြော ... ဒီအရွယ်အထိ မင်းရဲ့ငယ်ကျွန်

ရှင်မြတ်နိုး

အဖြစ် မခံနိုင်တော့တူးကွ ... ငါလက်ထပ်ပြမယ်။ မင်းထက် အစေ
အရာရာသာနေတဲ့ သူနဲ့နဒီကိုလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ... သူစိတ်တွေ
လုံးဝမပြတ်သားနိုင်တာကိုပဲ သူ ... လုံးဝမကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည်။

အခန်း (၁၂)

“ချစ်သမီး ... ဟိုကောင်လေး ပြီးပြည့်စုံဆိုတာက ချစ်သမီး
လေးနဲ့ ဘယ်လိုအကန့်တွေနဲ့ပတ်သက်နေလဲဆိုတာ ... မေမေ့ကို
ပြောပြပါလား”

သမီးရွှေမုံရုံအကြောင်းကို မိမိအသိဆုံးဖြစ်၍ ... အချို့သတ်
ပြီး ချော့ချော့မော့မော့လေးမေးရသည်။ ချစ်သမီးက လုပ်ချင်တာ
လုပ်တာ ... မိမိက စည်းကမ်းချကြီးပြင်းစေခဲ့ပေမယ့် စိတ်ကိုက
ထင်ရာစိုင်းမယ့် ဟာမလေးပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ... မိမိ အကျပ်မကိုင်
ဖို့ဘဲ စဉ်းစားထားသည်။

“သမီးနဲ့ကိုကိုကြီးတို့က ချစ်သူတွေဆိုရင်ရော မေမေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... သူက ရွှေမုံချစ်သူပဲ ... ရွှေမုံကို
နားအလည်ဆုံး ... အချစ်ဆုံး ... ဘဝတစ်သက်ဘာအတွက် ရွှေမုံ

သေသေချာချာစဉ်းစားပြီး ရွေးချယ်ထားတာပါ”

“မေမေ့စကားကို ... ညည်းက ဆန့်ကျင်တာလား ရွှေမုံရုံ”

“သမီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ... ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေဖို့ ကိုကိုကြီးကို ရွေးချယ်လိုက်တာပါ မေမေ ... ပြီးတော့လေ ကိုကိုက သမီးကိုမချစ်ဘူး၊ သူ့မှာလည်း ချစ်သူရှိနေပါတယ် ... သမီးနဲ့ကိုကိုလက်ထပ်ရင် အမြဲတမ်းတကျက်ကျက်နဲ့ ရန်ပွဲတွေပဲဖြစ်နေရမယ်လေ”

“မရဘူး ... ညည်းလက်ထပ်ရမှာက ကိုကိုပဲ ... ချစ်သမီးလေးရယ် ... မေမေ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါကွယ် ... ကိုကိုနဲ့ကလေးကြီးချင်းတွေ သဘောတူထားခဲ့ကြတာလေ။ ဟို မောင်ပြီးပြည့်စုံက သမီးနဲ့တွေ့ကြတာမှ မကြာသေးဘူး၊ ချစ်သမီးလေးအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ... သည်းခံနိုင်ပါ့မလား ... ယောက္ခမတွေကလည်း အစိမ်းသက်သက်”

“ကိုကိုကြီးက ရွှေမုံ့ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ယောက္ခမကြီးကရော ... သူ့သားချစ်တဲ့မိန်းမကို ဘာပြဿနာရှာလို့ရမလဲ”

“လူ့လောကကြီးအကြောင်း ... သမီး သိပ်မသိသေးပါဘူး ကိုကိုက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ သမီးလေးကို ဆိုးနဲ့သမ္မု သည်းခံရှာပါတယ်”

“ဒီကိစ္စကို ရွှေမုံ့ကိုလာပြောနေမယ့်အစား ... ကိုကိုကိုပဲ

သွားပြောပါ မေမေ ... သူက လက်ခံမလားလို့ ... သူက ငြင်းမှာပဲ ဒါကြောင့် သမီးက သူ့အရင်ငြင်းပစ်တာ ... မိန်းကလေးဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်”

“ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ ... မေမေ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မေမေကတော့ သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်မှာနော်”

“ကိုကိုကို လူကြီးမိဘတွေ အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပေးလို့ယူလိုက်ရတာတော့ ... ရွှေမုံ့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မေမေ ... ကိုကို့နဲ့လုံးသားထဲမှာ သမီးမှမရှိတာ ... သူငယ်ချစ် သွန်းနဒီမှသွန်းနဒီ”

“မရဘူး၊ လူကြီးတွေစီမံတာကို နာခံပါ၊ ကိုကိုကို ညည်းပဲ အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့်နေတာ ... မေမေ အူသိဆုံးပဲလေ ... ကိုကိုလောက် ဘယ်သူကသည်းခံနိုင်မလဲ”

ကိုကို ... ဘာသည်းခံလို့လဲ ... ရွှေမုံ့ဆို အထင်သေးနေတာပါ။ မာရေကျောရေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာလေ။ ရွှေမုံ့ကိုဆိုရင် ငရှုပ်မလေး ... ဆိုးသွမ်းတဲ့ကောင်မလေးလို့သတ်မှတ်ပြီး အော်ငေါက်ဆူဆဲနေတာလေ ... ကိုပြီးပြည့်စုံနဲ့တွေ့တာတောင် ကိုကိုကြောင့်ပဲ ရွှေမုံ့ကို ... ဝညာပြပြီး လမ်းပေါ်မှာထားပစ်ခဲ့လို့လေ ... တွေးလိုက်ရင် လွမ်းစရာတောင်မရှိဘူး။ နာစရာတွေချည်းပဲ ဖြေလို့မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ညည်းနဲ့ကိုကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ် ... မေမေကတော့ ... စည်းကမ်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် မရဘူး၊ ညည်းအဖေဆန္ဒပဲ ... မေမေ ကျန်ရစ်သူက ဖြည့်စွမ်းပေးရလိမ့်မယ်”

“သမီးလက်မခံဘူး မေမေ ... ဒီလိုကိစ္စတွေက ခေတ်အရမ်း နောက်ကျနေပါပြီ၊ သမီး ... တောက်လျှောက် ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ အပြုအပြင် အဆူအဆဲ ခံသွားရမှာလား”

“ရွှေမုံရံ ... ညည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြော မနေနဲ့ ... ကိုကိုနဲ့စေ့စပ် ... ဟိုကောင်လေး ဘယ်လောက်ပဲ အရည် အချင်းတွေပြည့်စုံနေပါစေ ... မေမေ သဘောမတူနိုင်ဘူးနော် ... အဆက်ဖြစ်လိုက်တော့ ... ညည်း မမခက်ကို နည်းနည်းလေးမှ တောင် အားမနာဘူးလား၊ မျက်နှာ မထောက်ထားမညာတာတော့ ဘူးလား”

“ကိုကို ... သမီးကိုမချစ်ဘူးလို့ ပြောထားပြီပဲ ... မေမေ သွားမေးကြည့်ပါ၊ ကိုကို ကျွန်မကိုလက်ထပ်မလားလို့”

“ကောင်းပြီလေ ... ကိုကိုငြင်းရင်တော့ ညည်းသဘောပဲ အပြစ်ရှိတာက ညည်းပဲနော် ရွှေမုံရံ ... ”

“အင်း ... ”

ကိုကိုက ... ရွှေမုံနှင့်လက်ထပ်ဖို့ငြင်းပစ်လိုက်မှာ သေချာ ပါတယ် မေမေရာ ... အမြဲတမ်း အကပ်မခံချင်လို့ ရန်ရှာနေတာပဲ

ကိုကိုကိုချစ်လို့

ဟာ ... ကိုကိုက ... သမီးကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ... သမီးသိပါတယ်။ ရွှေမုံနဲ့လုံးသားတွေ ဘယ် လောက်အထိနာကျင်ကြကွဲရလဲ ... ကိုကိုက ... သမီးကပဲ တဖက်သတ်ချစ်နေခဲ့တာပါ။

မေမေ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ ထွက်သွားသည်။

“ကိုကိုရယ် ... ရွှေမုံနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မငြင်းပယ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ လူကြီးတွေ အတင်းအကျပ်ပေးစားလို့ပဲဖြစ် ဖြစ် ... လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပါစေ ... ရွှေမုံပြင်ပါ့မယ်၊ ကိုကိုနီးကောင်းဖြစ် အောင် ရွှေမုံ ကြိုးစားပြပါ့မယ်နော်”

ရွှေမုံ ... ဆုတောင်းမိသည်။ မျက်ရည်တွေက သူမမျက်ဝန်း တွေထဲမှာ ပြည့်လျှံလာသည်။ ရွှေမုံငယ်စဉ်လေးထဲက ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့ရပေမယ့် ... ကိုကိုကတော့ ရန်သူလိုပြောဆိုဆက်ဆံနေလို့ သူမ အနိုင်ပြန်ယူမိနေတာပါပဲ ... ကိုကို ဘာပြောမလဲ။ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ မရှိနိုင် ... ကိုကိုဘက်က ငြင်းမှာပါ။ ထင် ထားတဲ့အတိုင်းပင် မေမေပြန်လာတော့ ... မျက်နှာကမကောင်း။ သူမ ဆုတောင်းမပြည့်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်သည်။

“ငါတို့လူကြီးနှစ်ယောက်လုံးကတော့ ခွေးဖြစ်ပါပြီ ရွှေမုံရံ ဟိုကလည်း ငြင်းတယ်လေ၊ နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ် နေလို့ပါတဲ့ ... ”

ရွှေမြတ်နိုး

“သမီး ပြောသားပဲ မေမေ”

“ရွှေမြတ်နိုး ...”

“ဟင် ...”

“မေမေတော့ လုံးဝလက်မလျှော့နိုင်သေးဘူး ... ညည်းကြောင့် ကိုကိုက ငြင်းတာပဲနေမှာ ညည်းဘက်က ပြုပြင်သင့်တယ်။ အချိုးပြင်လေ”

“ဟာ မေမေကလည်း ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ကြီးအောက်ကျမခံနိုင်ဘူး။ မရရင်လည်း နေပါစေ ... သမီးကတော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်”

“ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး ဖောက်လို့မဖြစ်ဘူးနော် ရွှေမြတ်နိုး ... ညည်းက ပြီးပြည့်စုံနဲ့တွဲနေတော့ ပြဿနာက စတက်တာပဲ”

“ကိုကိုလည်း တွဲနေတာပဲလေ ... ကျောင်းတက်နေတုန်းထဲက တွဲကြတာ။ ရွှေမြတ်နိုးတော့ ဘာကြာသေးလို့လဲ ... အလကားသူများကိုအပြစ်ဖို့ပြီး ... သူတော်ကောင်းလုပ်နေတာ ... သူတော်ကောင်း ကြက်သူခိုး”

“ဒီကောင်မလေးတော့လား ... တဲဟယ်”

“ဒေါက် ...”

“အား ...”

“နင် အိမ်ထဲကနေမထွက်ရဘူး ... ထွက်တာနဲ့ သတင်းစာ

ကိုကိုကိုချစ်လို့

ထဲကနေ သမီးဆိုး သမီးမိုက် ... မိဘကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တဲ့သူအဖြစ် ကြေညာပြီး အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်မယ် ... ဒါပဲ ...”

မေမေက ... ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေသည်။ သူမငယ်ထိပ်လေး နာကျင်သွားရသည်။ ကိုကိုကိုထိရင် မေမေက သူမကိုပဲ ခေါင်းခေါက်ပစ်တတ်၏။ စည်းကမ်းနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ မေမေက သည်းမခံတတ် ... ကိုကိုဘက်ကနေ ရပ်တည်တတ်လို့ ... သူမ ဒေါသဖြစ်ရတာ ... ကိုကိုအပေါ် အနိုင်ယူဖြစ်သွားတာ။ ငယ်ထိပ်လေးကိုပွတ်ရင်း ... သူမ အိမ်ခန်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ ... မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိဘဲ ကျဆင်းလာသည်။ အရေးထဲ ကိုကိုမေမေက ဖုန်းဆက်သေး၏။ သူမ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုမိသွားသည်။

“ဟင် သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့ငိုနေရတာလဲ ... အန်တီခက်ကိုပြောလေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မေမေက ခေါင်းခေါက်လို့ ...”

“ဟယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ် ... သော်တစ်ယောက်ကလေး အန်တီခက်သားကြောင့် အခေါက်ခံရပြန်ပြီထင်တယ်”

“အင်းပေါ့”

သူမ ငိုနေတာက ကိုကိုရဲ့ရက်စက်မှုကြောင့်ပါ။ ကိုကိုနှင့် တကယ်ပဲဝေးရတော့မလားဟု တွေးပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေခြင်း

ဖြစ်သည်။

“သားကို ... အန်တီခက် သားအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်ရလိမ့် မယ်ကွယ် ... အန်တီခက် ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ သမီးလေး မှာ အဖြစ်မရှိပါဘူး ... သော်ကပြောတယ် သားလက်ခံမယ်ဆိုရင် လက်ခံမယ်လို့ပြောတယ်တဲ့ ... အန်တီခက်သားက ပြင်းဆန်ပစ် တာလေ”

“ရပါတယ် အန်တီခက်ရယ် ... ကိုကို ရွှေမှုံဆို အခြံတမ်း မုန်းတီးနေတာပဲ ... မေမေက ရွှေမှုံကိုပဲရိုက်တယ်၊ အားနာလိုက် တာ အဟီး ... ဟီး ... အိး”

“မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ် ... အန်တီခက်လည်း သေချင် လောက်အောင် စိတ်ညစ်နေပါတယ်၊ သားကို အန်တီခက်ဖျောင်းဖျ ပါမယ်၊ သမီးလေး စိတ်လိုက်စာန်ပါတွေ ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်”

“ကိုကိုကိုပြောလိုက်ပါ၊ ရွှေမှုံဘက်က မပြင်းဘူးလို့ ... မြန် စဉ်းစားပါဦးလို့”

“အေးပါကွယ် ... အန်တီခက် ... ပြတ်ပြတ်သားသားကို နှိပ်ကွပ်ပစ်မယ်”

ဒေါ်မမခက် ... ဒေါ်သံတွေက သားဆီပဲ ကျရောက်သွားရ သည်။

“ကြားလားသား ... ရွှေမှုံလေးက မင်းသဘောတူရင် သူ

ကိုကိုဆန္ဒပဲတဲ့လေ ... ရွှေမှုံလေး ခေါင်းတောင်အခေါက်ခံရတယ်”

“အလကားပါ မေမေရာ ... သားကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မညာမတာ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုလို့ အန်တီသော်က ရိုက်တာနေမှာပဲ”

“တော်စမ်း ...”

“ရွှေမှုံရဲ့မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်လေ မေမေ ... အိမ်ထဲအထိ ရောက်နေပြီပဲ ... မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်သားကို လှည်းကျိုး ထမ်းစေချင်ရတာလဲ”

“မင်း ... သားဆိုးသားမိုက် ... မင်းကြောင့်ပဲ ရွှေမှုံလေး ဆိုးရတာ ... မင်းငယ်ငယ်လေးထဲက ရွှေမှုံလေးကိုဆိုရင် ရန်သူလို ဆက်ဆံတယ်၊ နည်းနည်းလေးမှ သံယောဇဉ်မရှိဘူး ... ရန်ရှာနေ တယ်”

ရွှေမှုံရဲ့တော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ မေမေကို ဘာတွေရန်တိုက် ပေးလိုက်ပြီလဲမသိဘူး။ ငိုယိုပြနေတယ်။ နှင့်အကျင့်စရိုက်တွေကို ငါ သိတယ်။ သူ့ကို တမင်သက်သက်ပြဿနာရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ... ထပ်စဉ်းစားထားပါ မိုးမြင့်မြတ် ... မေမေကတော့ ရွှေမှုံလေးကလွဲပြီး တခြားသူကို ချွေးမအဖြစ်လက်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ အမွေဖြစ်ရင်လိမ့်မယ် ... ရွှေမှုံလေးက ... မင်းအပေါ် သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ကြီးမားလဲဆိုတာ ... မေမေ အသိဆုံးပဲ”

မေမေအသံတွေက ငိုသံတွေပါ ရောယှက်လာ၍ ... သူ

စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ ရွှေမှုံရံ ဘာတွေပြောလိုက်ပြီလဲမှမသိတာ ...
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်သောကတွေနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရ
တော့မည်ဖြစ်သည်။ မေမေ ... အမွေဖြတ်ချင်လည်း ဖြတ်ပါစေ
တော့ ... သူ့အိမ်ထောင်ဖက်က ရွှေမှုံရံမဖြစ်သင့်ဘူး။ ရွှေမှုံရံအတွက်
ဘဝလက်တွဲဖော်ကောင်းက တွေ့နေပြီပဲ ...

“ကောင်းပြီလေ မိုးမြင့်မြတ် ... မင်းသဘောကျသလို
ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ ငါဘာပြောစရာလိုသေးလဲ ... မင်း ဘယ်တော့မှ
ရွှေမှုံရံကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်မဆက်ဆံခဲ့ဘူး။ ရွှေမှုံလေးက မင်းထက်ငယ်
တာပဲ ... မင်းဘက်ကပဲ ရန်ညှိုးထားနေတာ ... မင်းစိတ်ဓာတ်ကို
ငါ ကောင်းကောင်းသိပြီ ... မင်းကို ငါ့သားအဖြစ်ကနေ ဖွန့်လွှတ်
လိုက်မယ် ... မင်းက ရွှေမှုံလေးကို ဘယ်တော့မှ အချစ်တွေ့၊ သံ
ယောဇဉ်တွေ့ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေ”

မေမေက ... သူ့အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားပြီး သူ့အိပ်ခန်းကို
ပိတ်ပစ်သည်။ သူ ... ဘယ်လိုမှခေါ်၍မရတော့ ... ရှင်းပြတာလည်း
လက်မခံပေ ... သူ စိတ်ညစ်ရသည်။ မေမေဆန္ဒအတိုင်းပဲ သူ့ဘက်
ကလျှော့ပြီး ရွှေမှုံရံနှင့် လက်ထပ်ဖို့ပဲရှိတော့၏။ ကိုကိုဘက်ကပဲ
ရွှေမှုံကို အောက်ကျခံပြီး လူကြီးတွေဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်
လိုက်၍ ရွှေမှုံရံထံ ... သူ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ရွှေမှုံရံ ... မင်းကို ငါ လက်ထပ်ဖို့သဘောတူတယ်၊ မင်းပဲ
ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ဘက်ကနေ လက်ထပ်ဖို့သဘောတူရင်
မင်းလည်း လက်ခံမယ်ဆို ... ငါ သဘောတူတယ်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့
မှလက်မထပ်ပါဘူး ကိုမိုးမြင့်မြတ် ... ကျွန်မရွေးချယ်လိုက်တာက
ကျွန်မကိုအရမ်းချစ်မြတ်နိုးပြီး ကြင်နာယုယတတ်တဲ့ ကိုကိုကြီးပဲ
ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက တန်ဖိုးလား ... ငယ်ကျွန်ကြီးရေ
အိပ်နော် ... တာတာ”

“တောက် ... ”

သူဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲ ဝေါက်ကွဲသွားရသည်။ ကောင်စုတ်
လေး ရွှေမှုံရံ ... ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ မေမေကို
ပြောပြလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ပေ ... သူ့ကိုပဲ အပြစ်တင်ပြောဆို
မှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ရွှေမှုံရံ ... မင်းကတော့လေ ငါ့ကို အမြဲတမ်းဒုက္ခပေးနေ
တော့မှာ သေချာတယ်၊ ကောင်းပါတယ် ... မင်းရွေးချယ်မှုမှန်
ဘယ်၊ မင်းနဲ့ငါက ဘဝပေးကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ အမြဲတမ်းရန်သူဖြစ်
နေမှာပဲ”

ရွှေမှုံရံကြောင့် ထင်တယ်။ သူ့ရင်တွေ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်
နေသည် ... မင်းကိုဝေးရာမှာ ... ကိုကိုအကြောက်ဆုံးပဲ ... ကိုကို

ရှင်မြတ်နိုး

နလုံးသားတွေထဲမှာ မင်းကိုချစ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်မတွယ်တာဘဲ
နေမလား ... မင်းနဲ့ပဲ ကိုကိုဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရ
တာပါကွာ ... သူ ... ဖော်ပြလို့မရနိုင်သော ကြေကွဲမှုတွေနှင့်
ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်ကျချင်နေတာ ... ရွှေမုံရုံ သိနိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ ... ။

ခန်း (၁၃)

“သူက ... ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ ရွှေမုံရုံပါ မာမီ”

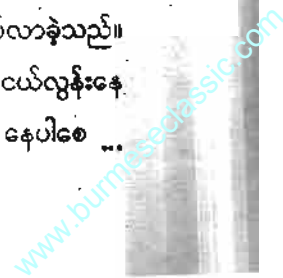
မတူးတော့ပြီနို့ သူမ ရွေးချယ်လိုက်သည်က ကိုကြီးပြည်စုံ
ဖြစ်သည်။ ကိုကိုရဲ့ရက်စက်မှုတွေ ထပ်ပြီးပင် မစဉ်းစားချင်
မိနေ၏။ မေမေက ... အမွေပြတ်မဲတဲ့ ... ကိုကိုကို မာနနှင့်
သန်ပစ်လိုက်သည်။

“ကလေး ... ဒါ ကိုကိုကြီးရဲ့မာမီ ဒေါ်ဘရဟီတဲ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ရွှေမုံရုံတဲ့ ... သားကတော့ ချစ်စနိုးနှင့်ထင်တယ် ကလေး
ဒေါ်ဘရဟီက သားကို ငယ်စဉ်လေးထဲက မိမိထိန်းချုပ်မှု
ဆက်မှာ နေထိုင်စေဖို့ ... နည်းမျိုးစုံသုံး၍ ထိန်းချုပ်လာခဲ့သည်။

အ နေရည်ရည်ကိုပဲ ရွေးမတော်ချင်တာပါ။ ရွှေမုံရုံ ငယ်လွန်းနေ
သားနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ဟုထင်သည်။ နေပါစေ ...

သားသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ ရှိပါစေ။ ဒေါ်ဘရင် သည်းခံနေလိုက်သည်။

“ရွှေမှုံလေးကို သားလက်ထပ်မယ်၊ သားဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ မာမိ စိစဉ်ပေးပါ”

“မာမိကတော့ သားပျော်ရွှင်မယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် သားတောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောပေးမှာပါ ... သမီးလည်း ဘာအားငယ်စရာမရှိဘူးနော် ... မာမိမှာ သားတစ်ယောက်ထဲရှိတာပဲ သားချစ်ရတဲ့သူက မာမိချစ်ရတဲ့သမီးလေးပါပဲ”

ကိုကိုကြီးမာမိက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပဲ ဖြစ်နေတော်ပါသေးရဲ့ဟု ရွှေမှုံကွေးမိသည်။ အန်တီခက်က သူမကို အရံချစ်မြတ်နိုးသူပါ။ ကိုကိုကြီးမာမိက စိန်တွေညွတ်နေအောင် ထားကာ ... အိုင်တင်ကအပြည့် ... တကယ့်ကို သူဌေးမငြိစတိုင်လဲပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလေးကတော့ ပြုံးချိုအိနေ၍ ချစ်စိတ်သက်သာ ရာဌားခဲ့သည်။

“သမီးလေးမိဘတွေဆီ မာမိလာတွေ့မယ်လေ”

“ရှင် ...”

မေမေက အတွေ့ခံမှာမဟုတ်ပေ ... ရွှေမှုံကို သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်မယ်တဲ့ ... ကိုကိုကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ရွှေမှုံ မေမေကတော့ ငယ်သေးလို့လက်ထပ်တာ လက်

သေးပါဘူး မာမိ”

“ဘာပြောတယ် မာမိသားနဲ့များ”

သားက ငယ်ရွယ်သူကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တာမျိုး ဖြစ်နေပြီလားပဲ ... ဒေါသဖြစ်ရသည်။ မိမိသားကိုများ ဒင်းသမီးက ဘာမို့လို့လဲ ... ငယ်တာ နုပျိုတာ ချောမောလှပတာပဲရှိသည်။ နေရည်ရည်က အစွမ်းအစအပြည့်ပဲ ... ရွှေမှုံရဲ့အမေက မိမိသားနှင့် သဘောမတူသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲနေရသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ... သားစိတ်ကို မိမိချုပ်ကိုင်နိုင် ခန့် သည်းခံလိုက်သည်။

“မာမိ ... သားကို ကလေးနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ် ဩမယ်၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးကြမယ် ... မာမိ သဘောတူ သက်ခံပေးပါနော်”

“မာမိက သဘောတူပါတယ်ကွယ် ... ရွှေမှုံလေးက ချစ်စရာလေးပါ။ သားနှစ်သက်မယ်ဆိုရင်လည်း နှစ်သက်မှာပဲ ... မာမိ ဆောင် သမီးလေးကိုချစ်တယ် ... ကဲ ... သား ဘယ်တော့လောက် သက်ထပ်မလဲ ... ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ”

“မာမိ ...”

“ပြော ...”

“နေရည်ရည်ရော”

“မာမိတာဝန်ထားပါ၊ ရွှေမုံလေးက သားချစ်တဲ့မိန်းကလေး မာမိက လက်ခံတယ်နော်”

သားကိုယ်တိုင်လက်ဆွဲခေါ်လာတဲ့ ရွှေမုံရဲကို ... သား ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မိမိသိသည်။ ကိုယ်နေ ထားတဲ့သားပဲ ... ဒါကြောင့် အချို့သတ်နေတာပါ။ ဘာရလိမ့် ... သားက နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဒေါ်ဘရာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေရသည်။

“သားက ဘယ်လိုစီစဉ်စေချင်တာလဲကွယ် ... မာမိလုပ်ပေး ရမှာပေါ့ ... စိတ်တွေ သိပ်ပြီးအပမ်းမကြီးကြပါဘဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေထိုင်ကြပါ”

ရွှေမုံရဲကတော့ ... စိတ်မသက်မသာကြီး ဖြစ်နေသေးသည်။ မေမေ့ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင် ... ရွှေမုံ နာကျည်းရဆုံးက ကိုကိုနဲ့ ဝေးသွားမှာကိုပင်ဖြစ်၏။ ရွှေမုံနဲ့လုံးသားတွေထဲမှာ ကိုကိုပဲရှိ တာပါ။ ကိုကိုကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အရမ်းမှန်းတယ်။ သူ ထပြန်လာခဲ့သည်။

“ကလေး ...”

“ရှင် ...”

“အားမငယ်ပါနဲ့ ... ကိုကိုကြီးမာမိက ဘယ်လောက်ဖြည့် လဲ ... ကလေးကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ကလေးအမေကလည်း ခဏ

ပါကွာ”

“မေမေက စိတ်ကြီးစားယ်၊ ရွှေမုံ့ကိုချစ်တာက ချစ်တာပဲ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ ... သည်းမခံဘူး၊ အလိုလည်းမလိုက် တတ်ဘူး”

လူကြီးတွေက မိတ်ဆွေတွေပီသကြသည်။ ကိုကိုနှင့်ရွှေမုံတို့ ပဲမသင့်မမြတ်ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ရွှေမုံလွန်တာလား ... ကိုကိုလည်း လွန်တာပဲ ... ကျွန်မကို ငယ်စဉ်လေးထဲက မုန်းနေခဲ့တာပါ။

“ရွှေမုံပြန်တော့မယ်၊ ကိုကိုကြီးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ရွှေမုံဆုံးဖြတ် ထားပါတယ်၊ ကိုကိုမာမိကလည်း စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတယ် လော၊ ရွှေမုံ အားမငယ်တော့ပါဘူး”

“ရွှေမုံနဲ့လေးရယ် ... ကိုကိုချစ်ရတဲ့ ကုလေးရယ်”

ကိုကိုကြီးက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဇီဝ ဖက်လိုက်သဖြင့် သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် ရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

“ကလေးရယ် ... ဘာဖြစ်လို့များ ရုန်းဖယ်နေတာလဲ ... ကိုကိုကြီးတို့က ချစ်သူတွေလေ”

“ရှင် ... ဟို ... အဖီလောက်အထိ မလုပ်ပါနဲ့နော် ... လွှတ်ပါ။

ရွှေမုံ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ အထိမခံ ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က တရားဝင်ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်ကြသေးတာပဲ”

သူမ လက်ခံနိုင်ဘဲ ... ဒေါသတွေနှင့်ရုန်းဖယ်ပစ်မိသည်။

သူမလုပ်ရပ်တွေ မှားယွင်းသွားပြီလားပဲ ... နောင်တရမိလာ၏။
ငိုလည်းငိုချင်နေသည်။

“ရွှေမှု့ ပြန်တော့မယ်”

“ကလေး ...”

“နောက်မှတွေ့မယ်နော်”

“ကိုကို လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင့်အင်း ...”

ကိုကိုကြီးကားပေါ်သို့တက်ရန် ရွှေမှု့ ဝန်လေးနေမိသည်။
ကြောက်လာသလိုပင် ... အချစ်ဆိုတာ မြူမှုန်လေးလောက်တောင်
မရှိပေမယ့် ... ကိုကိုကို အရွံ့တိုက်ပြီး အချမ်းသာဆုံးယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တာပါ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမှား
အယွင်းအဖြစ် ... သူမ စိတ်တွေခြောက်ခြားနေသည်။

“ကိုကိုကြီးနဲ့ကလေး လက်ထပ်ဖို့ ... တစ်ပတ်အတွင်းစီစဉ်
မယ်၊ ကလေး သဘောတူတယ်မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူမ ပြန်ချင်လာ၍ အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
သည်။ ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မလက်ထပ်သင့်တာ ကိုကိုကြီးပြီးပြည့်စုံ
ပဲ ... ရှင်ကိုမုန်းလို့ ... ရှင်ထက်သာတဲ့ယောက်ျားကို လက်ထပ်တာ
ပါ။ သူမ ပြန်လာခဲ့သည်။ မေမေက မျက်နှာချင်းဆိုင်တာတောင်

ချစ်သမီးလေးဟု မနှုတ်ဆက် ... အပြင်ကို မျက်နှာထားတင်းတင်း
နှင့် ထွက်သွားသည်။

“မေမေရယ် ... ရွှေမှု့က မေမေရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး
လေးပါ။ ကိုကိုကြောင့် ... ရွှေမှု့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့
လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ”

သူမ ... အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ
က သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။ မေမေရယ် ...
သမီးချစ်ကို အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား ... မေမေရဲ့စိမ်းကား
ရက်စက်မှုတွေကို ရွှေမှု့ရဲ့ အရမ်းနာကျင်ခံစားနေရသည်။

“သမီး ... ဒီကနေထွက်သွားတော့မှာပါ ကိုကိုကိုပဲ ချစ်ကြ
ပါ။ မေမေက ... မွေးထဲက သားပဲလိုချင်တာမဟုတ်လား”

ကိုကိုကြီးကတော့ ... ကလေးအိမ်က ဘာပစ္စည်းမှမယူခဲ့နဲ့
လုပ်ဆင်းလာတဲ့ ... ကိုကိုကြီးက ချမ်းသာပြီးသားပဲ ... ကိုကိုကြီး
ဓာမိကလည်း ဖော်ရွေလွန်းနေသည်။ ရွှေမှု့ ဘာများအားငယ်စရာရှိ
လဲ ... မေမေလည်း ကိုကိုမိန်းမယူတဲ့နေ့ ... အမြင်မှန်တွေ ရလာ
မှာ သေချာသည်။

“ရွှေမှု့လေး ...”

“ဟင့် ...”

အပြင်မှ ... ကိုကိုမေမေ အန်တီခက်အသံကို ကြားလိုက်

ရသည်။ ရွှေမှုံ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်တော့ပေမယ့် ... အန်တီခက်ကို အားနာ၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ရွှေမှုံလေးရယ် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... အန်တီခက်ကိုတောင် မသနားတော့ဘူးလား”

“ကိုကိုဘက်ကပါ ရွှေမှုံကိုလက်မခံတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... သားဖိုက်ကြောင့်လေ၊ အန်တီခက် စိတ်နာလို့ စကားတောင်မပြောတော့ဘူး၊ ရွှေမှုံလေးရယ်”

“သမီး ... ကိုကိုကြီးနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်တော့မယ် အန်တီခက်”

“ဘာပြောတယ် ... ရွှေမှုံလေး ... ဘယ်လို ... ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲ”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ပါ ... မေမေကလည်း သမီးကို စကားမပြောဘူး၊ သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ ... ကိုကိုအမုန်းတွေကို ရွှေမှုံ ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သမီးလေးအပြစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားကြောင့်ပါ ... သမီးလေးက အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးရှာတာပါ၊ သားကြောင့်ပဲ သမီးလေးမျက်ရည်ကျရတာပဲ သားအပြစ်တွေ”

အန်တီခက်ကတော့ ... ရွှေမှုံ ဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပေးသည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူမ လက်ထပ်ဖို့ကတိပေးလိုက်ပြီဖြစ်၏

သူမ မျက်ရည်တွေ သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

“သမီးလေးက အရမ်းကြေကွဲနေမှာပါ ... အန်တီခက် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် ... သားကိုစောင့်ပေးပါလား၊ ရွှေမှုံလေးရယ် ... သမီးလေးကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အန်တီခက် ... ရွှေမှုံ ကတိပေးလိုက်ပါပြီ၊ ကိုကိုကြီးမာမိနဲ့လည်းတွေ့ပြီး နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ဖို့ ရွှေမှုံ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်”

“အင်းလေ ... ရွှေမှုံလေးကို မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူး ... လိုအပ်တဲ့အကူအညီ တောင်းပါ ... အန်တီခက် ပေးဖို့အဆင်သင့်ပဲလေ”

“မေမေ့ကိုပဲ ဖျောင်းဖျာပေးပါနော် ... သမီး မေမေ့ကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး”

“သမီး ...”

“ရှင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ အလောတကြီးလက်ထပ်ရတာလဲ ... သားကြောင့်လား”

“ကိုကိုကြီးက ငွေကြေးအရလည်းပြည့်စုံပါတယ်၊ ရွှေမှုံကိုလည်း ချစ်တယ်လေ ... ပြီးတော့ ... ကိုကိုနဲ့ရှင်းရှင်းနေချင်လို့” အန်တီခက်ကိုတော့ အားနာပါတယ်လေ ... မိခင်တစ်

၁၅၆

ရှင်မြတ်နိုး

ယောက်လို့လည်း ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရွှေခွံနုလုံးသားတွေထဲမှာ တိုကိုကိုတော့ မုန်းတယ်။

“ယောက္ခမလောင်းတွေကရော ... ရွှေခွံလေးကို ချစ်ရဲ့လား။ ဖော်ဖော်ရွေရွေရော ရှိရဲ့လား။ အန်တီခက် စိတ်ပူလို့”

“အရမ်းကိုချစ်ပါတယ်။ သမီးလေးလိုပဲ ... ကိုကိုကြီးချစ်တဲ့သူက သူ့သမီးလေးပဲတဲ့”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် ... သမီးလေးက လွှဲလောကအကြောင်း ဘာမှသိတဲ့သူမှမဟုတ်တာဘဲ ... အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုတော့ အလွယ်တကူ မပြုစေချင်လို့ပါ”

“ရွှေခွံအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့နော် ... ကိုကိုကြီးက ချစ်ပါတယ်။ အလိုလည်းလိုက်တယ်”

“ရွှေခွံလေး”

“ရှင်”

“ညည်းလေးကို အန်တီခက် တစ်ခုမေးမယ်။ မှန်မှန်ပြောနော်။ ရွှေပြောတာတွေ ဘာတွေ လုံးဝမပြောရဘူး။ အန်တီခက် သမီးလေးကို ငယ်စဉ်လေးထဲကထိန်းကြောင်းလာတာပါ။ စိတ်ပူလို့”

“ဟုတ် ... မေးပါ”

“ရွှေခွံလေးနုလုံးသားတွေထဲကနေ ... မောင်ပြီးပြည့်စုံကို ချစ်ရဲ့လား”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ရှင် ...”
“အချစ်ရှိရဲ့လား”
“ရွှေခွံက ... ကိုကိုကြီးကို အချစ်နဲ့ရွေးချယ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ် မှုလေး”

“ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ကိုကိုကြီးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အားကိုးအားထားပြုသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အင်းလေ ... သမီးလေးဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးရွေးချယ်မှုဖြစ်နေလို့ပါ”

“မေမေ့ကို ဖျောင်းဖျစေချင်ပါတယ်။ အန်တီခက်ရယ် ... သမီးဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးစေချင်တာပါ”

“စိတ်ချပါ ... အန်တီခက် ကူညီမယ်။ သမီးလေး မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး”

အန်တီခက်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး ... ရွှေခွံ ငိုပစ်ချင်သည်။ ကိုကိုကို အရုံးမပေးချင်လို့ပါ။ မာမာကျောကျောပဲ တုံ့ပြန်ချင်မိနေ၏။ ရွှေခွံချစ်ရတာက ကိုကိုပါဟု အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။

+++

ဖိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

“မေမေကပြောတယ် ကိုမိုးရယ် ... သွန်းနဲ့ကိုမိုးတို့ အခြေ
အနေက ဘယ်လိုလဲတဲ့ ... လူကြီးချင်း စကားပြောဆိုသင့်မယ်
ထင်တယ်တဲ့ ... သွန်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

သွန်းပြောတာတွေလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ဘက်ကနေ
သွန်းကို ချစ်သူအတုအဖြစ် အသုံးပြုလောက်ပဲ တွေ့နေခဲ့သည်။ သွန်း
ကိုပဲရွေးချယ်ပြီး သူ့ လက်ထပ်သင့်လားပဲ ... ရွှေခုံရုံက လက်ထပ်
တော့မယ်တဲ့ ... မေမေကပြောနေ၏။ သူ့ကို မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား
တဲ့ ... ရွှေခုံရုံနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ပြန်စဉ်းစားပါဦးတဲ့ ... သူ တွေဝေ
နေခဲ့သည်။

“ကိုမိုး ...”

“ဟင် ...”

“ရှင် ပြောပါဦး”

ကိုမိုးက အေးစက်စက် ... နှုတ်ဆိတ်နေသေးသည်။ သွန်းက
ချစ်သူအတုအဖြစ်နှင့်ပင် ကိုမိုးအမေနှင့် တွေ့ခွင့်မရှိခဲ့ ... ရွှေခုံရုံက
လွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်မပြု
နိုင်ဘူးတဲ့ ... ကိုမိုးကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေခုံရုံကိုပဲ ချစ်နေတာပါ။
သူမ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပျက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ကိုမိုး သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပစ်လိုက်ကြ
ရအောင်ပါ”

“ဘာပြောတယ် သွန်း ...”

“မေမေတို့က ... ကျွန်မကို သူတို့သဘောကျတဲ့ယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်နေချင်ကြတယ်”

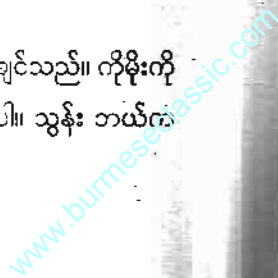
“ဟင် ...”

“သမီးနဲ့ကိုမိုးတို့က ဘာလဲတဲ့ ... ချစ်သူတွေဆိုရင်လည်း
လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ် ရောက်နေကြပြီတဲ့”

“ကိုယ်လေ ... သွန်း ... ဟို ... မင်းကို ချစ်သူအဖြစ်ခံစားလို့
မရသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ခင်မင်ချင်နေတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွန်းတို့လမ်းခွဲလိုက်ကြရအောင်ပါ။ ကိုမိုးအနေ
နဲ့ ဘယ်အချိန်အထိ တွေ့ဝေနေမှာလဲဟင်”

ရွှေခုံရုံကြောင့်လားဟု အော်ဟစ်မေးမစ်ချင်သည်။ ကိုမိုးကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်စားမျှော်လင့်နေခဲ့ရတာပါ။ သွန်း ဘယ်က

စတင် နောက်ဆုတ်ဖို့ကိုပင် ခြေလှမ်းကလေးမရ ... သံယောဇဉ်က မပြတ် ... ရှင်ကိုချစ်နေတယ်။ သွန်းကိုယ်သွန်းပင် ဒေါသတွေ ဖြစ်ရသည်။

“ကိုမိုး ... ”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို နည်းနည်းလေးတောင် ရှင်မချစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် သွန်းရယ် ... ကိုယ် တကယ်ပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ချစ်တာက ရွှေမှုံရုံဖြစ်နေတယ်”

“ရှင်ရူးနေပြီလား ကိုမိုး ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင် ... ရွှေမှုံရုံကိုချစ်နေရင်လည်း ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့မာနတွေပြနေရတာလဲ ကိုမိုးမြင့်မြတ်ရဲ့”

“Sorry ပဲ သွန်း”

“ဘာ ... ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြရအောင်ပါ ... မင်းလည်း တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်လိုက်တော့”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ် ... နိုင်ငံခြားကိုသွားမယ်။ ကိုယ် ပညာသွားသင်မယ်။ မင်းကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခင်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

သွန်းနဒီ”

“ရှင်အရူးပဲ ... ယောက်ျားမပီသဘူး ... ရွှေမှုံရုံက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မယ်။ ရှင့်ကို လုံးဝဗွန်ပစ်လိုက်ပြီလေ”

“အဲဒါက ရွှေမှုံရုံကိစ္စပါ။ ကိုယ်က အသုံးမကျတဲ့သူပါ။ သတ္တိမရှိပါဘူး။ ကိုယ် ... ရွှေမှုံရုံကို ချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ သတ္တိမရှိဘူး ကွာ ... ကြောက်နေတယ်။ မင်းကြိုက်သလိုစွပ်စွဲ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုပါ သွန်း ... ကိုယ်မှားပါတယ် ... မင်းကိုလည်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွန်းနဒီအား မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ပို၍မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ချစ်၍မရ ... သူ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ ရွှေမှုံရုံနေရာအား အစားထိုး၍မရနိုင်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းသိလာသည်။ မင်းကိုပဲချစ်နေမိတယ် ရွှေမှုံရုံ ... အစားထိုးလို့တောင် မရဘူးကွာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... သွန်းတို့ ဒီနေ့ကစပြီးမတွေ့ကြတော့ဘူး။ ကိုမိုးမြင့်မြတ် ... ရှင်ကို ကျွန်မအထင်မကြီးတော့ဘူး။ မိဘတွေ သဘောတူတဲ့ယောက်ျားကိုပဲ ကျွန်မလက်ထပ်တော့မယ် သွားပြီ”

“သွန်း ... ”

“အရူးကောင် ... ”

သွန်း ... ကားကို ဒရုကြမ်းမောင်း၍ ထွက်သွားသည်။
မတားမိလိုက် ... မင်းကို လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ ကိုယ် မရွေးချယ်
နိုင်ဘူး။ မင်းကို စောင့်နေပါလို့လည်း ကိုယ် မပြောချင်တော့ဘူး
သွန်းရာ ...

“ရွှေမှုံရုံ ... မင်းကတော့လေ ငါ့ကို တော်တော်လေး စိတ်
ဒုက္ခပေးနေတာပဲကွာ”

သူ ... ရွှေမှုံရုံဆီသွားပြီး ... တောင်းပန်ပြီး ငယ်ငယ်က
အတိုင်းပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမလားဘဲ ... မင်း ဘယ်လို
ပဲ ငါ့ကိုသတ်မှတ်သတ်မှတ်ကွာ ... ငါက မင်းရဲ့ ထာဝရကျေးကျွန်ပဲ။
သူ ... ကားကိုမောင်းပြီးပြန်လာတော့ ရွှေမှုံရုံက ကိုပြီးပြည့်စုံရဲ့
ကားပေါ် တက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုမိုးမြင့်မြတ် ... ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်တော့မယ်၊ နှစ်ဦးသဘောတူပါ။ ရှေ့တစ်
ပတ်ထဲမှာ လက်ထပ်ကြမယ်”

“OK”

သူ ... ကားကို ခြံကြီးထဲမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ရွှေမှုံရုံ
မင်းကတော့လေ အသံမာလွန်းတယ်။ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ လက်
ထပ်တော့မယ်တဲ့ ... နှစ်ဦးသဘောတူတဲ့လား။ သူ့နှလုံးသားတွေ

နာကျင်နေသည်။

“ရှင် ... ရွှေမှုံရုံ့ကိုချစ်နေရင်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံး
ဖြတ်လေ အရူး”

ဟုတ်တယ်သွန်း ... ကိုယ်က အရူးကောင်ပိကွာ ... တွေ
ဝေနေတယ်။ မပြတ်သားဘူး။ ရွှေမှုံရုံ့ကို အရမ်းချစ်တယ်။ ခြံကြီး
ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“သား ...”

“မေမေ ...”

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မေမေ
အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး ... မင်းလည်း ချစ်သူရှိနေပြီမဟုတ်လား ...
မေမေဆီ ခေါ်လာခဲ့တော့ ... မေမေ လက်ခံမယ်”

“ဗျာ ...”

“အပူသောကတွေ ... စိတ်ညစ်စရာတွေကို မေမေ အဆုံး
သတ်ချင်တယ်၊ ရွှေမှုံလေးအပေါ်ပဲ အပြစ်တွေ ပုံချမထားစေချင်ဘူး၊
သတ်က ရွှေမှုံကို သမီးအဖြစ်ကနေ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားတယ်၊
မေမေကတော့ အိဒီလိုမလုပ်ချင်ဘူး ... သော့ကိုလည်း ဖျောင်းဖျရ
ယ်လေ”

သူ ... မေမေ့ကို ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဘာမှနားမလည် နိုင်
အောင် မော့ကြည့်မိသွားသည်။ ရွှေမှုံရုံတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ အပြစ်

မတင်စေလို၍ မေမေ အလျှော့ပေးလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မေမေတို့ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ... မိတ်ဆွေတွေလိုနေလာခဲ့ကြတာပဲ ... အခင်မင်အပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းလည်း မင်းချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပါ”

“ဗျာ ...”

“မိုးမြင့်မြတ် ... မင်းဘာတွေကြောင်နေတာလဲ၊ မင်းချစ်သူကို ခေါ်လာခဲ့ပါ၊ မေမေ လက်ခံမယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူဆိုတာ ... ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး မေမေ ... တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်ချစ်တာရွှေခုံပဲပါ။ သူ့အပြစ်တွေကိုလည်း သူ့တွေးမိနေသည်။

“မနက်ဖြန်ခေါ်လာခဲ့ ... အရေးကြီးတာက ရွှေခုံရဲလေးကို သော်အသိအမှတ်မပြုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးလေး မျက်နှာငယ်နေမယ်”

မေမေကတော့ ... ရွှေခုံရဲဘက်ကပဲ အမြဲတမ်းရပ်တည်လာခဲ့၍လည်း သူ့နှင့်ပြဿနာတက်ခဲ့ရသည်။

“အရာအားလုံးကတော့ ကံကြမ္မာပေါ့ပဲ အပြစ်ပုံချရာမှာ သား ... ဖူးစာဖက်တွေ မဟုတ်ကြဘူးထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေကစပြီး အလျှော့ပေးလိုက်တာပဲ ... မနက်ဖြန် ... မင်းချစ်သူခေါ်လာခဲ့ ... လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ်တော့”

သွားပြီ ... သူ့ကိုယ်တိုင် သွန်းကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကစားဖို့လပြည့်စာပေ

တောင် အဆက်ဖြတ်ဖို့ပြောလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ မိဘပေးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတောင် လက်ထပ်ဖို့ပြောထားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ချစ်သူအတူပင် မရှိတော့ ... သူ့နီးဆီ ပြန်ပြီးဖုန်းဆက်လို့ရပေမယ့် ... သူ ... တွေဝေနေသည်။

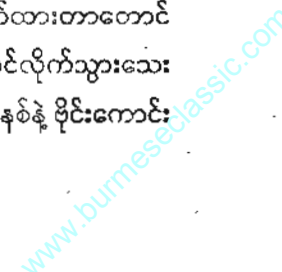
“မေမေ ... ဟိုဘက်ခြံသွားမယ် ... သော်နဲ့တွေ့ရမယ်၊ ဖျောင်းဖျရမယ်၊ မင်းလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တော့”

မိမိကတော့ ... သားကိုပဲ အပြစ်တင်ချင်သည်။ ရွှေခုံလေး အမှားကြီးပဲမဖြစ်စေရန် ... ဒေါ်မမခက် ... သားကိုလည်းလက်ထပ်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ ဒေါ်မမခက် တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“သော်ရယ် ... စိတ်ကိုဖြေလိုက်ပါတော့ ... ခက်သားလည်း ချစ်သူရှိနေပါတယ်၊ အမှားက ကိုယ့်သားပါ၊ ရွှေခုံလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“သော် ... စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလွန်းလို့ပါ ခက်ရယ် ... ဘယ်လို ဖုမဖြေနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ချစ်သူစထားတာက ရွှေခုံရဲပဲ ... သားကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့လုပ်နေတာက သော့သမီးပါ”

သမီးကို မိမိ ဘယ်လောက်အထိချစ်ခဲ့ရလဲ ... တန်ဖိုးလည်း ထားသည်။ အခုပဲကြည့်လေ။ မိမိက အမွေဖြစ်ထားတာတောင် ဒင်းက ချစ်သူခေါ်ရာနောက်သို့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်လိုက်သွားသေး၏။ ဒီကောင်မလေး အကျော့ကိုမာတယ်။ စည်းစနစ်နဲ့ ဗိုင်းကောင်း

ကျောက်မီး ကြီးပျင်းလာစေတာတောင် ထင်ရာစိုင်းနေသည်။

“သမီးတစ်ယောက်ထဲရှိရုံမကလို့ တဖွဲထဲပဲရှိပါစေ၊ သော်လုံးစခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ သား ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တော့ သော်လက်ခံတယ်”

မောင်မိုးမြင့်မြတ်မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ အရွဲ့တိုက်တတ်တာတွေ ... ကိုကိုကို လူကြီးတွေဆူအောင် မဟုတ်မဟတ်လုပ်စာတ်တွေခင်း၍ တိုင်တောတတ်တဲ့အကျင့်က သမီးမှာရှိသည်။

“သော့သမီးက ကိုကိုအပေါ် ဗိုလ်ကျချင်တယ်၊ အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ကိုကိုက ဒင်းကိုကြောက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကဲပါ သော်ရယ် ... အားလုံးကိုမေ့ထားလိုက်ပါတော့ ကိုယ်တို့တွေ သားနဲ့သမီးကို တာဝန်ကျေကြရအောင်ပါ။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာတွေကို မိဘဝတ္တရားအရ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြည့်စွမ်းပေးလိုက်ကြရအောင်ပါ”

“ရွှေမြတ်နိုးက ... သော့သမီးမဟုတ်တော့ဘူး ခက် ... အရမ်းမိုက်ရိုင်းတယ်၊ ကိုကိုအတွက်ပဲ စီစဉ်ပါ”

“ကိုကိုအတွက် စဉ်းစားပေးချင်ရင် ရွှေမြတ်နိုးအတွက်လည်း သော်စဉ်းစားပေးပါ။ ရွှေမြတ်နိုး မျက်နှာမငယ်ရအောင် မင်းစီစဉ်ပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

သားကိုကိုက လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ကလေးပါ။ သမီးကြောင့်မိမိကတော့ ... ဖတားဆိုးလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ပြီးချစ်လိုက်ရတာ

အခု ... မိမိကို ဆန့်ကျင်နေသည်။

“ရွှေမြတ်နိုးကို ဥပေက္ခာပြုမယ်ဆိုရင် ... သားကိုလည်း ခက်လုံးဝဥပေက္ခာပြုမယ်၊ သားအဖြစ်ကနေ မင်းလိုပဲစွန့်လွှတ်မယ်”

“ခက် သားမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ သော့ရင်ထဲကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စကားပါ”

“တော်ပြီကွာ ... မင်းနဲ့ စကားမပြောရ ဝဲတော့ဘူး၊ ခက် သားလည်း မိဘစကားနားမထောင်ဘူး၊ သွားလေသူအပေါ် ခက်တာဝန်မကျေဘူး၊ သော်ရော ... ခက်ရော သားနဲ့သမီးကို စွန့်လွှတ်ကြမယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ထားသမျှလှူပစ်မယ် ဘယ်လိုလဲ ...”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်လည်း ဒေါ်သဖြစ်ရမေမယ့် ... ကိုကိုကိုတော့ ဥပေက္ခာမပြုစေလိုပေ ... ထို့ကြောင့်ပင် ခက်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေဟု မိမိ ... စိတ်ကိုလျှော့ပစ်လိုက်သည်။

“သားအတွက်နော် ... သော်မွေးထားတာမဟုတ်ပေမယ့် သားအရင်းလိုပဲ ချစ်တယ်၊ သော် လျှော့ပေးလိုက်မယ်”

ရွှေမြတ်နိုး ... သမီးမိုက် ... မိမိက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သမီးကစပြီး လက်မထပ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတဲ့ကြားမှ မောင်ပြီးပြည့်စုံအမေကို သွားတွေ့သည်။ ကိုကိုကို အနိုင်ကျင့်တာပါ။ မိမိ လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်ချွေးမလောင်းနဲ့လည်း တွေ့ရမှာပါ၊ သွန်းနဒီတဲ့လေ မတတ်နိုင်ဘူး သော်ရေ ... ဖူးစာကံပဲပေါ့၊ ကိုယ်တို့က ဘာလုပ်ပါ

ရှင်မြတ်နိုး

ညာလုပ်ပါဆိုပြီး ပြဋ္ဌာန်းပေးလို့ ရချင်မှရတာလေ”

“ခက်ရယ် ... ကိုယ် စိတ်တွေပေါ့ပါးအောင် မင်းပြောနေတာ ပါ။ ကိုယ်အရမ်းခံစားရတယ် ... သားကိုကိုက လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော် မဖြေနိုင်ခဲ့ ... သားကိုကိုနှင့်ပဲ လက် ထပ်စေချင်သည်။ သွားလေသူတွေရဲ့ဆန္ဒပါ။ ရွှေမှုန့်ရဲ့ ... ညည်းဆိုး တာ လွန်တာ ... သားကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း မိမိ လက်မခံနိုင် ... မိန်းကလေးတွေနှင့်ပင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေထိုင်ခဲ့သည်။

“သော်ရေ ... ဘာမှလည်း အားနာမနေနဲ့ ... တို့မိသားစု တွေ ... စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် နေထိုင်ကြရအောင်ပါ နော်”

ရွှေမှုန့်လေးအတွက် ... ဒေါ်မမခက် တော်တော်လေးစည်းရုံး ဖျောင်းဖျာရသည်။ သော် စိတ်လျော့သွား၍ မိမိလည်း စိတ်အေးချမ်း သွားရသည်။ သွားလေသူတွေကိုလည်း ကံကြမ္မာပေါ်ပုံချထား လိုက်ဖို့ တောင်းပန်စကားပြောမိသည်။

အခန်း (၁၅)

“မေမေ ... ချစ်သမီး လက်ထပ်တော့မယ်၊ ကိုကိုကြီးကိုပဲ ရွှေမှုန့်ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ။ ရွှေမှုန့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“သမီးသဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်နိုင်တယ် ရွှေမှုန့် ... ငါ မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး။ သူတို့ဘက်က လူတွေခေါ်လာပြီး မင်္ဂလာ ပွဲကိစ္စ စီစဉ်မယ်၊ ခက်တောင်းဆိုလို့ မေမေ့စိတ်ကို လျော့ပစ်လိုက် တာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ် ... ရွှေမှုန့် မျက်နှာမငယ်ရ တော့ဘူးပေါ့နော် ... သမီးမင်္ဂလာပွဲမှာ မေမေရှိနေပေးမယ်ဆိုရင် ပဲ ရွှေမှုန့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရပါပြီ”

“ရွှေမှုန့် ... ”

“ရှင် မေမေ ... ”

“ညည်း ယောက်ျားအိမ်မှာပဲနေရမယ် ... မေမေကတော့

သမက် ဘယ်လောက်ပဲတော်နေပါစေ၊ ကိုကိုကိုပဲ အသိအမှတ်ပြုနေမှာပဲ”

ရွှေမကြိုက်တာ ... မေမေရဲ့ ကိုကိုအပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားပဲ ... ကိုကိုကိုပဲ အထင်တကြီး ... ရွှေမို့ အပေါ် ကိုကိုရက်စက်ပြနေတာကော ... ရွှေမို့ လုပ်ကြံဖန်တီးနေတာလား ... ရွှေမို့ ပြောမနေချင် ... ငယ်ငယ်လေးထဲက ဖြစ်ပျက်လာခဲ့တဲ့ပြဿနာတွေပါ။ ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပစ်လိုက်တာက ရွှေမို့ ရွေးချယ်မှုမှန်သည်။

“ညည်းယောက္ခမတွေ စိတ်တိုင်းကျစီစဉ် ... ငါကတော့ ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ ... ရွှေမို့က မေမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးဖြစ်နေလို့ မေမေ မစွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်”

“ညည်းက အမေကို စပြီးစွန့်ပစ်ခဲ့တာလေ ... ညည်းကို အလောတကြီးလက်မထပ်ပါနဲ့လို့ ငါတောင်းဆိုခဲ့တာပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ ငမ်းခမ်းတက်လက်ထပ်ဖို့ လိုအပ်လို့လား ရွှေမို့ရဲ့”

“မေမေကလည်း ...”

ကိုကိုကြောင့်ပါ မေမေ ... သမီးကို ဥပေက္ခာပြုနေလို့လေ။ ရွှေမို့ဘဝကို အဆုံးသတ်ချင်တယ်။ ရွှေမို့ တခြားယောက်ျားတစ်

ယောက်ကိုလက်ထပ်မှ ပြဿနာတွေငြိမ်းချမ်းသွားမယ်လေ ... သူမ အံ့သွားလေးကို တင်းကြပ်စွာဖိကိုက်ထားပစ်မိသည်။

“ညည်းအိမ်ထောင်ပြုပြီးတာနဲ့ ... မေမေ ရိပ်သာမှာသွားနေတော့မယ်၊ ညည်းချစ်သူရှိနေပြီပဲ ... မေမေ စိတ်အေးပြီ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်က စိတ်ပြတ်သားသူဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းအရတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ သမီးကိုချစ်တာက ချစ်တာပဲ ... ကိုကိုမှာအပြစ်မရှိဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေဆဲဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်သော် တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့၏။ ကိုကိုအတွက်ပဲ မိမိဦးဆောင်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

“ခက် ... ကိုကိုရော”

“သော် ... ကိုကိုက သွန်းနဒီကိုချော်ဖို့ သွားနေတယ်လေ၊ သော်ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ... မင်းလည်း ဆုံးဖြတ်လို့ရတာပဲပေါ့”

“ဒါကြောင့် ရောက်လာတာလေ”

ကိုကိုကိုတော့ မိမိချစ်တယ်။ သားယောက်ျားလေး ရူးသွပ်ခဲ့၍ ကိုကိုကိုပဲ သားအရင်းလိုချစ်မိသည်။

“ခက် ...”

“ဟင် ...”

“မင်း ဘာမှပြဿနာမရှာပါနဲ့ ... သားကလိမ္မာပါတယ်”

ထူးချွန်ထက်မြက်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးရဲ့လား သော်”

“အင်း ...”

“သားဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဒေါ်မမခက် ... သားဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“သား ... မင်းအန်တီသော်ပါ ရောက်နေတယ်၊ သားချစ်သူ ကို ခေါ်ခဲ့နော်”

သူ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ... အာရုံနောက်နေကာမှ မေမေက ဖုန်းဆက်ပြီး အန်တီသော်ပါ ရောက်နေသည်ဟုပြော၍ စိတ်တွေ ပိုပြီးညစ်နွမ်းသွားရ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... သူ့စိတ်တွေ က သွန်းနှင့်လက်ထပ်လိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိပေ ...

“မေမေ ...”

“ပြောလေ သား ...”

“သွန်းက နိုင်ငံခြားခရီးထွက်သွားပါတယ်၊ နှစ်လလောက် ကြာမယ်ထင်တယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီးပါ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ သားရယ်”

သူ ... လိမ်ညာစကားတွေပင် ပြောဆိုတတ်နေပြီ။ မေမေကို ဘယ်တော့မှ မုသားစကားတွေမပြောခဲ့ပေ ... မတတ်နိုင်ဘူး။ ရွှေမုံရဲရေ ... မင်းကြောင့်ပါ။ အန်တီသော်က မင်းအပေါ် အဖြစ်စာင် ပြုဆူနေမှာ ကိုကို မလိုလားလို့ပါ။ သူ့မှာချစ်သူဆိုတာ မရှိပါဘူး

ဟုပြောပြီး ရွှေမုံနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ပြန်ကြိုးစားမယ်ဆိုတော့လည်း သူ ကြောက်နေသည်။ သတ္တိမရှိ ... ရွှေမုံနှင့်သူ လူကြီးချင်းသဘော တူလို့ လက်ထပ်ရတာမျိုး အဖြစ်မခံချင်ပေ ... အချစ်တွေနှင့်တည် ဆောက်စေချင်သည်။

“ကျွန်တော်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကတော့ နောက်မှပဲစဉ်းစားကြ ရအောင်ပါ။ မေမေ ... သားလည်း လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ခရီးထွက် ရမယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်းပဲ မေမေ”

“မင်းချစ်သူနောက်လား သား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

မေမေကို သူ ပြီးစလွယ်ပဲဖြေလိုက်သည်။ ရွှေမုံလက်ထပ်ပါ စေ။ သူ ... စိတ်ညစ်ပြီး အိမ်လည်းမပြန်ချင်။ ညဉ့်နက်မှ သူပြန်လာ ခဲ့၏။ မေမေက သူ့ကိုစောင့်နေသည်။

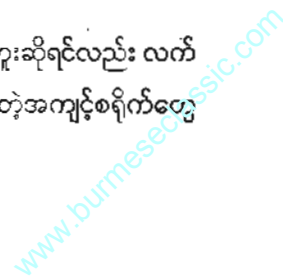
“သား ...”

“မေမေ ...”

“သားမှာချစ်သူရှိတာရော အမှန်ပဲလားကွယ် ... ရွှေမုံရဲလေး နဲ့ လက်မထပ်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ...”

“မေမေကတော့ မယုံဘူး၊ မင်းဆန္ဒမရှိဘူးဆိုရင်လည်း လက် မထပ်ပါနဲ့ ဝိုးမြင့်မြတ် ... လိမ်ညာပြောတတ်တဲ့အကျင့်စရိုက်တွေ

ကို မေမေ မကြိုက်ဘူး”

“မေမေ ...”

“ရွှေပုံလေးကို သော်ကအပြစ်တင်မှာ ခိုးရိမ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“မင်း ... ဘာဖြစ်လို့များ ရွှေပုံလေးကိုမနှစ်သက်တာလဲ သားရယ် ... မိဘတွေ စိတ်သောကဘယ်လောက်ရနေရလဲ၊ မိုက်မဲ တဲ့သားပဲ”

မေမေ ... စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာပြောရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ သူလည်း နာကျင်နေတာပါပဲ ... ရွှေပုံနှင့် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အတူတူနေထိုင်ဖို့ သတ္တိမရှိပေ။ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့ သည်။

“ရွှေပုံ ... ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာကံမပါလို့ဘဲ သတ်မှတ် ရမယ်၊ ကိုကို အသုံးမကျတာပါ။ သတ္တိမရှိပါဘူး”

ရွှေပုံရဲတို့ခြံဘက်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေပုံ အိပ်ခန်းတံခါးက မီးရောင်လင်းနေတာကို တွေ့နေရသည်။ ယခင်အချိန်တွေကဆို လျှင် ရွှေပုံက သူ့အရိပ်အကဲကို အလစ်မပေးဘဲကြည့်နေတတ်၏။ မိုးလင်းကနေမိုးချုပ် သူ့အနားမှာကပ်နေဖို့ပဲ စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုကို သတ္တိမရှိတာပါ။ မင်းကိုကြောက်တယ်၊ ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလို့ ကိုကိုစိတ်တွေထဲမှာ စွဲနေ

တယ်”

သူမှာ ချစ်သူဆိုတာမရှိခဲ့ ... ရွှေပုံကို သူချစ်နေမိကြောင်း သူသိလိုက်တာတောင် မကြာသေးဘူးထင်တယ်။ ရွှေပုံကို စွဲလမ်း နှစ်သက်မှုတွေက ထုထည်ကြီးမားနေပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်းလက်ထပ်ပါ ရွှေပုံ ... ကိုကိုကတော့ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်တော့ဘူး”

သူ ... အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြပြီး နိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွား ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

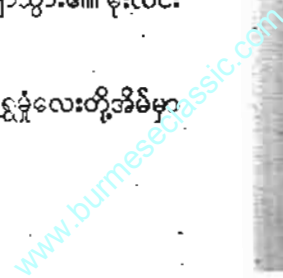
“မင်းနဲ့အဝေးဆုံးကို သွားတော့မယ် ... မင်းဘဝလေး အေး ချမ်းဖို့ပဲ ကိုကိုဆုတောင်းပေးနေချင်တာပါ”

သူ ... တိုက်ကြီးထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ မေမေလည်း အိပ်စက် နိုင်ရန် မလွယ်သေးပေ ... သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုအမှားတွေပါ ရွှေပုံ ... မင်းအပေါ် သည်းမခံနိုင်ခဲ့တာ ထည်း ကိုကိုပါကွာ ... မင်းနဲ့ကိုပြီးပြည့်စုံတို့ ဘွေ ဆုံရတာလည်း ထိုကိုကြောင့်ပါ”

သူ့စိတ်နှလုံးတွေ ... မီးလောင်တိုက်သွင်းခံထားရသလို လောင်မြိုက်နေသည်။ သူ ... ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွား၏။ မိုးလင်း တော့ မေမေ လာနှိုး၍နိုးသွားသည်။

“သား ... ထတော့လေ ... ဒီမနက် ရွှေပုံလေးတို့အိမ်မှာ

လူကြီးတွေ တွေ့ဆုံပွဲရှိတယ်လေ”

“ဗျာ ...”

“သော်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ မေမေ့ကိုပဲ ခေါ်တာပါ ... သားကိုကိုမလာချင်ရင် မလာပါနဲ့တဲ့ ... ဒါပေမဲ့ မေမေကတော့ အခင်မင်မပျက်အောင်ပါ။ သား ... သွားစေချင်တယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ ... သားသွားပျံ့မယ်၊ ရွှေမုံရဲ့အတွက် ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာပဲလေ”

သူသွားရမယ်။ ရွှေမုံရဲ့အတွက် ကိုပြီးပြည့်စုံရဲ့အမျိုးတွေကို လေ့လာချင်သည်။ မင်းဘဝလေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုကျေနပ်ပါတယ်ကွာ ... အန်တီသော်ကျေနပ်စေရန်လည်း သူ့ဘက်က ဘာမှမဖြစ်သလိုလို ... လုပ်ဆောင်ပြရမည်ဖြစ်၏။ သူ ... အဝတ်အစားလဲပြီး မေမေနဲ့လိုက်လာခဲ့သည်။

“သော်ကပြောတာပဲ ... သမီးကိစ္စ ဟိုဘက်ကအမြန်စီစဉ်နေတာတဲ့ ... ရုတ်တရက်ကြီးပြောလို့ လက်ခံလိုက်တယ်တဲ့”

အန်တီသော်က သူ့ကိုချစ်သည်။ သူ့ဘက်ကပဲ အမြဲတမ်းရပ်တည်ပေးတတ်၏။ သူ့အမှားတွေပါ။ သူ့အညှိုးအတေးတွေကြောင့် ရွှေမုံတို့တိုက်ကိုရောက်တော့ ... ရွှေမုံ အလှအပတွေပြင်ထားတာ လှပနုဖတ် အိစက်နေသည်။

“ကိုကိုမှားပါတယ်ကွာ ... တကယ်တော့ ကိုကိုငယ်ငယ်

လေးထဲက ရွှေမုံကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ”

ရွှေမုံကတော့ အပြုံးလေးတွေဝေနေသည်။ သူ့ကို ဖော်ရွေပြုပြောစွာဆီးကြိုခဲ့၏။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပုံပင် ... ရွှေမုံလောက်သူ ပျော်ရွှင်မှု မပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကိုလာတာကိုး ... ရွှေမုံ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ... ကိုကိုက ရွှေမုံအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသားပဲ”

ရှင်ရောက်လာကို ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ... ရှင်ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံးဝခံစားချက်မရှိဘူးပေါ့လေ ... သိမယ်။ ရှင်ဟာလေ အမြဲတမ်း ဥပေက္ခာပြုတယ်။ ရှင်ကြောင့်ပဲလေ ... ကျွန်မ လုံးဝမချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ...

“သားကိုကို လာထိုင် ... မင်းရောက်လာမှာ အန်တီသော် ခိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ... သမီးရွှေမုံရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီသော် ... အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ကြရအောင်ပါ”

ရွှေမုံရဲ့ ... အရမ်းလှနေသည်။ သူ ... ငေးမောကြည့်ရသည်အထိပင် ... မင်းက ငါ့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှသံယောဇဉ်ရှိတာမှ နောက်တာဘဲ ရွှေမုံရဲ့ ... ဒါကြောင့်လည်း မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူလက်ထပ်နိုင်တာပဲ ... သူလည်း အဖျော်

ရှင်မြတ်နိုး

ရွှင်ဆုံးမျက်နှာကို သရုပ်ဆောင်ထားသည်။

“ကိုကိုရော ... လက်ထပ်သေးဘူးလားဟင်”

“ကိုကိုချစ်သူက နိုင်ငံခြားကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားနေတာလေ ရွှေမှု ... လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်ကြသေးဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံးက အလုပ်တွေများကြတယ်လေ”

“ဒီလိုပဲပေါ့လေ ... ရွှေမှုသာ လူ့အထင်ကြီးစရာ ဘာမှမရှိတာပါ။ မမသွန်းနဒီကိုလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

ရွှေမှု ငိုပစ်ချင်သည်။ ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲမှာ ... ရွှေမှုအတွက် နေရာလပ်မရှိဘူးဆိုတာ ရွှေမှုသိလိုက်ပါပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ရွှေမှုဘဝကို ရွှေမှုကိုယ်တိုင် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တွေရောက်လာတော့မယ် ကိုကို ... အန်တီသော်ရော လာထိုင်ကြပါ”

“သမီးလေးရွှေမှုက ချောလိုက်တာကွယ် ... အခုလို တင့်တင့်တယ်တယ်လေးဖြစ်ရတာ ... သမီးရွေးချယ်မှု မှန်ပါတယ်”

“ကိုကိုကြီးက သမီးကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်။ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက်လည်းရှိပါတယ်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးကလည်း အရမ်းကို ဖော်ရွေပူပူငှာငြီး သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်”

“ရွှေမှု ... ညည်း ဘယ်သူတွေရှေ့မှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ညည်းအကျင့်တွေကိုပြင်”

ကိုကိုကိုချစ်လို့

မေမေက လေသံမာမာဖြင့်ဟောကံသည်။ ရွှေမှု စိတ်အရင်းတိုင်းပြောတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုရွံ့လို့လဲ ... ကိုကိုထက်စာရင်တော့ ကိုကိုကြီးက ... သူမကို ချစ်မြတ်နိုးတာပဲလေ ...

“သော်ရယ် ... သမီးလေးပြောတာ သဘောရိုးပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထိခိုက်ပါဘူး။ အမှန်တွေပဲဟာ”

ရွှေမှုဘက်က အန်တီသော်က သူ့ဘက်မှရပ်တည်သည်။ အမြဲတမ်း ... ပြဿနာရန်မီးက ဖြစ်နေခဲ့၏။ ရွှေမှုက အဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မိုးမြင့်မြတ်လည်း ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမလဲ ... သွန်းနဒီကိုပဲ သူ ရွေးချယ်၍ရနိုင်သည်။

“ကျွန်မဘက်ကနေ ရှင့်ကို တစ်လတိတိဆက်ပြီးစောင့်မယ်။ ရှင်ဆက်သွယ်ပါ ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုစောင့်နေချင်လေးတယ်”

သွန်းနဒီ နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့စကားတွေကို သူ ... ပြန်၍ ကြားယောင်နေခဲ့ပေမယ့် ... ဆန္ဒတွေက တားဆီးထားသည်။ သွန်းနဒီကို မချစ်နိုင် ... ကြောက်တဲ့စိတ်မဟုတ် အချစ်မရှိလို့ပါ။ ရွှေမှုရဲ့က ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်း ပိုမိုရှိနေ၏။ မိုးမြင့်မြတ် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်သည်။ သူ့စိတ်တွေက မတည်ငြိမ် ... အဝင်အဝဆီသို့ ဝင်ရောက်လာမည့် ကိုပြီးပြည့်စုံတို့အဖွဲ့တွေ ဝင်လာကြမှာကိုပဲ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ကာ တားဆီးပစ်ချင်သည်။

အခန်း (၁၆)

ကိုပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘက်က တစ်လအတွင်း မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲကို အကြီးအကျယ်မလုပ်ဘဲ ... မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးပြီး ... ရွှေခုံရံက ကိုပြီးပြည့်စုံတဲ့အိမ်ကိုလိုက်သွားရသည်။ ထိုနေ့သည် မိုးမြင့်မြတ်အတွက်ကတော့ အကြေကွဲဆုံးနေ့ ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြ ...

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မထွက်သွားရင် ... ကိုကို့အတွက် စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မရှိနိုင်တော့ပါဘူးနော် ... ကိုကို့ကို တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေတတ်တဲ့ ရွှေခုံရံလေ ကိုကို့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့အတွက်ပါ”

“ဘာပြောတယ် ရွှေခုံရံ ...”

“အဟက် ...”

“မရယ်ပါနဲ့ ... မင်းရဲ့ပေါ့ပျက်အမူအယာတွေကို ငါ အရမ်းမှန်းခဲ့တာကွ ...”

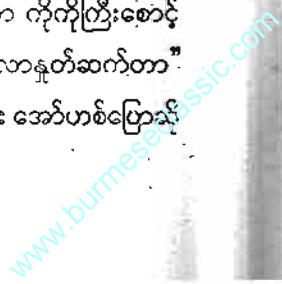
“အဟင်း ... ဟင်း ... ကိုကိုနဲ့ရွှေခုံက မိတ်ဆွေဘဝနဲ့တောင် နေထိုင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့သူတွေပါ ... ရွှေခုံအပေါ် ရန်လိုနေတဲ့ကိုကို၊ စိတ်ရင်းတွေကို နည်းနည်းလေးတောင် ဟန်ဆောင်မထားပေးနိုင်ဘူးလား”

“ရွှေခုံရံ ... မင်း ... မင်း ငါ့ကိုတရားခံလာမလုပ်နဲ့ ... ကိုပြီးပြည့်စုံကို မင်း ချစ်တာမဟုတ်လား ... မချစ်ဘဲနဲ့ ငါ့ကိုရွံ့ပြီး လက်ထပ်တာလို့တော့ ငယ်ငယ်ကလို ငါ့ကိုလူကြီးတွေဆူအောင် ရိုက်အောင် အကွက်ဖန်မသွားနဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ... အန်တီခက်ရေ ရွှေခုံပဲသောကျားယူရတာ ကိုကို့ကြောင့်ပဲ ... ရွှေခုံကို လက်ထပ်ရမှာအရမ်းကြောက်ပြီး ငြင်းနေလို့ ... တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ”

“ရွှေခုံရံ ... မင်း ... မင်း မဟုတ်မဟက်တွေ”

“တဘာ ... သွားပြီနော် ... ကားပေါ်မှာ ကိုကိုကြီးစောင့်နေတယ်၊ အန်တီခက်ရေ ... ရွှေခုံသွားပြီနော် ... လာနှုတ်ဆက်တာ”
ရွှေခုံရံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရန်မီးမွှေးပြီး အော်ဟစ်ပြောသလို

ကာ သူတို့ထိုက်ကြီးထဲကနေ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်ပြေးတက်၍ သူ့ကိုပင် တစ်စက်လေးမှလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မောင်းထွက်သွား၏။ သူ့ရင်တွေ ပူလောင်ပြင်းပြော့ လစ်ဟာ သွားရသည်။

“မိုးမြင့်မြတ်”

“ဟင် ... မေမေ”

“မင်း ... တော်တော်လေးကို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားမှာပဲ နော်”

“မေမေရာ ...”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ ... သွားလေသူငါ့ယောက်ျား တတွတ် တွတ်မှာထားခဲ့တဲ့ဆန္ဒ ... ငါ လုံးဝမဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တော့ဘူး မင်း သိလား ...”

စောစောက အကောင်း ... မေမေကိုယ်တိုင် ဖြေသိမ့်နိုင်ပြီး ကံကြမ္မာပေါ်ပုံချထားတဲ့ မေမေပါ ... ရွှေမှုံရုံ မီးရှို့သွား၍ ထုံးစံ အတိုင်းပဲ သူ့အပေါ် အပြစ်တွေပုံကျလာပြန်သည်။

“ရွှေမှုံလေးပြောသွားတာတွေက အမှန်တွေပဲ ငါသိတယ် မင်းဘက်က အမြဲတမ်း စိမ်းကားရက်စက်နေတာလေ”

ရွှေမှုံရုံ ... နင်ဟာလေ တော်တော်အမြင်ကတ်စရာကောင်း တယ်။ ဒါကြောင့် နင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ငါကြောက်ခဲ့တာ ... သွားစရာနဲ့

တာ အေးအေးဆေးဆေး မသွားဘဲ ... ဝင်နှုတ်ဆက်ပြီး မေမေကို ပြဿနာမီးစ မွေးသွားခဲ့သေးသည်။

“မင်းလည်း လက်ထပ်တော့ ... ဒါမှမျှတမှာ ... မင်းလည်း ငါ့အနားကနေ ထွက်သွားပါတော့ သားမိုက် ...”

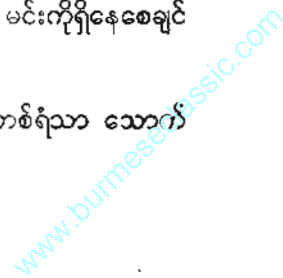
“မေမေ ...”

“ဖယ်စမ်းပါ။ မင်း ဒီဘဝရောက်လာတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ သိလား ... ငါအမြဲတမ်းပြောခဲ့တာလေ ... ရွှေမှုံလေးတို့မိဘတွေ ကြောင့်ဟဲ့ ... ရွှေမှုံလေးမှာ ဘာတွေများ မုန်းတီးစရာရှိလို့လဲ ... အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေး”

သားလည်း ... ရွှေမှုံရုံကိုချစ်မိနေတာ မသိလိုက်တာပါ။ မိုးမြင့်မြတ်ရင်ထဲမှာ ... ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့မရတဲ့အချစ်တွေနဲ့ ရွှေမှုံရုံကို ချစ်နေခဲ့တာပါ။ သားယောက်ျား မပီသီဘူး။ သတ္တိမရှိဘူး လို့ မေမေဆူတိုင်း ... သူ ဘာမှတုံ့ပြန်ပြောဆိုမနေတော့ဘဲ ထွက် လာခဲ့သည်။ သူ ... အရမ်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေ၏။ ရွှေမှုံရုံမရှိဘဲ သူ ဘယ်လိုမှရပ်တည်နေနိုင်စွမ်းမရှိတာ တဖြည်းဖြည်းသိလာသည်။

“ရွှေမှုံရေ ... မင်းကို အရင်ကလို ကိုကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ် တာတွေ မရှိတော့ဘူးကွ ... ကိုကိုအနားမှာ မင်းကိုရှိနေစေချင် တယ်။ ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူ ... အရက်သောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ သောက်

တတ်တဲ့အရက်က သူ့ရင်ကို မီးစနှင့်ထိုးလိုက်သလိုပင် ... ရွှေခွဲကို တွေ့ချင်တယ်။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ဖက်ထားချင်တယ်။ အရမ်းချစ်တယ်။ ရွှေခွဲကို မေ့ပစ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ... သူ့ အထီးကျန်တော့ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ဆက်သောက်ပစ်သည်။

“ကိုမိုး ... ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အရက်တွေသောက်နေတာပါလား ... အရမ်းမိုးနေပြီ”

သွန်း ... ဧည့်သည်တွေနှင့်ညစာစားဖို့ စားသောက်ဆိုင်လာစဉ် ... အပြင်မှာ ကိုမိုးကားကိုတွေ့လိုက်၍ အထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုမိုးပဲ ... ဒီနေ့က ရွှေခွဲရံလက်ထပ်တဲ့နေ့ဟု သွန်းအသိတွေဆီက ကြားခဲ့ရ၏။ ရှင် ... အရမ်းခံစားနေရပြီလား ကိုမိုးရယ် ...

“ကိုမိုး ... မိုးမြင့်မြတ် ... နှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကိုမိုး”
“ဟင် ...”

“ကျွန်မလေ ... သွန်း ... သွန်းနဒီ”

“ဘယ်သူ ... ရွှေခွဲလား ... မင်း ... မင်း ကိုကိုဆီပြန်လာတာလားကွာ ... အမယ်လေး ကိုကိုအရမ်းပျော်သွားပြီ၊ ဟိုကောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိနေပါတယ်”

“ကိုမိုး ...”

သူမ ... စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် လူမှန်းမသိအောင်မူးနေတဲ့ ကိုမိုးကို ဆောင့်တွန်းလှုပ်ခါပစ်မိသည်။

“ဘယ်ကရွှေခွဲရံလဲ ... ကိုမိုး ရှင်သတိထားစမ်းပါ။ ရှင့်ရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာတွေ တည်ကြည်ခန့်ညားမှုတွေက ဓာယ်ရောက်သွားပြီလဲ ... ကိုမိုးမြင့်မြတ်ရဲ့”

သွန်း ... စိတ်မရှည်ချင်တော့ ... မာမိကတော့ ထားပစ်ခဲ့ဖို့ လာပြောသည်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ သမီးရယ် ... မိုးမြင့်မြတ်မှာ ဘာမှအထင်ကြီးစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ လာခဲ့ ... ဒီမှာဧည့်သည်တွေ စောင့်နေတယ်လေ”

“သူ့ကို ... သမီးမထားခဲ့ရက်ဘူး မာမိ ... သူက သွန်းရဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါ။ သွန်းကူညီရမယ် ... ကိုမိုးက ဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အရမ်းထူးချွန်ထက်မြက်သူပါ”

“သွန်းနဒီ ... သမီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... သူက သမီးကို”

“ထားလိုက်ပါတော့ မာမိရာ ... သွန်း ဘယ်လောက်အထိ ကိုမိုးအပေါ်ချစ်ရလဲဆိုတာ မာမိသိပါတယ်။ သွန်းပြန်ပို့ပေးရမယ်၊ ဒီကောင် အရမ်းမူးနေပြီ”

“သမီး မပူစမ်းပါနဲ့ ... မာမိ ဒရိုင်ဘာကိုအပို့ခိုင်းမယ်”

“သမီးပဲပို့မယ် မာမိ”

သွန်းနဲ့မာမိက သားအမိဆိုပေမယ့် ... ညီအစ်မတွေလိုပဲ ဆက်ဆံရေး ပွင့်လင်းမှုရှိကြသည်။ သွန်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေမှာ မာမိက ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားခဲ့၏။ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်မှုကို မာမိက သတိပေးပြီးပြန်သွားသည်။

“သမီးလည်း သတိထားပါ။ ကိုယ့်အပေါ်မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ကိုယ့်ကို အသုံးချဖို့ကြံစည်တဲ့ယောက်ျားလေးအတွက် ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မပေးဆပ်သင့်ဘူးနော်”

ကိုမိုးရယ် ... ရှင်ဘက်ကပဲ သွန်းရပ်တည်ပေးနေချင်သည်။ တကယ်ဆို ... သွန်းလက်ထပ်ရတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သွန်းစောင့်ချင်သေးတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးတစ်မျှင်လောက်ပဲ သမ်းသမ်းပါ သွန်းစောင့်မယ်။ ကိုမိုးနှုတ်ကနေ ရွှေမြို့ရဲ့ကိုပဲ တမ်းတနေသည်။

“မို့လေး ... ရွှေမြို့လေး ... ကိုတို့ရင်ခွင်ထဲမှာနေစမ်းပါ။ ရွှေမြို့လေးအနားမှာမရှိရင် ကိုကိုလုံးဝမနေတတ်ဘူးဆိုတာ ... မင်းလေးအသိဆုံးပါကွာ”

“ကိုမိုး ... သတိထားပါဦး ... သွန်းပါ ... ရှင်အရမ်းမှူးနေပြီ ပြန်ကြရအောင်ပါ”

စားပွဲစဉ်းကောင်လေးတွေအကူအညီနှင့် ... ကိုမိုးကိုတွဲပြီး ကားဆီခေါ်လာခဲ့ရသည်။ ကိုမိုး ဘယ်လိုမှကားမမောင်းနိုင်၍ သွန်း

ပဲ မောင်းလိုက်ရ၏။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ ... ကားက မထင်မှတ်ဘဲ ဖျက်သဖြင့် လမ်းဘေးမှာထိုးရပ်ရသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုမိုးရယ် ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ရွှေမြို့လေး ... ”

“ရွှေမြို့လေးရယ် ... ”

ကားပေါ်မှာ သူမ လှုပ်ရှားလို့ပင်မရ ... ကိုမိုးက ဖက်ထားသည်။ တတွတ်တွတ်နှင့် ရွှေမြို့ရဲ့ကိုချစ်တယ်ဟု တမ်းတနေ၏။ သွန်း လှုပ်မရ ... ကိုမိုးရင်ခွင်ထဲနေချင်ပါတယ်။ ကိုမိုးကို အရင်ထဲက ချစ်မြတ်နိုးပြီး လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာပါ။ အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းနောက်ကျလာသည်။

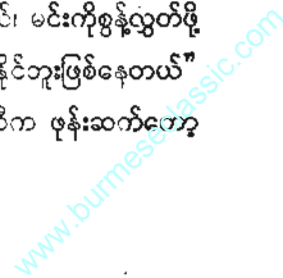
“ကိုမိုး ... ကိုမိုးရေ ပြန်ကြရအောင် ... သွန်းမာမိ ဖုန်းဆက်နေပြီ၊ လွှတ်ပါနော်”

ကိုမိုးကို မှီးလို့မရတော့ ... နှုတ်ခမ်းသားတွေကို နမ်းရှုပ်ဖို့ပင် ကြိုးစားနေသေးသည်။

“လွှတ်ပါကိုမိုးရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ရွှေမြို့ရဲ့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မို့လေးရယ် ... ကိုကိုမှာသွားပါတယ်၊ မင်းကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ ကိုကို့နဲ့လုံးသားတွေက ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

ကိုမိုး လုံးဝသတိမရတော့ ... မာမိဆီက ဖုန်းဆက်တော့

ရှင်မြကိုး

သူမ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး မာမီ ... သွန်းလေ ... ကိုမိုးအပေါ် မရက်စက်နိုင်ဘူး”

“မှီရယ် ... ရွှေမှုံလေးရယ်”

“ကိုမိုးရယ် ... ”

သူမလည်း မထူးတော့ပြီမို့ ... သူရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ငြိမ်သက် နေမိသည်။ မိုးလင်းလာတော့မှ ကိုမိုး သတိရလာတော့၏။ သူမကို ဖက်ထားတဲ့လက်တွေက ပြေလျော့သွားသည်။

“သွန်း ... မင်း ... မင်း ... ကိုယ့်တို့ ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ၊ ကိုယ် ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲကွာ”

“ကိုမိုး ... ”

“သွန်း ... ”

“ရှင်အရက်ဆိုင်မှာ လူမှန်းမသိအောင်မူးနေလို့ ... ကျွန်မ ကားမောင်းပို့တာလေ ... လမ်းမှာကားပျက်လို့”

“ဘာပြောတယ် သွန်း ... ”

“ရှင်အရမ်းမူးပြီး ရွှေမှုံရုံကိုပဲ တမ်းတနေတာလေ”

“ဘာ ... ”

“ကိုမိုးရယ် ... ရွှေမှုံရုံကိုချစ်ရဲ့သားနဲ့များ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းရတာလဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုကိုချစ်လို့

သွန်းကိုအားနာစွာဖြင့် ... သူ မော့ကြည့်မိသည်။ ရွှေမှုံရုံနှင့် သူက လုံးဝပတ်သက်ဆက်ဆံခွင့်မှ မရှိတော့တာဘဲ ... သွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ သူ တောင်းဆိုနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးက သူ့ရှေ့မှာရှိနေ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့နှလုံးသားတွေက လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၁၇)

“ကလေး... ကိုကိုကြီးတိုက်မှာ ဘာမှအားငယ်စရာမရှိဘူး နော် ... မာမီမဲရှိတာ ... မာမီက ကိုကိုကြီးကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ကလေးကိုလည်း ချစ်မှာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကြောက်နေတာလား ... မင်းလေးကို ပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပါ”

ကိုကိုကြီးကတော့ သူမကိုချစ်သည် ... သူမကိုယ်တိုင်ပဲ တွေဝေနေတာပါ။ ကိုကိုကိုလွမ်းနေတယ် ... သူမ အနားမှာ တွယ် တပ်နေတာမရှိလို့ ကိုကိုပျော်နေပြီလားပဲ ... ကိုကိုချစ်သူ သွန်းနဒီ ကရော ...

“ကလေး”

“ရှင် ... ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... မာမီက ညစာစားရအောင် တဲ့ ... သွားကြမယ်”

“ဟုတ် ... ”

ကိုကိုကြီးက သူမလက်လေးကိုဆွဲပြီး စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

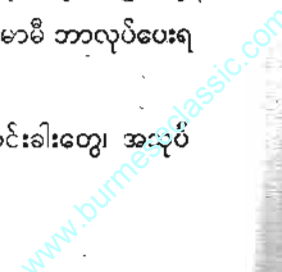
“လာကြ သားနဲ့သမီးလေး ... မာမီကတော့လေ ... သား အကြိုက်တွေကို အမြဲတမ်းစီစဉ်ပေးပေမယ့် သမီးလေးအကြိုက်ကို တော့ မသိသေးဘူး၊ ပြောပြထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်၊ မှုကလေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်စားပါတယ် မာမီ ... တကူးတကတွေ မစီစဉ်ပေးပါနဲ့”

“ရွှေမှုံစားချင်တာတွေ ပြောလိုက်လေ၊ မာမီက ဒီလိုပဲ ... ဟင်းတွေစီစဉ်ပေးတာ ဝါသနာပဲ ... ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ရမှ ကျေနပ်မှာ လေ”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် ... မာမီအကျင့်ပဲ ... အလုပ်သမားတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ... မာမီသားအတွက် မာမီကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပေးမှ ကျေနပ်တတ်တယ်၊ သမီးလေးလည်း ပြောပါ၊ မာမီ ဘာလုပ်ပေးရ မလဲ”

“ရွှေမှုံက ဘာမဆိုစားပါတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးတွေ၊ အသုပ်

တွေပဲ မစားတာပါ”

ချွေးမဖြစ်သူက မြန်မာ့ရိုးရာအစားအစာတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ... ဒင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့။ ချွေးမကို ဒေါ်ဘရဏီနည်းနည်းလေးမှလက်မခံနိုင် ... မေတ္တာလည်းမရှိတူး။ မိမိသားကို နေရည်ရည်နှင့်ပဲ သဘောတူတာပါ။ နေရည်ရည်ကိုပဲ ချွေးမအဖြစ်လက်ခံမယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ရွှေမုံရုံကို ဆန့်ကျင်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ဘရဏီ သိနေသည်။

“ရွှေမုံလေးရယ် ... မာမိကို ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ ... မာမိသားနဲ့ပတ်သက်တာရင် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်ပါပဲအေ”

ဒေါ်ဘရဏီကတော့ သားရှေ့မှာ ချွေးမကို ဖက်လှဲတကင်းနှင့် နှုတ်ချိုချိုပြောဆိုဆက်ဆံလိုက်သည်။

“သမီးလေးစားချင်တာ ပြောပါကွယ် ... သား ပျော်ရွှင်ခမ်းမြေ့တယ်ဆိုရင် မာမိလည်း ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ရပါတယ်”

ရွှေမုံရုံပခုံးလေးကို ... ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညစ်၍ ဒေါ်ဘရဏီအားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ... ရွှေမုံရုံကြိုက်တဲ့အစားစာတွေကို မိမိ ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

“သမီးလေးက အရမ်းချောတယ် ... သားပြည့်စုံချစ်တာလည်း အပြစ်ပြောလို့မရပါဘူး၊ အဟင်းဟင်း ... မာမိလည်း ပျော်တယ် ... သမီးအမေနဲ့လည်း ခင်မင်အောင်နေချင်ပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ

ဗူးစာဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လို့မှ မရတာဘဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာမိရယ် ... မေမေကတော့ စိတ်ပူတယ်”

“အို သမီးလေးရယ် ... စိတ်သောက်ရောက်စရာကိစ္စတွေ မပေပစ်လိုက်တော့ ... မာမိရင်ခွင်ထဲမှာနေပါ။ ပျော်ပျော်နေနော်”

“မာမိရယ် ...”

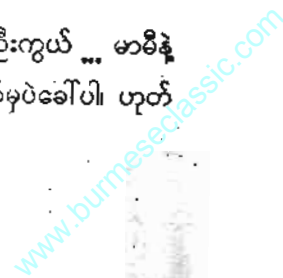
ရွှေမုံမေမေကတော့ ရွှေမုံအား အမြဲတမ်းပဲ ကိုကိုကြောင့် ဆူနေတော့တာပဲ ... ကိုကိုကြီးမာမိကလည်း ကြင်နာတတ်လွန်းသည်။ ရွှေမုံ ... နည်းနည်းလေးတော့ စိတ်အေးသွားရ၏။ ကိုကိုကြီးကလည်း ဂရုတစိုက်ကြင်နာလွန်း၍ ရွှေမုံပျော်ရသည်။

“သား ... ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေရှိသေးတာပဲ ... သွားနော် ... ရွှေမုံလေးကိုတော့ စိတ်ချ ... မာမိရှိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုကိုကြီး ... ကုမ္ပဏီကိစ္စပစ်ထားတာကြာပြီလေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အာရုံစိုက်တော့နော် ... ရွှေမုံနေခဲ့ပါ့မယ်”

“ရွှေမုံလိုက်ခဲ့ပါ။ ကလေးလည်း ကိုကိုကြီးလုပ်ငန်းတွေမှာ နားလည်အောင် လေ့လာထားသင့်ပါတယ်”

“သားရယ် ... ရွှေမုံလေး အနားယူပါစေဦးကွယ် ... မာမိနဲ့လည်း အတူတူနေချိန်လေးပေးပါဦး ... နောက်မှပဲခေါ်ပါ။ ဟုတ်

တယ် ... သမီးလေးလည်း သားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လေ့လာထားသင့်ပါဓာယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး ... ရွှေမြို့နေခဲ့မယ်၊ မာမိနဲ့အတူတူနေချင်သေးတယ် ... ရွှေမြို့ မေမေနဲ့ဆို ဒီလောက်အထိ တရင်းတန်း မနေခဲ့ဘူး”

မေမေက ရွှေမြို့ကိုအရမ်းချစ်ပေမယ့် ... ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ မေမေက ကိုကိုဘက်ကပါ။ ကိုကိုရော ... သွန်းနဒီနဲ့ လက်ထပ်တော့မလိုလား ... ရွှေမြို့ရင်တွေ ကြေကွဲနာကျင်စွာ ကိုကိုရှေ့မှာ အပြုံးမပျက်ခဲ့ ... ရွှေမြို့ သည်းသည်းစန့်ထန်ကိုငိုကြွေးပစ်ချင်နေတာပါ။ ကိုကိုကြီးနောက်လည်း မလိုက်လိုပေ ... ရွှေမြို့ အိမ်ထဲမှာပဲနေချင်သည်။

“ကဲ ... ကိုကိုကြီး ကုမ္ပဏီကိုသွားမယ်နော် ... ကလေးနေခဲ့နောက်ကျရင်တော့ ရွှေမြို့လေးလိုက်ရမယ် ... ကိုကိုကြီးနဲ့အတူတူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရမယ်”

“အင်းပါ”

ကိုကိုကြီးက ... သူမမျက်နှာလေးကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ဖွဖလေး နမ်းသည်။ ရွှေမြို့ကိုချစ်သည်ဟုမြှောက်တင်သွား၏။ ရွှေမြို့တစ်ယောက်ထဲ ခုတင်ပေါ်မှာငုတ်တုတ်လေးထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“တံခါးဖွင့်ဦး ... ရွှေမြို့ရံ”

“ဟင် ... မာမိအသံရောဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်သူလဲ ... ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဓာမိပဲရှိနေတာပဲ”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဟဲ့ ... ရွှေမြို့ရံ ... ညည်း ဘာဖြစ်လို့တံခါးမဖွင့်ပေးရတာလဲ”

“ဖွင့်ပါပြီ မာမိ”

သေသေရာရာနားထောင်မှ မာမိအသံဖြစ်နေ၍ ... ကဗျာထဲမှာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... မာမိ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရွှေမြို့ရံ ...”

“ရှင် ...”

“ညည်းကိုပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ ... ငါဝင်မယ်”

မာမိလေသံက မာထန်လွန်းနေကာ ... မျက်ဝန်းတွေက ညည်း ဒေါသတွေပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲမတတ်ပင် ... သူမ အံ့သြစိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဒီမှာ ...”

“ရှင် ...”

“ညည်းကို ကျုပ်လက်ခံတာ ... ကျုပ်သားရှေ့မှာမို့ပဲ ...”

ကျုပ်သဘောတူတဲ့ချွေးမ နေရည်ရည်တစ်ယောက်ထဲပဲ မှတ်ထား”

“ဟို ... မာမိ ... ဟို ရွှေခုံလေ”

“ဘာလဲ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ညည်းကို ... ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ... ကျုပ်သားက ညည်းကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး နေရာတကာ ဝင်ကြီးကျယ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ညည်းအဖေက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ... ကျုပ်ကို အဖက်မစာန်သလိုလို ... ညည်းကလည်း ကျုပ်သားကို မာယာတွေနဲ့ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းနေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ ... ကိုကိုကြီးက သမီးကိုခွတ်အတင်း လက်ထပ်တာပါ”

“ဘာ ... ”

ယောက္ခမကြီးက ဟန်ဆောင်ဖုန်းကွယ်ထားမှုတွေနှင့် သားရှေ့မှာ သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြနေတာပဲ ... အခုတော့ မျက်နှာဖုံးက ကွာကျသွားပြီဖြစ်သည်။

“ငါ့လက်ခံတဲ့ချွေးမက အဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး အရည်အချင်းတွေ၊ အစွမ်းအစတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နေရည်ရည်ပဲ”

ရွှေခုံရုံဆိုတဲ့ကောင်မကို ... ဒေါ်ဘရဏီ ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ သားက အချစ်ကြီးချစ်နေတာလည်း မနှစ်သက်မိ ... ဒီကောင်မလေးကို နှိပ်စက်ဖို့ပဲစဉ်းစားနေသည်။

“ဒီမှာ ... ”

“ရှင် ... ”

“ညည်းက ... အိမ်ရှင်မဖြစ်နေပြီလေ၊ ညည်းအိမ်မှာလို လက်ကျောမတင်းဘဲ ... အခန့်သား ထိုင်နေလို့မရဘူးနော် ... ထွက်ခွာ”

“ရှင် ... ”

“ဘာရှင်လဲ ... ”

ရွှေခုံ ... အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဘာတစ်ခုမလုပ်ခဲ့ရ ... အိမ်ဖော်တွေကတော့ ရွှေခုံဝေယျာဝစ္စအားလုံးကို ဂရုတစိုက်လုပ်ဆောင်ပေးနေကြရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုလိုအပ်နေရင်တောင်မှ ... ရွှေခုံ ချူသောင်းကျန်းတတ်သည်။

“ညည်း ... မီးပူတွေတိုက်ပေးရမယ်၊ ညည်းလင်နဲ့ညည်းယောက္ခမအဝတ်တွေပဲ ... အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်တာဝန်မို့ ကျုပ်က သင်ပေးနေတာပါ”

“မာမိ ... ဟိုလေ ... ရွှေခုံ မီးပူမတိုက်တတ်လို့ပါ”

“မတိုက်တတ်ဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်းနေလို့ရမလားအေ ... ဒါလိုသူဌေးမကြီးတောင် အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်နေတယ်၊ အိမ်ရှင်မအလုပ်လေ ... အိမ်ဖော်တွေကို ထိထိမိမိအုပ်ချုပ်ထားနိုင်အောင် ညည်း သင်ထားရမယ်”

ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ဘရဏီရဲ့သဘောထားကို ရွှေခုံ ကောင်း

ကောင်းကြီး သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာတောင်းလိုက်တာ သူမလက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲခေါ်နေသည်။

“နင့်အမေက ငါ့ကိုအံ့တုချင်တယ်၊ ငါ့သားနဲ့သဘောမတူ သလိုလိုပဲ ... နင့်ယောက္ခမလောင်းကလည်း နေရာတကာ နင့်တွေ ကဝင်ပါချင်တယ်၊ နင့်မှာ ဘာအစွမ်းအစမှမရှိဘူးဟဲ့ ... ”

သူမ ... စားသောက်ခန်းဘက်ရောက်လာပြီး သူ့လင်အထံ အစားတွေ မီးပူတိုက်ဖို့ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ဟု ပြောသည်။

“ချမ်းချမ်း ... ဒင်းကို အိမ်မှကိစ္စတွေသင်ပေးလိုက်စမ်း အိမ်ရှင်မ အလုပ်တွေကို ငါ့လိုပဲ တတ်စေချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး ... စိတ်ချပါ၊ ချမ်းချမ်း သင်တန်းပေး လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဒေါ်ဘရင်က ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ ရွှေခွံရံ ... ”

“ရှင် ... ”

“လာခဲ့ ... ”

သူမအိမ်မှာဆိုလျှင် အိမ်ဖော်တွေက ရွှေခွံအား မော့နှုတ် မကြည့်ရဲကြ ... ကြည့်စမ်း ... ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ ... ဒေါ်ဘရင် လက်ပါးစေလှယုံတွေဖြစ်နိုင်သည်။

“ငါတို့မာမိကြီးက ညည်းလိုကောင်မလေးမျိုးကို အထင် မကြီးဘူးနော် ... မမလေး နေရည်ရည်က အရမ်းတော်တယ်၊ ချော လည်းချောတယ်၊ ကိုပြည့်က ညည်းကိုရွေးချယ်တာ ... အရမ်းအံ့ဩ တယ်”

ချမ်းချမ်းဆိုတဲ့မိန်းမက သူမအား မညာမတာ ရက်ရက်စက် စက်ခိုင်းတော့မည့်ပုံပဲ ... သူမ ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်မှကိစ္စတွေမလုပ် ပူး၍ ကြောက်နေသည်။

“ညည်းက ကိုကြီးပြီးပြည့်စုံကို ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်း ပြားယောင်းပြီး ယူခဲ့တာလဲ ... တို့သခင်က ယူတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ ခိုင်နော်”

“ဒီမှာ ... နင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဝင်မစွက်ဖက်နဲ့ ... လာပြီး စပ်စုမနေနဲ့နော် ... နင့်အဆင့်နဲ့နင်နေ”

“ဘာပြောတယ်”

“တောက် ... ”

“အမယ်လေး ... မာမိကြီးရေ ... ဒီမှာ ရွှေခွံရံဆိုတဲ့ကောင်မ က ချမ်းချမ်းကို ရိုက်တော့မလို့ အော်ငေါက်နေတယ် လာပါဦး”

ချမ်းချမ်းက အသံပြကြီးနှင့်အော်သဖြင့် ... မာမိ ပြန်ရောက် လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ချမ်းချမ်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒီမှာ ချမ်းချမ်းကိုရန်စွာပြီး ... ရိုက်တော့မလို့ ... တောက်ခေါက်လိုက်တဲ့အသံကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒေါသတကြီးနဲ့”

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ ... ငါ့အလုပ်သမားကိုစော်ကားတာက ငါ့ကိုဆန့်ကျင်တာပဲ”

“သူ့အဆင့်နဲ့သူနေပါလား ... ရွှေမုံ့တို့လာပြီး စော်ကားနေတယ်လေ”

“မာမိကြီးရယ် ... ဒီကောင်မက ဝမ်းတိုက်နေတာပါ။ ချမ်းချမ်းက မာမိကြီးအမိနဲ့အတိုင်းပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်တာပါ”

“မာမိ ကြိုက်သလောက်ပြောနိုင်ပါတယ်၊ သူ ပမာမခန့်ပြောနေတာကိုတော့ ... ရွှေမုံ့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ ညည်းကများ”

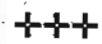
ရွှေမုံ့ ... ရန်တွေ့ပြီး အိမ်ကိုပြန်သွားချင်သည်။ ဒေါ်ဘရယ် ပြောတာခံနိုင်သေး၏။ အလုပ်သမားကပါ ဝင်ပြောတာတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မာမိကြီးရယ် ... ချမ်းချမ်းကို ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတာဝန်မှပေးပါနဲ့နော် ... ကြောက်လို့ပါ”

“ဟဲ့ ... ချမ်းချမ်းက ငါ့သားသမီးလိုထားတာ ... ငါ့အိမ်က ငယ်မွေးခြံပေါက် ... နင်က အလုပ်သမားဆိုပြီး မစော်ကားနဲ့နော်”

ကိုကိုကိုချစ်လို့

ရွှေမုံ့ ... ဘာမှမပြောချင်ပေ ... ယောက္ခမကြီးစိတ်က ယုတ်လွန်းနေသည်။ အန်တီခက်နဲ့ တခြားစီပါပဲ ... သူမ ပြန်သွားဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် ... မေမေက လက်ခံမှာမဟုတ် ... ရွှေမုံ့အား လက်မထပ်ဖို့တားဆီးနေခဲ့တာ ... ရွှေမုံ့က ဇွတ်ကြီး ကိုကိုကိုအရွဲ့ တိုက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေမုံ့ ... ဘယ်လိုမှမီးပူတိုက်လို့ အဆင်မပြေခဲ့ပေမယ့် ... ယောက္ခမကြီး တမင်နှိပ်စက်ဖို့ အကြံအစည် ရှိနေ၍ တတ်သလောက် လုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၈)

ကိုကိုကြီး ပြန်ရောက်လာတော့ ... မာမိုအချိုးက တစ်မျိုး ဖြစ်အံ့ဘူးသည်။ အပြုံးတွေ ချိုအိဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေးကို မာမိကလေ ပျင်းနေမှာစိုးရိမ်လို့ အိမ်မှကိစ္စ တွေ နည်းနည်းပါးပါးသင်ပေးနေတယ်ကွယ်”

“ရွှေမှုံက အရမ်းကလေးဆန်တယ် မာမိ ... အိမ်မှကိစ္စတွေ လည်း ဝါဝါနာမပါဘူးထင်ပါတယ်။ ထားလိုက် မာမိ ... သားကုမ္ပဏီ မှာ ရွှေမှုံလေးဝင်ရမယ် ... ကလေးပျင်းလား ... ဒါဆို မနက်ဖြန်ပဲ ကိုကိုကြီးနဲ့ အလုပ်ဝင်လေ”

“လိုက်မယ် ကိုကိုကြီး ... ရွှေမှုံက အဟဲ့ ... အိမ်မှကိစ္စတွေ သိပ်ဝါသနာမပါလို့ပါ”

ယောက္ခမကြီးဒေါ်ရွှေဘာရဏီ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ သား ရှေးမှာအချိုသတ်ပြီး သားကွယ်တာနဲ့ နှိပ်စက်ချင်လို့ရမလား။

ရွှေမှုံရဲ့ပဲဟာ ... မွေးကတည်းက ရွှေလင်ဗန်းနဲ့အချင်းဆေးပြီး ခြေ မွေးမီးမလောင် ... လက်မွေးမီးမလောင် ဘော်ကျောနေလာတာ သူမကတော့ အကျင့်အတိုင်း ယောက္ခမကြီးအား အရွံ့တိုက်ရန် စတင်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

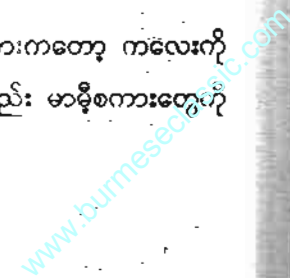
“မဟုတ်တာဘဲ သားရယ် ... သမီးနားပါစေဦး ... ကဲပါ အိမ်မှကိစ္စတွေ သမီးလေးဝါသနာမပါလည်း နေပါ။ မာမိသင်မပေး တော့ပါဘူးကွယ် ... မာမိက စေတနာနဲ့ပါ။ မာမိုလို အိမ်မှကိစ္စတွေ နိုင်နင်းစေချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးရယ် ... မာမိက နားစေချင်တယ်လေ၊ နားလိုက်နော်”

မာမိုကိုလည်း ချွေးမရှေ့မှာ ဦးစားပေးဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ပြည့်စုံထင်မိသည်။ လက်ခံပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေမှုံကို မာမိ သဘောကျ ထားခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သား ... အလုပ်ကိစ္စတွေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်စမ်းပါ ကွယ် ... ရွှေမှုံလေးက ငယ်သေးတယ်။ မာမိ သင်ကြားပေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ကောင်းပါတယ် မာမိရယ် ... သားကတော့ ကလေးကို မာမိုလက်ထဲအပ်ထားပါတယ်။ ကလေးလည်း မာမိုစကားတွေကို နားထောင်နော်”

ကျွန်မ ... နားမထောင်နိုင်ဘူးဟု အော်ပစ်ချင်သည်။ ကိုကို ကြီးရော ... ဘာလဲ အမေ့ဘက်လိုက်တော့လား။ ရွှေမုံ ဒေါသတွေ ထွက်နေခဲ့ပေမယ့် မေမေဆီပြန်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ သည်းခံနေလိုက်၏။ မာမိ နေရာတကာဘာဝင်ပါပြီး အမိန့်ပေးဖို့ ကြံစည်နေတာ ရွှေမုံမသိဘဲနေမလား ... ။

“ကလေး”

“ဟင် ...”

“လောလောဆယ်တော့ မာမိစကားနားထောင်ပါ ကလေး ရယ်နော် ... ချွေးမလေးက ငယ်ရွယ်ပေမယ့် လိမ္မာတယ်လို့ ... မာမိသိသွားစေချင်တယ်။ ကိုကြီးစကားကို နားထောင်မယ်မဟုတ် လား”

“ကိုကိုကြီး ...”

“ပြောလေ ကလေး ...”

“ရွှေမုံတစ်ယောက်စပ်နေရတာ ပျင်းတယ် ... ကိုကြီးကိုပဲ လွမ်းနေတယ်။ အရမ်းအထီးကျန်တယ် ... အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း မသင်ချင်ပါဘူး နော် ... ကိုကြီး ...”

“မာမိက နေစေချင်တာလေ ... နေလိုက်ပါကွာနော် ... ကိုကြီး မကြာခဏ ဖုန်းဆက်မယ်။ ကလေးက လိမ္မာပါတယ်”

ကိုကြီးက ... ရွှေမုံခန္ဓာကိုယ်လေးအား သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူ

ပွေဖက်ရင်း အနမ်းတွေနှင့်နှစ်သိမ့်ပေးပေမယ့် ... ရွှေမုံပိုပစ်ချင် လာသည်။ တကယ်တော့ ... ကိုကြီးက မာမိဘက်ကပဲရပ်တည်နေ တာပါ။ ရွှေမုံ နည်းနည်းမှမကျေနပ် ... မေမေဆီလည်း ပြန်လို့မှ မဖြစ်တာ ... မေမေ ရက်စက်တယ်။ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်ထဲရှိ တာ ဥပေက္ခာပြုထားသည်။

“ကလေး ...”

“ဟင် ...”

“ကိုကြီးစကား နားထောင်ပါကွာနော် ... မာမိက စိတ် သဘောထားပြည့်ဝသူပါ။ ကိုကြီးဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်စွမ်းပေးတယ်။ ကလေးကိုလည်း သမီးတစ်ယောက်လိုချစ်တယ်လေ”

ဘာချစ်တာလဲ ... ကိုကြီးမာမိက အကျင့်ပုတ်ကြီး ... ဟန် ဆောင်လိမ်ညာနေတာ ... သူ့မ ပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ချွေးမက ဝုံးတိုက်တယ်ဖြစ်ဦးမယ် ... ကိုကြီးမာမိက မျက်နှာလေးပြီးချိုနေ တာပဲ ... ကြောက်စရာကောင်းသည်။

“ကလေးနေခဲ့နော် ... အခွေကြည့် ... စာဖတ်ပျင်းရင် မာမိ သင်တန်းတက်နေပါလားကွာ နော်”

“အင်း”

“အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးဖြစ်နေပြီနော် ကလေး ... လူကြီး ဆန်စမ်းပါ”

သူမ ... နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်စောင်းတွေ ဆတ်ခနဲ ထိုးပစ်
လိုက်ချင်ပေမယ့် ... သူမ အမူအကျင့်တွေကို ငြိမ်မှဖြစ်မည်။ ကိုကို
ကို သတိရမိနေသည်။ သူမ အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်းကျင့်လာခဲ့၏။ ရွှေမှုံ
ဝဋ်လည်ပြီထင်တယ် ... ကိုကြီးကရော ... သူမမိအကြောင်း
အကောင်းတွေပဲ ပြောနေသည်။

“ကိုကြီး ကုမ္ပဏီကိုသွားတော့မယ်၊ ကလေး ကားနားအထိ
လိုက်ဖို့နော်”

“ဟုတ် ... ”

သူမ ... စာကယ့်ကို မလွဲမရှောင်သာ စိတ်ပါဘဲ လိုက်ဖို့ရ
သည်။ ကိုကြီးကိုမှ မချစ်တာ ... သံယောဇဉ်တွယ်ဖို့ကလည်း စလာ
ထဲက ယောက္ခမကြီးက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေနှင့် စိမ်ခေါ်နေ
လေသည်။

“ကလေး ... ကိုကြီးသွားပြီနော်”

“ဟုတ် ... ”

“ကလေးဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အေးတီအေးစက်နဲ့”

ပြည့်စုံကတော့ ... မိုးမြင့်မြတ်အပေါ် ရွှေမှုံရံချစ်နေသည်ဟု
ထင်သည်။ သူ့ကိုတော့ အရွဲတိုက်ပြီးလက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ရွှေမှုံရံထဲ
မှာ မိုးမြင့်မြတ်တို့ပဲ တမ်းတနေသည်ဟုထင်နေ၏။ မာမိကလည်း
ရွှေမှုံရံ အပေါ် သမီးအရင်းလေးလိုချစ်ခင်ယုယနေတာ သူ့အမြင်။

“မင်း ... ကိုကို့ကိုသတိရနေတာလား ကလေး ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်းမျက်နှာလေးညှိုးနေလို့ ကိုကြီးစိတ်ပူပြီးမေးနေတာပါ။
ကလေးရယ် ... ”

ဘယ်လိုလူလဲ ... ရှင်အမေကြောင့်ဟုပြောချင်ပေမယ့် ပြော
လို့ကလည်း မဖြစ်ပေ ... ရွှေမှုံ ဘယ်တုန်းကများ သည်းခံနေတာတ
လာတာလဲ ...

“ကိုကို့အပေါ် မင်း သံယောဇဉ်တွယ်နေတာ ... ကိုကြီးသိပါ
တယ်ကွာ ... ရွှေမှုံကို အရမ်းချစ်လို့ ... ကိုကြီးဘက်က အတင်း
အကြပ် လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“တော်ပါတော့ ကိုကြီးရယ် ... ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့
ရွှေမှုံ အထင်တော့မယ်”

“ရွှေမှုံ ... ”

“ရှင် ... ”

ကိုကြီးက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား အတင်းအကြပ်ပွေ့ဖက်
နမ်း၍ ချစ်တယ်ဟု အထင်ထပ်ပြောနေသည်။ ပြီးမှ ကားပေါ်တက်
ပြီးမောင်းထွက်သွား၏။ သူမရင်ထဲမှာ ပူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ရွှေမှုံရံ ... ”

မာမိအသံကြီးက သူမနောက်ကျောဆီမှ ခက်ထန်မာကျော
စွာ မိုးထစ်ချိုးသံကြီးအလား ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ညည်းက ... ကျုပ်သားကို ဘာတွေအလွမ်းသယ်ပြန်နေရ
တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ ... ကိုကြီးကပဲ ရွှေခွံကိုအလွမ်းသယ်နေ
တာပါ”

“ဘာပြောတယ်အေ့”

အဖွားကြီးအော်လိုက်၍ အကြောက်အလန့်မရှိတဲ့ရွှေခွံရံပင်
ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ သားကွယ်သည်နှင့် အချိုး
ကတစ်မျိုး ... အိမ်မှာလို အော်ဟစ်ဆူပူသောင်းကျန်းပစ်ချင်သည်။

“ညည်းအချိုးကို ပြင်နော် ... ကျုပ်သားက လူပျိုကြီးဆိုပြီး
ညည်း မာယာထောင်ချောက်ဆင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် ... ငါ့သားက
ငါ့စကားပဲနားထောင်မှာ ... ညည်း ကျုပ်ကိုယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မကြိုးစား
ပါနဲ့”

ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်သူကယှဉ်ပြိုင်နေလို့လဲ ... ဒေါ်ရွှေဘရဏီ
ကပဲ ချွေးမငယ်ငယ်လေးနဲ့ မာယာထောင်ချောက်တွေဆင်နေတာ
ပါ။ ရွှေခွံကိုချစ်တဲ့ ကိုကိုမေမေသာဆိုရင် ... ရွှေခွံရဲ့ချွေးမဘဝက
အရမ်းကိုပျော်ရွှင်အေးချမ်းမှာပါ။ အန်တီခက်ကို သတိရလာသည်။

“ဟဲ့ ...”

“ရှင်”

“နင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... နင့်အဆက်ဟောင်းကို
လား”

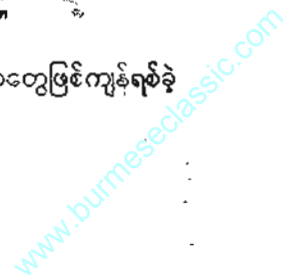
“ကျွန်မသတိရနေတာက ... မတော်လိုက်ရတဲ့ယောက္ခမ
လောင်းကြီး အန်တီခက်ကိုပါ ... ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တယ်။ စိတ်
သဘောထားပြည့်ဝပြီး ဖြူစင်တယ်လေ”

“ဘာပြောတယ်၊ ညည်းက ကျုပ်ကိုရွံ့ပြောတာလား၊ နင့်လို
မလောက်လေး မလောက်စား ဟာမလေးကများ”

ဒေါ်ရွှေဘရဏီ ... ဒေါသတကြီးနှင့် ဒင်းရဲ့ပါးကိုရိုက်ပစ်လိုက်
ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ... စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ မဖြစ်
သေးဘူး ... အနုနည်းနဲ့ ဒီဟာမလေးကို တိုက်ထုတ်ပစ်ရမယ်။
အကျောက သေးတာမဟုတ်ဘူး ... သားက ဒင်းလေးကို ချစ်ခင်
နှစ်သက်နေသည်။ မိမိသားကိုတော့ လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး။
ဒေါ်ဘရဏီ မီးဝင်းဝင်းတောက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ပစ်လိုက်
သည် ... အကြောက်အလန့်မရှိတဲ့ဟာမလေးဘဲ ... မိမိရှေ့ကနေ
ဆတ်ခနဲကျော်တက်၍ တိုက်ကြီးထဲဝင်သွားသည်။

“တောက် ... ဒင်းတော့လား၊ ညည်း သတိထားနေစမ်းပါ။
ငါ့သားအနားမှာ ကပ်နေလို့ရမယ် မထင်နဲ့နော်”

ဒေါ်ဘရဏီ ... စွေ့စွေ့ခနဲမတတ် ဒေါ်သတွေဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့

သည်။ ရွှေမြတ်နိုးက ဣတ်ဆတ်ဆတ်မာကျောကျော ကောင်းမလေးပါ။ သားအနားကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ချွေးမလောင်းဖြစ်သူ နေရည်ရည်ရောက်လာတော့ ဒေါ်ရွှေဘရင်ကို ပိုပြီးအားတက်သွားသည်။

“အန်တီဘရင် ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... ခြံစောင့်ကြီးကို မကျေမနပ်တွေ ဖြစ်နေတာလား”

“ဟယ် ... နေ ... အမယ်လေး ... သမီး ဘယ်တုန်းက မြန်မာပြည်ကိုရောက်လာတာလဲ ... အန်တီဘရင်ဆိုတောင် အကြောင်းမကြားဘူး။ လာကြိုမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“ပြည့်စုံရောဟင် ... နေလည်း အလုပ်ကိစ္စရှိတာနဲ့ အမြန် ထွက်လာခဲ့တာပါ။ အကြောင်းမကြားနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ပြည့်စုံကောင် အလုပ်တွေပဲ လုပ်နေတာလား”

ဒေါ်ဘရင်လည်း ... သားလက်ထပ်လိုက်ပြီဟု ပြောရမှာ ပြောမထွက် ... ကြည့်စမ်း ... နေရည်ရည်လေး ဘယ်လောက် တင့်တယ်လဲ ... ဟိုဟာမရွှေမြတ်နိုး ... ဘာအစွမ်းအစမှမရှိသော မိန်းကလေးကိုမှ မိမိ ချွေးမထောက်နေရသည်။

“လာလေ ... အထဲဝင်ရအောင်ပါ”

နေရည်ရည်လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ တယုတယလေးခေါ်လာ ခဲ့သည်။ မပြောဘူး။ သားအိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဆိုတာ နေရည်ရည်

ကို အသိပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ နေရည်ရည်လိုချွေးမလေးအား ဒေါ်ဘရင် လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အန်တီဘရင်အတွက် ... နေလေ ... စိန်တွေ မေတ္တာ ဆက်ဆောင်ပေးမလို့ ... ဒီညနေ အိမ်မှာညစာကျွေးမယ်။ နေ့မာမီ ဘလည်း အန်တီဘရင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

တော်သေးတယ်။ ဟိုဟာမလေးနဲ့သားက အကြီးအကျယ် ဝိလာမဆောင်လိုက်ရလို့ ... မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း အသိမပေးခဲ့။

“အန်တီဘရင် ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... နေပြော ဆို ကြားရဲ့လား”

“ဪ ... အေးကွယ် ... အန်တီက သမီးအကြောင်း စဉ်း စမ်းသွားတာပါ။ အရမ်းထက်မြက်တဲ့သမီးကို ချွေးမထောက်ချင်လိုက် တယ်”

“အဟင်းဟင်း ... ဒါများတွေးနေစရာလား။ အခု ... နေက ခါစာပြည့်ပြန်ရောက်နေပြီလေ ... အရင်အတိုင်း စေ့စပ်မယ်။ ထိထပ်မယ်။ ပြည့်စုံက နေ့ကိုငြင်းနေတုန်းပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... သားက စီးပွားရေးပဲစိတ်ဝင်စားနေ တယ်”

“အန်တီဘရင်ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးပါ ... ညနေ နေ့ပိုပါ ခေါ်လာခဲ့နော်”

“အေးပါကွယ် ...”

“ဒါဆို နေပြန်မယ်၊ ပြည့်စုံဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“သားကို အန်တီဘရဏီကိုယ်တိုင် ခေါ်လာပေးမှာပါကွယ် သမီးမဆက်နဲ့နော် ... သားက အလုပ်တွေရှုပ်နေရင် သမီးနေကို ဘုတောနေပါဦးမယ်”

“ဒါပဲနော် အန်တီဘရဏီ ... ပြည့်စုံနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ အမြန် ဆုံးစီစဉ်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါကွယ် ... သားက နေသိတဲ့အတိုင်းပဲ ... အရင် ဇီဝကြောင်တယ် ... သူ့ကို ဆရာလုပ်မယ့်မိန်းမဆိုရင်လည်း မနှစ် သက်တတ်ဘူး၊ သမီးနေကို အန်တီဘရဏီ ချွေးမတော်ချင်တာပဲ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာ သိလား”

“ဒါဆို နေပြန်မယ် ... ညနေ မျှော်နေမှာနော်”

“အေးပါ”

မတော်လိုက်ရတဲ့ချွေးမကို ဖက်လှည်းတကင်းနှင့် ဒေါ်အ ဏီ မျက်နှာချိုသွေးနေမိသည်။ နေရည်ရည်က ချမ်းသာတယ် အရည်အချင်းလည်းရှိ၏။ ဟိုဟာမလေးနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ ရွှေပုံရဲ့ အထင်မကြီးမိ ... သားနှင့်ဝေးသွားအောင်ပဲ လုပ်ချင်နေသည်။

“မာမိကြီး ... စောစောက အစ်ကိုကြီးရဲ့ဇနီးလောင်းလား အရမ်းသွက်လက်ပြီး ချောလိုက်တာနော်”

“အေး ဟုတ်တယ် ... မာမိကြီး ဘယ်လောက်အထိ ခံစား နေရလဲ ချမ်းချမ်းရယ် ... ဟိုဟာမလေးက မာမိကြီးကိုတောင် ခံပက်ချင်နေတယ်”

“လူပါးဝလိုက်တာနော်”

“တစ်နေ့နေမှာ ... ဒင်း ... မာမိကြီးသားအနားကနေ လွင့် ထွက်သွားစေရမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေစမ်းပါ ချမ်းချမ်း”

ဒေါသတကြီးကြိမ်းဝါးပြီး ညနေကျရင် သားတစ်ယောက်ထဲ ရွေးပြီး ... နေရည်ရည်အိမ် ဘယ်လိုခေါ်သွားရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား နေရသေးသည်။ ရွှေပုံရဲ့က ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ ... အိစက်မို့ညက်နေ အောင်လည်း ချောမောလွန်းနေ၏။ သားက ချစ်ခင်နှစ်သက်စွဲလမ်း နေတော့ ဒေါ်ဘရဏီ အခက်ကြီး ခက်နေရလေသည်။

အခန်း (၁၉)

“သမီးလေးရွှေမှုံရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ ခက်တို့စုံစမ်းသင်တယ် သော်ရယ် ... မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပါ”

“ပစ်ထားလိုက်စမ်းပါ ခက်ရာ ... ဒင်းက မအေ့စကားနားမထောင်ချင်ဘူး။ ရွဲ့တယ်ပဲထားပါဦး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘုမသိဘမသိနဲ့ အရွဲ့တိုက်ပြီးလက်ထပ်ခဲ့တာလေ ... သူ့အပြစ် သူခံပါစေ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်မွေးထားတဲ့သမီးပဲ အကျင့်စရိုက်တွေလို သိနေသည်။ အရွဲ့တိုက်တဲ့နေရာမှာ ပြိုင်စံရှား နှစ်ယောက်မရှိ ... ကိုကိုဒဏ်မခံနိုင်တာ အပြစ်မှမရှိတာဘဲ ... သမီးက စဖောက်တာကိုကိုမှာချစ်သူကောင်မလေး မရှိနိုင် ... သမီးရွှေမှုံရဲ့ကြောင့်ပါ။

“ခက် ...”
“ဟင် ...”

“ရွှေမှုံရဲ့ အကြောင်း ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ကွာ ... ထားလိုက်ပါ”

“သော်ရယ် ... မင်းနဲ့ကိုယ်ကတော့ တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ... ကိုယ် ရွှေမှုံလေးအတွက် စိတ်ပူတယ်။ ဒီလောက်အထိ ပစ်ပစ်ခါခါ ဓလုပ်သင့်ပါဘူး”

“သူ့ရွေးချယ်တဲ့လမ်းပဲလေ ... သော်လည်း မပူဘဲနေမလား ခက်ရယ် ... တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အပြစ် သူသိစေချင်တယ် ခက် ...”

“ကိုယ့်သားမှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်သော်လည်း ... ရွှေမှုံရဲ့ နေထိုင်ဒေါ်မမခက်ရင်ထဲမှာ ... ထိခိုက်ကြောင့် ... နေထိုင်ဖွင့်မပြောပေမယ့် သားလည်းခံစားနေပုံ ... အဆင်မပြေပါ။ တာကိုလည်း ခေါ်ဆောင်မလာခဲ့ ... ပျတ်ဆတ်ဆတ် ... သတ်မှတ်ရတော့မယ်ထင်တာ ... သူ ဆုံးမစကားတွေပြောချင်

ကျောလှန်း၏။ ရွှေမှုံ အိမ်ပြန်လာပြီး ... မေမေ”

“ဟင် ... ရွှေမှုံလေးက ... သားကြောင့် ... ဟိုကောင်လေးတို့လိုလိုက်တာပါ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက မင်းဆီကအချစ်တွေထိ လွန်းလို့ အ ... နဲ့တဲ့ ရွှေမှုံလေးပါ။ ဥပေက္ခာပြုမထားစေချင်ဘူးကွာ ... ရွှေမှုံ”

တစ်ယောက်က ... သူမ ဖုန်းအားဆွဲယူပိတ်ပစ်လိုက်ပုံပင် ...
ဒေါ်မမခက် ထပ်ခေါ်၍မရတော့ ... စိတ်ပူသွားမိပြန်သည်။

“မေမေ”

“ဟင် ... သား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရွှေမုံနဲ့ စကားပြောခွင့်မရဘူးလား၊ သူ
ယောက်ျားထင်တယ် မေမေ”

မေမေက ရွှေမုံဆီဖုန်းဆက်နေပုံကြား၍ မိုးမြင့်မြတ် စိတ်ဝင်
တစား ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ရွှေမုံလေးတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ် သားရယ် ...
မရှိဘူးထင်တယ်၊ မေမေတော့ အရမ်းစိတ်ပူနေ
နားမထောင်ချင်ဘူး”

ကို ဘုမသိဘမသိနဲ့ အဖွဲ့ ... ရှေ့ရံက ထင်ရာလုပ်တတ်သည့်
သူပဲပဲစေ”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်မွေးထားလို့ ... မချစ်ဘူးဆိုတာလည်း ကိုကို

သိနေသည်။ အရွဲ့တိုက်တဲ့နေရာမှာ ပြိုင်စိန် ... ကွဲပွဲပါကွာ ... ရွှေမုံက
ကိုကိုဒဏ်မခံနိုင်တာ အပြစ်မှမရှိတာဘဲ ... သမီး
ကိုကိုမှာချစ်သူကောင်မလေး မရှိနိုင် ... သမီးရွှေမုံလေးအား

“ခက် ...”

“ဟင် ...”

ညှပ်စုံနဲ့သားထ

ခင်နေတာပဲ ... သားသွားတွေလိုက်ပါနော်၊ မေမေ စိတ်ပူတယ်၊
ရွှေမုံလေးကို ပစ်မထားသင့်ဘူး၊ သားရဲ့အနံ့တိသော်က တစ်ခုခု
ပေးခိုင်းတဲ့သဘောလေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား မေမေ ... ရွှေမုံယောက်ျားက အထင်လွဲနေပါ
ဦးမယ်”

“ဘာအထင်လွဲစရာရှိလို့လဲ ... သားတို့က မောင်နှမတွေလို
နေထိုင်လာခဲ့ကြတာပဲ ... သားမသွားရင် မေမေသွားမယ်”

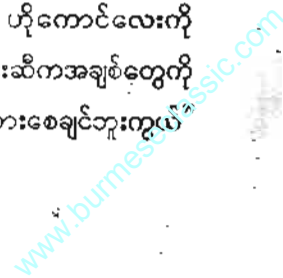
“နေပါဦး မေမေရာ ... သားပဲသွားကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ လူကြီး
ချင်းတွေ ပြဿနာမတက်စေချင်လို့ပါ”

မိုးမြင့်မြတ်ပဲ သွားတွေဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ရွှေမုံရံ နေထိုင်
စားသောက်မှုတွေကို သူကိုယ်တိုင်သိချင်နေ၏။ အဆင်မပြေပါ
မလား။ ဒီကောင်မလေးက မာနကြီးကြီး ... ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် ...
ယောက်ျားမနှင့်ရော သင့်မြတ်ပါ့မလား။ သူ ဆိုးမစကားတွေပြောချင်
သည်။

“သား ...”

“ဗျာ မေမေ”

“ရွှေမုံလေးက ... သားကြောင့် ... ဟိုကောင်လေးကို
လက်ထပ်လိုက်တာပါ၊ ငယ်ငယ်လေးထဲက မင်းဆီကအချစ်တွေကို
မျှော်လင့်နေခဲ့တဲ့ ရွှေမုံလေးပါ၊ ဥပေက္ခာပြုထားစေချင်ဘူးကွယ်”

မေမေဆန္ဒအရရော ... သူတိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေ၍ ရွှေမုံရဲ့ထံ သွားတွေ့ဖို့ပဲဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပထမဆုံး ကိုပြီးပြည့်စုံ နှင့်သွားတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးမိပြီး ကိုပြီးပြည့်စုံကုမ္ပဏီကိုသွားတော့ ကိုပြီးပြည့်စုံရဲ့မာမိက ကားနှင့်ခေါ်ဆောင်သွားတာတွေ့လိုက်ရ၏။ အိမ်ပြန်ကြတာထင်တယ်ဟုတွေးမိပြီး ရွှေမုံရှိနေတဲ့အိမ်ကို ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မနာမည်က ချမ်းချမ်းပါ။ မမလေးရွှေမုံ ရှိပါတယ်။ မာမိကြီးနဲ့အကိုကြီးတို့ကတော့ မရှိကြပါဘူး”

“ဟုတ်လား ...”

“မမလေးကိုတွေ့ချင်ရင် အထဲဝင်သွားလေ။ သွားပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မချမ်းချမ်း”

ကိုပြီးပြည့်စုံနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်းမသိဘဲ ချမ်းချမ်း ဆိုတဲ့မိန်းမက အတင်းကြီး အထဲခေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ရွှေမုံကို ခေါ်ပေး၏။ သူ ဧည့်ခန်းကနေပဲထိုင်စောင့်ရင်း ... ရွှေမုံယောက်ျား မိသားစုက ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟု ထင်မိသည်။

“ကိုကို”

“ရွှေမုံ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“မေမေက အရမ်းစိတ်ပူနေလို့ပါ။ ကိုကိုကို လာကြည့်ခိုင်း”

တာလေ။ ရွှေမုံတို့ယောက်မလား ကိုကိုကို တိုက်ထဲအတင်းခေါ်နေ တယ်။ မချမ်းချမ်းတဲ့ ...”

အိမ်ဖော်ပါဟု ရွှေမုံမပြောချင်။ မာမိက ရွှေမုံကိုနှိပ်ကွပ်ဖို့ အထူးတာဝန်ပေးအပ်ထားသည်။ အခုလည်း ကိုကိုကို ရွှေမုံနဲ့တွေ့ဖို့ အတင်းခေါ်တာ ... ထောင်ခြောက်ဆင်တာ ကိုကိုရဲ့ ... စိတ် ကောင်းရှိတယ်ထင်နေလို့လား။ ယောက်ျားကွယ်ရာမှာ ကိုကိုနဲ့ တွေ့ဖို့ ဖန်တီးနေတာ ... မချမ်းချမ်း ဘယ်လောက်အကျင့်ယုတ် တာ မပြောပြချင်ပေ ... မေမေရော ... အန်တီကော်ရော ... ရွှေမုံ ကြောင့် စိတ်သောကတွေမရောက်စေချင်၍ ဖြစ်သည်။

“ရွှေမုံ အဆင်ပြေမိစာယ်ကိုကို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်မပူ ဖို့ပြောပေးပါနော်”

ရွှေမုံနှင့်အန်တီခက် ဖုန်းပြောဖို့ပြင်နေတုန်းပဲ ယောက္ခမကြီး က ဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး သိမ်းထားလိုက်သည်။ မတော်ရတဲ့ယောက္ခမနဲ့ အလွမ်းသယ်မနေနဲ့တဲ့ ... ရွှေမုံ ... အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေ အောင် ဒေါသထွက်ရပေမယ့် သည်းခံနေလိုက်၏။ ဘယ်တုန်းကမှ သည်းမခံတတ်တဲ့ ဇော်ဇော်ကြံမလေးရွှေမုံရဲ့ ... သည်းခံတတ်လာ သည်။

“ကိုကို ပြန်ပါ။ ရွှေမုံအတွက် စိတ်ပူစရာဘာမှမရှိတူးဆိုတာ ကိုကိုအမြင်ပဲလေ”

“ရွှေမုံ ...”

“ရှင် ...”

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ရွှေမုံအပေါ် ကိုကို အကြင်နာခဲ့
ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကိုကို ... ရွှေမုံအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်ရပါ
တယ်”

“အဟက် ... ရယ်ရတယ်နော် ... တော်ပါတော့ ကိုကိုရာ
ပြန်ပါ။ မေ့မေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ အန်တီခက်ကိုလည်း သတိရ
ကြောင်း ပြောပြပေးပါ။ ရွှေမုံ ပျော်ရွှင်စွာနေနေပါတယ်လို့”

“ရွှေမုံ့ဆီ ဘာဖြစ်လို့များ ဖုန်းဆက်လို့မရတာလဲ”

“ရွှေမုံ့ မဆက်ချင်လို့ပါ ... နောက်မှ မေ့မေ့ဆီလာခဲ့မယ်။
အခုတော့ ကိုကြီးလည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ပါ”

“ကိုပြီးပြည့်စုံရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုသွားတော့ သူ့မာမိနဲ့ထွက်သွား
တာတွေတယ်။ ကိုကိုက အိမ်ပြန်တယ်ထင်ပြီး လာခဲ့တာပဲ ရွှေမုံ့”

ကိုကို ... အခုမှ ဘာဖြစ်လို့များ ရွှေမုံ့ကိုဂရုစိုက်လုပ်မြဲနေ
ရတာလဲ။ အမြဲတမ်း ရွှေမုံ့အတွက် စိတ်အနှောက်အယှက်တွေဖြစ်ရ
တယ်ဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြုနေခဲ့တာပါ။ သူမ ငိုပစ်ချင်သည်။ ကိုကြီးတို့
သားအမိ ဘယ်သွားကြတာလဲ ... ယောက္ခမကြီးခေါ်ဘရဏီက
ကွယ်ရာမှာဆိုရင် ... ရွှေမုံ့ကိုနှိပ်စက်တယ်။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်
ဖက်တွယ်၍ တိုင်ပစ်ချင်နေ၏ ... ကိုကို ထပြန်တော့ ... သူမ

မျက်ရည်တွေအပြည့် ... အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ငိုပစ်
မိ၏။ ညဉ့်နက်မှ ကိုကြီးရောက်လာလေသည်။

“မင်းဆီကို မိုးမြင့်မြတ်လာတွေ့တယ်ဆို ရွှေမုံ့”

ကလေးဟုခေါ်နေကျအသုံးအနှုန်းကနေ ရွှေမုံ့ဟု မာမာ
တင်းတင်းပြောဆိုလိုက်တဲ့ ကိုကြီးအား ... ရွှေမုံ့ မော့ကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုက ဘာလာလုပ်တာလဲ ... မင်းငိုထားတာလား
ရွှေမုံ့”

“ကိုကြီးကရော ဘယ်သွားတာလဲ ... တကယ်တော့ ကိုကို
က ကိုကြီးကုမ္ပဏီကိုလာတာပါ။ ကိုကြီးအမေနဲ့ထွက်သွားတာတွေ
လို့ အိမ်ပြန်တယ်ထင်ပြီး လိုက်လာတာတဲ့”

ချမ်းချမ်း ... ကြိုတင်၍ အတို့အထောင်လုပ်လိုက်ပြီဆိုတာ
ရွှေမုံ့ သိလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

ရွှေမုံ့က ... မိုးမြင့်မြတ်ရှေ့မှာငိုသည်ဟု ချမ်းချမ်းဖုန်းဆက်
ထဲက သူ့ရင်တွေ မီးတောက်မတတ် ခံစားခဲ့ရသည်။ ကိုကိုနဲ့ရွှေမုံ့တို့
က လူကြီးချင်းစေ့စပ်ဖို့အထိ ခရီးရောက်ခဲ့ကြသူတွေ ...

“ကျွန်မကို စိတ်မချလို့လာကြည့်တာပါ။ မေမေနဲ့အန်တီခက်
က ကြည့်ခိုင်းတာတဲ့ ...”

“မင်း ငိုတာကရော”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ပြောမှာလဲ ... မငိုပါဘူး ... ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စလေ။ ကျွန်မ မျက်ရည်ခဲမထိုးတတ်ဘူး”

“ရွှေစုံရုံ ... မင်း ... မင်း ... မိုးမြင့်မြတ်ကို ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ငါတို့သားအမိ မရှိတာ သိလို့လေ”

“ဘာပြောတယ် ... စကားပြောတာ ... ကြည့်ပြောပါ ကိုပြီးပြည့်စုံ ... ကျွန်မကို အတင်းအကျပ် ရှင်ပဲလက်ထပ်ယူတာ နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါက မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ အတင်းအကျပ် ယူခဲ့တာ ... မင်းကတော့ ငါ့ကိုခုတုံးလုပ်ပြတာ ... မင်းချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရွံ့တိုက်ပြတာလေ”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ... သဘောထားသေးသိမ်လိုက်တာ”

“ငါ ဘယ်ကိုသွားတာလဲလို့ မင်းမေးတယ်နော်။ ပြောပြမယ် ငါ့ချစ်သူဟောင်း ... ငါ့အမေ အရမ်းသဘောကျတဲ့ချွေးမလောင်း နေရည်ရည်က ညစာကျွေးဖို့ဖိတ်လို့လေ ... ထပ်ပြောမယ် ... ငါ လက်ထပ်တာ ခုထိမသိသေးဘူး။ သိပြီလား”

“ရှင်”

ကိုကိုကြီးအား ... သူမ အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်လိုက် တော့ မင်းသားခေါင်းတပ်ထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်က ထင်းခနဲပေါ်လာ သည်။ ရှင်ကို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို့ အထင်ကြီးခဲ့ရတာ

ပါ။ ကျွန်မ ... ဘယ်လောက်ပဲကလေးဆန်ပြီး အရွံ့တိုက်တတ်ပါ စေ။ လင်ကြီးငုတ်တုတ်ရှိလျက်နဲ့ ... ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့မှ မဖောက်ပြန်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီလောက်အထိအောက်တန်းမကျသေးပါ ဘူးနော် ... ရွှေစုံ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ဇေ့ကပ်ထားသေးသည်။

“တော်ပြီကွာ ... မင်းနဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူး။ မင်း နှလုံးသားထဲမှာ ကိုကိုပဲရှိတယ်ဆိုတာ ... ငါ ... အစောကြီးထဲက သံသယရှိနေခဲ့တာကွ ... မင်း သေသေချာချာဧည့်စားပါ ... မင်း ပြန်သွားချင်ရင် ငါကွာရှင်းပေးမယ်”

ချမ်းချမ်းကတော့ ကိုကိုကြီးအား အတို့အထောင်လုပ်လိုက် ပြီဆိုတာ ... ရွှေစုံ သိလိုက်သည်။

“ဒီမှာကိုကြီး ... အချစ်ဟောင်းရောက်လာလို့ ... ရွှေစုံကို နှုတ်ခမ်းဖို့ကြိုးစားတာလား”

“မင်းကရော ... မင်းချစ်တဲ့ကိုကို ရောက်လာလို့”

“တော်ပါတော့ကိုကြီး ... ရွှေစုံငယ်ပေမယ့် ကလေးဆန်တဲ့ အလုပ်တွေ ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး။ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့စကားတွေ ထိုကိုကြီးဘက်ကပြောတာ ရွှေစုံအရမ်းအံ့ဩတယ်”

“မင်းကရော ... ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့အမေကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာ ... မင်းကိုချစ်လို့ ငါ့အမေ ဘာပဲပြောပြော ဆားမဝင်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“အဲဒါ ... ရွှေမုံလုပ်တာမဟုတ်ဘူးနော် ... ကိုကြီးအမေ
လုပ်တာ”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းကများ ငါ့အမေကို တောက်”

ကိုကိုကြီးက ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ပြီး ထွက်သွား
သည်။ တကယ်ပါပဲ ... ဘယ်လိုလူတွေလဲ ... စိတ်သဘောထား
မပြည့်ဝလိုက်တာ ... ကိုပြီးပြည့်စုံကိုအားကိုးမိတာ ... ရွှေမုံ
နောင်တတွေ ရနေမိ၏။ ရွှေမုံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကြောက်လိုက်
တာ ... ရွှေမုံ ယောက်ျားယူတာ ဘယ်လောက်များကြာသေးလို့လဲ။
မေမေ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရွှေမုံသိသည်။

“ရွှေမုံရုံ ... ညည်း ကျုပ်သားကို ဘာဖြစ်လို့စိတ်ထိခိုက်
ကြေကွဲအောင်လုပ်ရတာလဲ၊ ရည်းစားဟောင်းကိုများအေ ... ကျုပ်
တိုက်ထဲအထိ ခွဲသွင်းပြီးတွေ့ရလား”

“ဒီမှာ မာမိ”

“ငါ့ကို မာမိလို့မခေါ်နဲ့ ... နင့်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး၊
နင့်အိမ်နင်ပြန်တော့ ... အခု ငါရွေးချယ်ထားတဲ့ချွေးမလောင်းက
ပြန်ရောက်လာပြီ၊ နင့်ကြောင့် လက်လွှတ်လိုက်ရတာ ... ငါ့သားကို
နင်ဖြားယောင်းဖြူဆွယ်ပြီး အပိုင်ချိုင်တာပဲ”

“ရှင် ... ရှင်”

ရွှေမုံ ... ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိတော့ ... ကိုကြီးမာမိရဲ့

အကွက်ထဲ ရွှေမုံတိုးဝင်မိသွားပြီဖြစ်သည်။ ယောက်ျားနဲ့ကွာရှင်းပြီး
မေမေဆီပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒေါ်ဘရဟ္မာကို ခြေသလုံးဖတ်ပြီး
တောင်းပန်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်တွေပင် ... ရူးသွပ်စွာဖြစ်ပေါ်နေခဲ့၏။
မေမေက အရှက်တွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ လူလုပ်တာပဲ။ အန်တီခက်
ဆီ အကူအညီတောင်းလို့ရနိုင်ပေမယ့် ... ရွှေမုံအရှုပ်ထုပ်ကို သယ်
ဆောင်မသွားချင်တော့ ... အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးက ရွှေမုံ
အမှားတွေပဲ။ ကိုကိုလည်း မှားတာပဲ ... ရွှေမုံကိုသာ ဂရုတစိုက်ရှိ
နေခဲ့ရင် ... ယောက်ျားမကြီးဒေါ်ဘရဟ္မာက ရွှေမုံအား ခါးခါးသီးသီးပဲ
ပြောဆို၍ မောင်းထုတ်နေလေသည်။

အခန်း (၂၀)

“ညည်း ... ဘာဖြစ်လို့များ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငမ်းငမ်းတက်အိမ်ဖမ်းရတာလဲ ရွှေခုံရုံ ... အင်းလေ ... ညည်းက အစွမ်းအစမှ မရှိတာဘဲ”

“ဘာပြောတယ် ... ရှင် ... ရှင် ... အခြောက်တိုက် လူကို လာပြီးခော်ကားနေတာပဲ ... ကိုကြီးက ကျွန်မကိုအတင်းအကျပ် မြူဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာရှင် ... သိရဲ့လား”

“ပြည့်စုံကပြောတော့ ညည်းကမြူဆွယ်တာတဲ့ ... အခု ညည်းကို အန်တီဘရက်ကလည်း ခွေးမအဖြစ် လုံးဝလက်မခံတော့ ဘူး ... ထွတ်သွား ... အရှက်မရှိတဲ့ဟာမ”

“လူယုတ်မာတွေ ... လူလိမ်လူညာ ... ကိုပြီးပြည့်စုံ ... လူယုတ်မာကြီး ... ကိုကို ... ကိုကိုရေ ... ”
“ကိုကိုရေ ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ရွှေခုံရုံ ... မင်း ဘာတွေအော်နေတာလဲ ... အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် မင်းအဆက်ဟောင်းကို တမ်းတနေတုန်းပဲလားကွ”

သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ကြမ်းတမ်းစွာတွန်းဖယ်ခံလိုက်ရ၍ ရွှေခုံ လန့်ပြီးနိုးသွားရသည်။

“ဟင် ... ”

“ဒီမှာရွှေခုံရုံ ... မင်းက တို့မိသားစုကို လူယုတ်မာတွေလို ခွပ်စွဲချင်တာလား၊ မင်းတမ်းတနေတာ ကိုကိုပဲ”

“ရှင် ... ”

“ဘာရှင်လဲ”

ဘုရားရေ ... သူမ အိပ်မက်မက်နေတာပဲ ... ဟိုမိန်းမ နေရည်ရည်က လာပြီးရန်တွေ နေသည်။ ကိုကြီးမျက်နှာကနီရဲတွတ် နေ၏။ သူမ စိတ်တွေလျှော့ပစ်ပြီး နှိမ်ချတောင်းပန်တာတစ်ခုပဲ ချုပ်ဖို့ရှိတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ် ... အိပ်မက်ကကြောက်စရာ မဟောင်းလို့ပါ။ ရွှေခုံ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ယောင်သွားတာပါ”

ပြီးပြည့်စုံကတော့ ရွှေခုံရုံကိုချစ်မြတ်နိုးပေမယ့် ရွှေခုံရင်ထဲ ကနိုးမြင့်မြတ်အား ... ဖယ်ထုတ်၍မရနိုင်ကြောင်း သိလာရသည်။ ရွှေခုံက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်တောင်းပန်နေ၍ သနားမိရ၏။ မာမိက နေရည်ရည်နှင့် လက်ထပ်စေလိုနေသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“ရွှေခွံနုလုံးသားက မိုးမြင့်မြတ်ရှိနေတာ ... ဘယ်လိုမှ ဖယ်ထုတ်လို့မရနိုင်ပါဘူး သားရယ် ... မင်းကိုအသုံးချခဲ့တာပဲ ... မင်းအသိဆုံးပါ။ အခု ဘယ်လောက်အထိအတင့်ရဲလဲ ... တိုက်ထဲ အထိခေါ်သွင်းရဲတယ်။ နောက်ပိုင်း သားအရှက်သိက္ခာမဲ့စရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ပြည့်စုံအကြောက်ဆုံးက သူ့ဇနီး ဖောက်ပြန်မှာကိုပင်ဖြစ် သည်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းနေတဲ့ နေ့ရည်ရည်ကိုပင် ... သူ လက် မထပ်လိုခဲ့ ... မင်းရင်ထဲကနေ ကိုကို့ကို မောင်းထုတ်ဖယ်ရှားပစ် ပေးပါကွာ ...

“ကိုကြီး ...”

“ဟင် ...”

“ရွှေခွံတို့ အိမ်ခွဲနေကြရအောင်ပါ။ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာ ကို ရွှေခွံ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းပါမယ်နော်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရွှေခွံ ... ကိုကြီးက မာမိုရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသားပါ။ ကိုယ် ခွဲထွက်သွားဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး”

ရွှေခွံရဲ့ကို သူလက်ထပ်မိတာ မှားသွားပြီဆိုတဲ့အသိတွေ သူ့နှလုံးသားတွေထဲ ဝင်ရောက်လာသည်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေ သည်။

“ရွှေခွံ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကြီးရယ် ... ကွာရှင်းပြတ်စဲလို”

တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရွှေခွံ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ မာမိုစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် နေထိုင်ပါ့မယ်”

“ရွှေခွံ”

“ရှင်”

အရင်ကတော့ ကလေး ... ကလေးနဲ့ ... အခု ရွှေခွံတဲ့ ... ကိုကြီးရဲ့ပြောင်းလဲမှုက မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ရွှေခွံ သည်းခံရုံကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း ရွေးစရာမှမရှိတာ ... သူမ နူးထောက်အညှစ်တာ ရှင်ပထမဆုံးပဲ ...

“ရွှေခွံရံ”

“ရှင်”

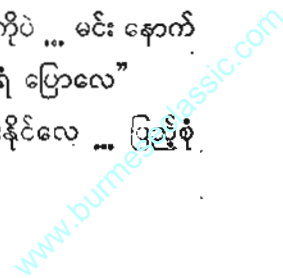
“မိုးမြင့်မြတ်ကို မင်းနှလုံးသားတွေထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်ပါ”

“ရှင်”

ရွှေခွံ ... အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကိုပြီးပြည့်စုံကိုမောကြည့် ဒါသည်။ ကိုကို့ကို ဘာအကြောင်းနဲ့ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမှာလဲ ... ကိုကိုနဲ့ တွန့်မ ဖောက်ပြန်မယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာလားဟင် ... သဘော ထားသေးသိမ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ရွှေခွံ မုန်းသည်။

“မင်းပြောလေ ... မင်းချစ်နေတာ ကိုကိုပဲ ... မင်း နောက် ဆည်းပတ်သက်နေဦးမှာပဲမဟုတ်လား၊ ရွှေခွံရံ ပြောလေ”

“ရွှေခွံရံက ... ရုတ်တရက်အဖြေမပေးနိုင်လေ ... ပြည့်စုံ”

ပိုပြီးမကျေမနပ် ဖြစ်ရလေပါဘဲ ...

“ရွှေမှုံရုံ ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ရုတ်တရက်ကြီး အဖြေမပေးနိုင်ရတာလဲ ... ပြောစမ်းပါ။ မင်း ဒီကောင်ကိုအရမ်းချစ်ခဲ့တာပဲ ... ကိုယ့်ကို မင်း အသုံးချပစ်လိုက်တာ”

ကိုကြီးက ... သူ့မလက်မောင်းသားတွေကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါရမ်းပစ်နေသဖြင့် လက်မောင်းသားတွေ နာကျင်လွန်းပေမယ့် ... သူ့မနှုတ်ခမ်းတွေက ကိုကြီးလိုချင်တဲ့အဖြေတစ်ခုပေးဖို့ ဝန်လေးစွာ စေ့ကပ်နေသည်။

“မင်းကို ငါကွာရှင်းမှဖြစ်တော့မယ် ရွှေမှုံရုံ ... မင်း သစ္စာမရှိဘူး။ မင်းနဲ့ကိုကိုတို့ အချိန်မရွေးဖောက်ပြန်သွားနိုင်တယ်။ မင်းတို့ ကြောက်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားတွေကို ... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ကိုကြီးရယ် ... ရွှေမှုံ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“တော်ပြီကွာ ... မင်းနဲ့ ဆက်ပြီးစကားမပြောချင်တော့ဘူး ငါ့တောင်းဆိုမှုတွေကို မင်းက လိုက်နာဖို့ငြင်းတာလား ... မင်းတို့ လက်ထပ်မိတာမှားသွားပြီ ငါအရမ်းမှားတယ်”

ရွှေမှုံအတွက် ဆက်ပြောစရာစကားတွေ ပြည့်စုံမှာမရှိတော့ နေရည်ရည်မှာက ... တရားဝင်ချစ်သူဆိုတာမရှိခဲ့ ... ရွှေမှုံရုံမှာတော့ ကိုကိုရှိနေတယ်။ သူ နာကျင်နေရသည်။

“ငါတို့ကွာရှင်းကြမယ် ရွှေမှုံရုံ ... ငါရွေးချယ်သင့်တာက နေရည်ရည်ပဲ ... မင်းနဲ့လက်ထပ်တာ နေရည်ရည်တို့မိသားစု မသိသေးဘူး”

“ကိုကြီး ... ကျွန်မနဲ့က တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာလေ။ ကိုကြီးပဲ ကျွန်မကို အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ဖို့ စည်ရုံးလုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ ... ကျွန်မ လုံးဝမကွာရှင်းနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာပဲ နေမယ်”

ရွှေမှုံ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မေမေဆီရော ... အန်တီခက်ဆီပါ ရွှေမှုံ မသွားလိုပေ ... လက်ထပ်တာ ဘယ်လောက်များကြာသေးလို့လဲ။ ရွှေမှုံက တစ်ခုမှတိတိကျကျမသိတော့ဘဲ ဒီတိုက်ကြီးထဲက နေ ဘယ်မှထွက်မသွားဖို့ဘဲ စဉ်းစားထားသည်။

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့လား ရွှေမှုံရုံ ... ကိုကိုကို ရွှေမှုံ လုံးဝမကြိုက်ပါဘူးလို့ မင်းနဲ့တစ်ခမ်းတွေထဲကနေ ထွက်ကျလာမယ့်စကားတွေကို ကိုယ်ကြားချင်တယ်”

“ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဒါမျိုးတွေမလိုအပ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မက ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးဖြစ်နေပြီပဲ ... ဒါက တရားဝင်ပါတယ်”

ကိုကိုကို မုန်းတီးနာကျည်းမှုတွေ ရွှေမှုံရင်ထဲမှာရှိနေခဲ့ပေမယ့် ... ကိုကိုကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့စကားတွေကို ပြောထွက်ဖို့ ရွှေမှုံ

နှုတ်ခမ်းသားတွေက စေ့ကပ်နေသည်။ ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေပဲ ပြောဝစ်ချင်ခဲ့၏။ ချစ်တာနှင့်လက်ထပ်တာကို ရွှေမုံ တစ်ထပ်တည်းကျစေရန် စွမ်းဆောင်ဖို့အင်အားတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။

“မင်းပြောစမ်းပါ။ မင်းပြောလေ၊ မင်းချစ်နေတာက ကိုကိုပဲ တကယ်တော့ မင်းကို ငါမချစ်သင့်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့မကြိုးစားသင့်ဘူး”

ကိုကိုကြီးက ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ ... အခုတလော လသာဆောင်မှာ အရက် သွားပြီးသောက်နေတတ်သည်။ မေမေ ပြောသလိုပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စုံစမ်းလေ့လာခြင်းမပြု။ သူမ အရွဲ့တိုက်တတ်တဲ့အကျင့်တစ်ခုထဲနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။

“ရှင် တော်တော်သဘောထားသေးသိမ်တဲ့လူပဲ ... မထင်ရဘူး၊ လူကြီးလူကောင်းပီသမယ်လို့ ကျွန်မထင်ထားတာပါ”

ရွှေမုံတစ်ယောက်ထဲ ... ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လောကကြီးအကြောင်းကို ရွှေမုံ ဘာမှမသိ ... လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ထဲကစပြီး ကိုကိုအကြောင်းပဲ စဉ်းစားလာခဲ့တာ ... ကိုကိုကိုပဲ ရွှေမုံဘဝ ... ရွှေမုံကမ္ဘာဟု ထင်မှတ်နေခဲ့သည်။

“ရွှေမုံ ဒီကနေတစ်ဖဝါးမှမခွာဘူး ... ဒီမှာပဲနေမယ်၊ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ နေရနေရ နေမယ်”

ရွှေမုံ ... ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင်မသိတော့ သူပါပြင်လေးပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

“ကိုကိုကြောင့်ဖြစ်ရတာ ... ကိုကိုလူဆိုး ... ရွှေမုံနှလုံးသားတွေထဲမှာ ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

ကိုကိုကြီးကိုလည်း သူမ ကွာရှင်းပေးရင်ပေမယ့် ... ရွှေမုံ ဘယ်သွားနေရမှန်းလည်းမသိဘူး ... အိမ်လည်းမပြန်ချင်ဘူး။ လက်ထပ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ ... သေချင်တယ် သေပစ်ချင်ပါတယ်။ ကိုကိုကြီးက သူမထံ တစ်ညလုံးပြန်မလာပေ။ နေဇွဲ ... သူမ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရွှေမုံရုံ ... ဟဲ့ရွှေမုံရုံ ... ငပျင်းမ ... ဒီလောက်အထိ အိပ်နေရလား ... နင်ကျတော့အိပ်ခန်းထဲမှာ ငြိမ့်နေပြီး ... ငါ့သားက လသာဆောင်မှာအိပ်နေရတယ်”

“ရှင် ...”

ယောက္ခမကြီး အသံကျယ်လွန်းသဖြင့် ... သူမ လန့်နိုးလာ၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်မိသွားသည်။

“ဟဲ့ ... နင့်ကို ငါပြောနေတာကြားလား၊ နင် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိခေါင်းမာနေတာလဲ ရွှေမုံရုံ”

“ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ မာမိ ... ကိုကြီးကိုစောင့်နေရင်းနဲ့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... အခုပဲ ကျွန်မသွားခေါ်လိုက်ပြီ”

မယ်”

“ရွှေမှုံရံ ...”

“ရှင် ...”

“ကျွန်သားကို ကွာရှင်းပေးပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ မာမိ ... ကျွန်မတို့လက်ထပ်ထားတာမှ မကြာသေးတာဘဲ ... မာမိကိုယ်တိုင် အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပေး ခဲ့တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မ ဒီမှာပဲနေမယ်၊ ပြန်စရာလည်း မရှိဘူး”

“ညည်းမှာ အိမ်ရှိတာပဲ ... ညည်း ... မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက္ခမကြီးက ညည်းကိုချစ်တယ်ဆို ... ကိုကိုဆိုတာက ညည်း ရည်းစားဟောင်း မဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေက ကျွန်မအပျိုစင်ဘဝကအခြေအနေတွေပါ မာမိ အခု ကျွန်မအိမ်ထောင်ကျနေပြီ ... ကျွန်မရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးကို မာမိသားက ဝါးမျိုဖျက်စီးပစ်လိုက်တယ်လေ ... ကျွန်မကို အရမ်း နှစ်နာအောင်မလုပ်ပါနဲ့ ... ကျွန်မ သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်မှာနော်”

“ဘာ ...”

အမြင်ကတ်လာသဖြင့် ဒေါ်ဘရုဏီအား ခြိမ်းခြောက်ပစ် လိုက်သည်။ ရွှေမှုံရံကို ဒီလိုအချိုးမျိုးလာချိုးလို့ မရဘူးနော် ...

အစထဲက သဘောမတူရင်ကန့်ကွက်လေ ... သားရှေ့မှာ သဘော ကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေတာတော့ ရွှေမှုံမုန်းသည်။

“မာမိသားကို ထောင်ထဲပို့ပစ်လိုက်မှာနော် ... စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ... နာမည်ပျက်သွားချင်လား ... ကျွန်မအသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူးနော်”

“ညည်း ... ညည်း ... တော်တော်လူပါးဝတဲ့ ကောင်မလေး ပဲ ... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ငါ့သားကို မြူဆွယ်ဖြား ယောင်းပြီး အရယူသေးတယ်၊ ထောင်ထဲပို့မယ်လေးဘာလေးနဲ့”

“ပို့မယ် ... ပို့မယ် ... ထောင်ထဲကိုပို့ပစ်မယ်၊ ရွှေမှုံရံကို ဘာထင်နေလို့လဲ”

“ပိုင်းလုံးမ ... ငါ့သားတင်မကဘူး၊ ငါ့အိမ်ကိုပါ အပိုင်စီးချင် တယ်၊ ဘရုဏီအကြောင်း နင်ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“ရွှေမှုံရံ အကြောင်းလည်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်လေ၊ နေရည်ရည်ကို သွားပြောမယ်၊ ကိုပြီးပြည့်စုံက ကျွန်မနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ထားပြီးသားပါလို့”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်ဘရုဏီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ... ရွှေမှုံရံပါးကို ရိုက် ပစ်ဖို့ လက်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ... မိမိအလွန်ဖြစ်မှာစိုး၍ မရိုက်တော့ဘဲ ဒေါသတကြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“တောက် ... ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ ... နင် သတိထားနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ထုရိုက်ပစ်ချင်တယ်”

ဒေါ်ဘရဏီ ထွက်သွားသည်။ သူမ တဟားဟားနှင့်အော်ရယ်တော့ ... ဒေါ်ဘရဏီ ဒေါသတကြီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ သူမ ရယ်ပစ်သည်။

“ဘုရားရေ ... ရွှေမုံ နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ နင် ဒီအရွဲ့ တိုက်တတ်တဲ့အကျင့်ကိုက မပျောက်ဘူး ... ဒေါ်ဘရဏီက နင့် ယောက္ခမလေ ... သေပြီ”

သူမ ... တဟားဟားအော်ရယ်ပြီးမှ အသိတွေဝင်လာကာ ကြောက်သွားမိသည်။ ကိုကြီး ဘယ်မှာအိပ်နေလဲ ... သူမက သိပ်ပြီး အပူအပင်ထားတတ်သူမှ မဟုတ်တာ ... ကလေးဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေပြင်ရမယ် ... သူမ ထလိုက်သည်။ လသာဆောင်ရောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ကိုကြီးမှောက်နေ၏။ အချစ်ဆိုတာကို ရွှေမုံ မခံစားရ ... ကိုကြီးကိုလည်း သနားကြင်နာမှုမရှိ ... သူမ အနားရောက်သွားတော့ ကိုကြီးကနိုးလာသည်။

“ကိုကြီး ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ရွှေမုံလေ ... ကိုကြီးကို စောင့်နေရင်း အိပ်ပျော်သွားတယ် ... ရွှေမုံကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ ကိုကြီးရယ်”

ပြည့်စုံကတော့ ရွှေမုံရဲ့ ဘယ်လောက်အထိကလေးဆန်လဲ

ဆိုတာကို သိသိကြီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့မိသဖြင့် ဒီကောင်မလေးအား ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်ရမန်းမသိတော့ ... အိပ်ချင်မှူးတူးမျက်နှာလေးနှင့် ချောမောလှပတဲ့မျက်နှာပြင် နုနုဖူးဖူးလေးကို အထူးချစ်မြတ်နိုးနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူပဲ စိတ်တွေလျော့ပစ်လိုက်ချင်နေ၏။ ရွှေမုံရဲ့ ရင်ထဲမှာ သူရှိမနေတာ သူ သိသိကြီးပဲကြည့်လေ ... သူ့ကိုသာခေါ်နေတာ ... သူ့လက်မောင်းကို လာရောက်ချိတ်တွဲခေါ်ဆောင်ခြင်း မရှိပေ။ အေးစက်စက်နှင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေသည်။

“သား ... ”

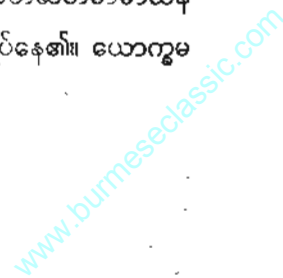
“ဟင် ... မာမီ”

“ဒီကောင်မကို လုံးဝအဖက်မလုပ်နဲ့ ... သားကို ထောင်ထဲ ပို့ပစ်မယ်တဲ့”

“ဘာပြောတယ် မာမီ”

“မာမီကိုပြောဆိုလိုက်တာ သားကိုထောင်ချမယ်ဆိုတာ ရော ... အရှက်ခွဲမယ်ဆိုတာရော ... ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာတွေရော သားရယ် ... ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ရိုင်းလွန်းတယ်”

ကိုကြီးအကြည့်တွေက ရွှေမုံကို ခပ်ဆတ်ဆတ်မာမာထန်ထန် မော့ကြည့်သည်။ ရွှေမုံ မှင်သေသေနှင့်ရပ်နေ၏။ ယောက္ခမကြီးပြောနေတာတွေကို မသိသလိုလို ...

“မာမိ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဟင် ... ရွှေမုံက ကိုကြီး မျက်နှာနဲ့ ဒီမှာလာနေရတာပါ။ ကိုကြီးအမေကို စော်ကားပါ့မလား ကိုကြီးရယ် ... မာမိပြောတာတွေကို မယုံပါနဲ့နော်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ငါ့စကားကိုမယုံပါနဲ့ ဟုတ်လား၊ ရွှေမုံရုံ ... နင် တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ဟာမပဲ ... ပိုင်းလုံးမ”

“ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးရမယ်တဲ့ ... ကျွန်မ တို့ လက်ထပ်တာမှ မကြာသေးတာဘဲ ... ကျွန်မမှာ ဒီကနေ ဘယ်လိုမှ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး”

“ဟဲ့ကောင်မ ... နင် တော်တော်လေး မာယာများတာပဲ ကောင်စုတ်မ ... သား သူနဲ့ကွာရှင်းလိုက်ပါ ... ဒီလိုအဆင့်မရှိတဲ့ ကောင်မကို မာမိချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“တော်ပါတော့ မာမိရာ ... သား ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး၊ ရွှေမုံရုံ ... မင်းလည်း သိပ်ပြီးကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ကိုကြီးက အော်ဟစ်တားဆီးပြီး ... ကားမောင်း၍ အပြင် ထွက်သွားသည်။ ရွှေမုံတစ်ယောက်ထဲ ယောင်ချာချာနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ ၏။ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ဘရုဏီတစ်ယောက် ... စွေ့စွေ့ခုန်အောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။

အခန်း (၂၀)

ရွှေမုံ ... ဗိုက်အရမ်းဆာလာသည်။ ကိုကြီးကို စောင့်နေတာ ပြန်မလာသေးဘူး။ သူ့ကိုစောင့်မနေပါနဲ့တဲ့ ... နောက်ကျမယ်တဲ့။ မင်းဟာမင်း မနက်စာစားနှင့်တဲ့ ... အရင်က သူမနှင့်ထမင်းလက်ဆံ စားဖို့ ဘယ်လောက်ပဲအလုပ်ကိစ္စတွေရှိရှိ ကိုကြီး ပြန်ရောက်လာ တတ်သည်။ အခုတော့ ... ကိုကြီးရောက်မလာခဲ့ ... ရွှေမုံ အောက် ထပ်ဆင်းလာပြီး စားသောက်ခန်းထဲဝင်၍ စားစရာတွေရှာသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ စားစရာတွေ ရှာနေတာပါ”

“မရှိဘူး ... နင်စားချင်ရင် နင့်ဟာနှင့် အပြင်ထွက်စားနော်”

ရွှေမုံ”

အလုပ်သမားကပါ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပြောနေ၍ ရွှေမုံ ဒေါသဖြစ်သွားရပေမယ့် ... စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကြီးပြီးပြည့်စုံကို ယုံကြည်ပြီး ... ရွှေမှု့လိုက်လာခဲ့တာ မှားပါပြီ။ ကွာရှင်းလိုက်ဖို့ကျတော့လည်း လက်ထပ်ထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ မေမေ ရှက်လို့သေမယ် ... ရွှေမှု့ကိုလည်း လက်ခံမှာမဟုတ် ... ရွှေမှု့ ဗိုက်ဆာလွန်း၍ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... ကားကိုမယူသွားနဲ့နော် ... ငါ သွားစရာရှိတယ်၊ နင့်ဟာနင် အငှားကားနဲ့သွား”

ယောက္ခမကြီးက အော်ပြောလိုက်၍ သူမ ကားမယူတော့ဘဲ ကိုကိုကြီးဆီဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုင်သည်။

“ဟဲလို ... ကိုကိုကြီးလား”

“နေရည်ရည်ပါ”

“ရှင် ...”

“ညည်းက ရွှေမှု့ရဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုပြည့်စုံ မအားဘူး၊ ညည်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိုကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ ဖုန်းပေးလိုက်ပါ”

“အမယ်လေး ညည်းလေသံကမာလိုက်တာ ... ကိုပြည့်စုံက ညည်းနဲ့စကားမပြောချင်လို့ ငါ့ကိုပြောခိုင်းတာ ရှင်းပြီလား”

“ကိုကိုကြီးကိုဖုန်းပေးလိုက်ပါ ... ရွှေမှု့ အပြတ်သားဆုံးမေး

မယ်၊ ဖုန်းမပြောရင် ... ကျွန်မ လူကိုယ်တိုင်လိုက်လာမှာနော်”

“ညည်းလိုက်လာရင်လည်း ... ညည်းကို ဘယ်သူမှဝင်ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒီကုမ္ပဏီက ငါလည်းတစ်ဝက်ဆိုင်တယ်ဟဲ့သိလား”

ဖုန်းချသွား၍ သူမ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်တော့ ... ကုမ္ပဏီကို လိုက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

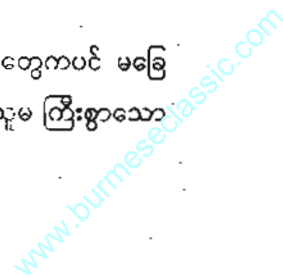
“ဒီကိစ္စ အပြတ်သားဆုံးရှင်းပစ်ရမယ် ... ကိုကြီးသဘောဆန္ဒကို အသေအချာမေးမြန်းရမယ်၊ ဒီအိမ်မှာဆက်နေဖို့က မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ကိုကြီးက အိမ်လည်းပြန်မလာပေ ... သူမ ဖုန်းဆက်၍ လည်းမရ ... သူမ အပြတ်သားဆုံးလုပ်ဆောင်ဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်။ ကိုကြီးနဲ့ နေရည်ရည်တို့ ဖောက်ပြန်နေတာလား။ သူမက ကုမ္ပဏီကို ရောက်လာတော့ ... အထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရပေ ...

“ကျွန်မက ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ MD ကိုပြီးပြည့်စုံရဲ့ နေ့နီးပါး အရေးကြီးလို့ ခဏလောက်တွေ့ပါရစေ”

“အစည်းအဝေးလုပ်နေပါတယ် ... ကုမ္ပဏီရဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး တွေ့ခွင့်မရှိပါဘူး”

သူမ ... သိမ်ငယ်လိုက်တာ ... ဝန်ထမ်းတွေကပင် မခြေမင် ... အသုံးမကျတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူမ ကြီးစွာသော

အရှက်ကို ရစေသည်။

“ညည်းကိုပြောသားပဲ ... ဝင်ခွင့်မရပါဘူးလို့ ... ကျုပ်စကားကို ညည်းမှနားမထောင်တာဘဲ ... အခုတော့ အရှက်ရပြီမဟုတ်လား၊ ညည်းလို အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ တွယ်ကပ်နေလို့ ... ကိုပြည့်စုံ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်ဟဲ့”

နေရည်ရည် ထွက်လာပြီး ... သူမအား ရှိုးချိုးဖွဲ့ပြောနေသည်။ ရွှေမုံ ဝန်းဒိုင်းကျသွားအောင် သော်င်းကျန်းပစ်ချင်ပေမယ့် ကိုကြီးဝုတ်သိက္ခာအတွက် ... ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့၏။ ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် ကိုကိုနှင့်စားနေကျ စားသောက်ဆိုင်လေးသို့ ရောက်လာသည်။

“ရွှေမုံ ... ညီမလေး တစ်ယောက်ထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကို ... ”

မထင်မှတ်ဘဲ ကိုကိုနှင့်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ... ရွှေမုံ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“ကိုကိုကြီးရော”

“အလုပ်များနေလို့ပါ”

ကိုကိုရယ် ... ရွှေမုံ နောင်တတွေရနေပါပြီ။ ကလေးဆန်လွန်းပြီး နေရာတကာ ကိုယ်ပဲအနိုင်ယူချင်ပြီး အရှေ့တိုက်တတ်တဲ့ သူမအပြုအမူတွေကြောင့် ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ဖျက်၍မရနိုင်တော့တဲ့

အမည်းစက်ကြီးကို ကျူးလွန်မိသွားခဲ့ရသည်။

“မေမေရောဟင် ကိုကို ... အန်တီခက်ရော နေကောင်းလား၊ ရွှေမုံ အရမ်းသတိရနေတယ်”

ရွှေမုံကိုကြည့်ရတာ ... အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေပဲဘဲဟု သူ တွေးနေမိသည်။ မျက်နှာလေးက မသာမယာ ... အမြဲတမ်း အပျော်တွေနှင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေတတ်တဲ့ ရွှေမုံရဲ့ပါ။

“ရွှေမုံ”

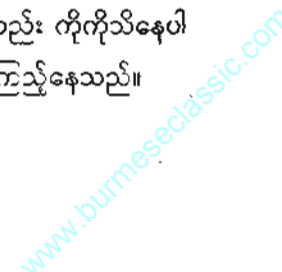
“ဟင်”

“ဗိုက်ဆာနေတာလား၊ ညီမလေး ဘာတွေဖြစ်လာလဲ”

“အဟက် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့ ... အိမ်ကိုလွမ်းလို့ပါ။ ကိုကိုရော မိန်းမဘယ်တော့ယူမှာလဲ ... ဇီဇာကြောင်မနေနဲ့ဦး၊ လူပျိုသိုးကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

ရွှေမုံ ... ဘာမှမဖြစ်သလိုလို ရယ်မောပြောဆိုနေပေမယ့် သူကတော့ ... ရွှေမုံအကြောင်း သိပြီးသားဖြစ်နေသည်။ မင်းလေး အခုလိုအိမ်ထောင်ကျပြီး ... ဒုက္ခအခက်အခဲတွေရောက်ခဲ့ရတာ ကိုကိုရဲ့ မဖြတ်သားမှုတွေကြောင့်ပါကွာ ... ကိုကို သိနေပါတယ်။ ရွှေမုံလေးက ကိုကိုကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတာလည်း ကိုကိုသိနေပါတယ်။ သူမမျက်နှာလှလှလေးအား ငေးမောကြည့်နေသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“မိန်းမယူတော့လေ”

“မယူပါဘူး”

ကိုကို့ဆီကအချစ်တွေကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေခဲ့ရတဲ့ ရွှေမုံပါ။ ကိုကို အရင်ကနှင့်မတူဘဲ ... ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အကြင်နာတွေကို ... သူမ တွေ့နေရသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ရွှေမုံ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ ကိုကို့ကြီးနှင့်ပဲ ဇနီးကောင်းပီသစွာနေထိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်လာရင် ... အပျိုစင်ဘဝကလို နေချင်တိုင်းနေ ... သွားချင်တိုင်း သွားနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး ရွှေမုံ။ သည်းခံတတ်ရတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းကမတူတော့ဘူးလေ ... သည်းခံခြင်းသည် အောင်မြင်ရာတဲ့ ... မင်း သတိနဲ့ထိန်းမတ်ပါ။ အန်တီသော်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို မချစ်ဘဲနေပါလော့။ မင်း လိမ္မာလာတာကို မြင်ချင်နေပါကွာ ... နော်”

“ရွှေမုံသိလာပါပြီ ကိုကိုရာ ... အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝက အရမ်းခက်ခဲတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ... တည်တန်ခိုင်မြဲအောင် ရွှေမုံ နေထိုင်မှာပါ”

“လိမ္မာလိုက်တာ ကလေးရယ်”

ကိုကိုကို ရွှေမုံချစ်နေမိတာတွေ ရွှေမုံနှလုံးသားတွေထဲက

နေ ဖယ်ထုတ်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ ကိုကြီးရဲ့ဇနီးကောင်းအဖြစ်ပဲ ရွှေမုံနေထိုင်သွားမှာပါ။ ရွှေမုံ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတာတွေကိုလည်း ပြောမပြချင်တော့ ... သူမ ပြန်ဖို့ထသသည်။

“ပြန်တော့မလား ရွှေမုံ ... မင်း ကားကို ဘာဖြစ်လို့ယူမလာရတာလဲ”

ရွှေမုံ အငှားကားနှင့်လာတာကို သူ ... စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ... အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေရဲ့လား။ ရွှေမုံလေးရယ် ... ကိုကို့အပြစ်တွေပါကွာ ... ကိုကို့က ရွှေမုံလေးအပေါ် အမြဲတမ်းရန်လိုနေခဲ့တာပါ။

“ကိုကို လိုက်ဖို့ပေးမယ်နော်”

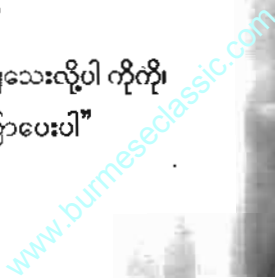
“ဟင်အင်း ... ရွှေမုံ အငှားကားနဲ့ပဲပြန်ပါ့မယ် ... တမင်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်လာခဲ့တာလေ။ ကိုကြီးက အလုပ်များတယ်”

“ရွှေမုံ ... ”

“ရှင် ... ”

“မင်း ဘာလိုအပ်လဲ ... မေမေ့ကို လွတ်လိုက်ရမလား။ အန်တီသော်ဆီလည်း မင်းသွားသင့်တယ် ရွှေမုံ”

“လောလောဆယ်တော့ ရွှေမုံအသားမကျသေးလို့ပါ ကိုကို။ မေမေ့နဲ့အန်တီခက်ကို အရမ်းသတိရတယ်လို့ပြောပေးပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရွှေမှုံကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ အရာအားလုံးက ကိုကိုဘက်က အတ္တကြီးမှတွေ့ကြောင့်ပါ။ ကိုကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုကိုရာ ... ရွှေမှုံကလည်း မှားတာပဲ ... အရမ်းဂျီကျပြီး အနိုင်ကျင့်တတ်တယ်လေ”

ရွှေမှုံ ရယ်မောပြောဆိုပြီး ပြန်တွက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ ... ရွှေမှုံ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာနေပါပြီ။ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်ဖို့ကလည်း ... ဘဝက ခြားသွားပြီမဟုတ်လား။ ကိုပြီးပြည့်စုံကို မင်းမချစ်ဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ် ... သူ တစ်ယောက်ထံ ထိုင်နေမိသည်။

“ကိုမိုးမြင့်မြတ်”

“ဗျာ ... ဟာ ကိုပြီးပြည့်စုံ”

ကိုပြီးပြည့်စုံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲ၍ ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး သူ့စားပွဲမှာထိုင်သည်။

“ဟင် ... ဒါက ဘာလဲ ... ဒီပိုက်ဆံအိတ်က ရွှေမှုံရဲ့အိတ်ပဲ ဒီကောင်မလေး ဒီမှာလာထိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုပြီးပြည့်စုံ ... ရွှေမှုံရောက်လာတာပါ ... ကျွန်တော်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ကြတာပါ”

ရွှေမှုံ ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုနဲ့လာတွေ့ရတာလဲ ... သူတို့ချိန်းတွေ့နေကြတာလား။ နေရည်ရည်က ဗိုက်ဆာတယ်ပြောပြီး

ကိုကို ကိုချစ်လို့

စွတ်အတင်းခေါ်လာ၍ သူ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုပြည့်က မနူးမနပ် ကလေးသာသာလေးကိုမှ လက်ထပ်လိုက်တာကိုး ... ယောက်ျားကွယ်ရာမှာ သွားချင်ရာသွားနေတော့တာပဲ ... ရှင် ရွေးချယ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင့်ကိုအမိဖမ်းလိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားစကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ။ ရွှေမှုံရက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ ... မမြူဆွယ် မပြားယောင်းဘူး၊ ကိုပြီးပြည့်စုံကိုယ်တိုင် အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ ... ခင်ဗျား အမှန်ကိုပြောပြလိုက်ပါ”

“တော်ပြီနေရည် သွားကြစို့ ... ဒီကိစ္စ ကိုယ်ဘာမှမပြောချင်ဘူး၊ မင်းလည်း ဝင်ပြီးမစွက်ဖက်ပါနဲ့ ... သွားမယ်”

ပြီးပြည့်စုံ စကားတွေကိုဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ ရွှေမှုံရ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... ကိုမိုးမြင့်မြတ်နှင့် တွေ့ကြတာ နှစ်ကြိမ်လောက်ရှိနေပြီ ... ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ကောင်မလေးကို သူ အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ယူခဲ့တာပါပဲ ... အမှန်ကိုဝန်ခံဖို့ကျတော့လည်း သူ ... တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

“ကိုပြည့် ... ရှင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ ... ဒီကောင်မလေး အကျင့်စရိုက်ကြောင့် ရှင့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေ့ခဲ့ရမှာနော်”

ရွှေမှုံရ ရောက်လာတာကို ... သူမ လုံးဝမပြောပြခဲ့ ...

ကိုပြီးပြည့်စုံလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ့မထံမှ လှယူသွား
သော ရွှေမှိုရုံအား ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ညည်းကိုနှိပ်ကွပ်
ပြမယ် ရွှေမှိုရုံ ... တွေ့မယ်လေ ... ယောက်ျားမလောင်းကြီးကိုယ်တိုင်
က ရွှေမှိုရုံကို လက်မခံဘဲဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ်အိမ်ပြန်တော့မယ် နေရည် ... တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ
ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

“ကိုပြည့်ရယ် ... ရှင် အရမ်းအလုပ်တွေများပြီး စိတ်ဖိစီးမှု
တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ နေသိပါတယ်။ အိမ်မပြန်ရဘူး ... ကျွန်မနဲ့
ကလပ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

“ကိုယ် ... မလိုက်ဘူး နေရည် ... ဝါသနာလည်းမပါဘူး။
အိမ်ပဲပြန်မယ်”

သူ ... ရွှေမှိုရုံနဲ့ရှင်းရမယ်။ ဆက်ရမယ့်ခရီးအတွက် ပြတ်သား
ဖို့တော့ လိုအပ်သည်ဟုထင်သည်။ ရွှေမှိုရုံက သူ့ကိုမချစ်မနှစ်သက်
ဘဲ ကိုမိုးမြင့်မြတ်ကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့တာလည်း ... အသိဆုံးဖြတ်နေ
သည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပူလောင်၏။ ရွှေမှိုရုံကို သူ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့
တာ အမှန်ပဲ ... ဖြူစင်သူလေးဟုလည်း ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။ မင်း
ဖောက်ပြန်နေတာလား။ ကိုကိုနဲ့ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဘာဖြစ်လို့တွေ့နေ
ရတာလဲ ရွှေမှိုရုံ ...

“လာပါ ကိုပြည့်စုံရယ် ... ရှင်စိတ်တွေ အရမ်းမွန်းကျပ်နေ

တာမဟုတ်လား ... ရှင်ကောင်မလေးက ဖောက်ပြန်နေတာအသေ
အချာပဲ ... ရှင် ခေါင်းအေးအေးထားပြီးဖြေရှင်းနိုင်အောင် နေကူညီ
မယ်လေ”

နေရည်ရည် အတင်းဆွဲပြီး ... ကိုပြည့်အား ကလပ်သို့ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့သည်။ ကိုပြည့်က ရိုးသားသူ ... နေရည်စရိုက်တွေနှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက် ... ကလပ်တက်တာကိုလည်း မနှစ်သက်သူဖြစ်နေ
၏။ ရှင်က ဖြူစင်တဲ့ရွှေမှိုရုံကို အရယူခဲ့တာမဟုတ်လား။ တွေ့မယ်
လေ ... နေရည်ရည်ကို အထင်သေးလို့ရမလား ... ရှင် မလွဲမသွေ
လက်ထပ်ရမှာက နေရည်ရည်ပဲလေ ... ကလပ်ရောက်တော့ ...
ကိုပြည့်အား ချေးမော့၍အရက်တွေ အလွန်အကျွံတိုက်ပစ်လိုက်
သည်။

“ရှင် စိတ်ညစ်နေတယ်လေ ... အသက်ရှူလို့မရအောင် ရှင်
စိတ်တွေ မွန်းကြပ်နေတာ နေရည်သိနေပါတယ်။ သောက်စမ်းပါ။
တစ်နေ့တစ်လေ ရှင်ပျော်ပျော်ကြီး နေပစ်စမ်းပါ ကိုပြည့်ရယ်”

ကိုပြည့် ... လူမွန်းမသိအောင် မူးရစ်လာတော့ ... သူမ
နေထိုင်တဲ့တိုက်ခန်းကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“အား ... ရွှေမှိုလေး ... ချစ်တယ် ... မင်းကိုအရမ်းချစ်
တယ်။ မင်းကတော့ ကိုကြီးကိုမချစ်ဘူးကွာ ... မင်းချစ်တာ ကိုကို
ပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုပြည့်နှုတ်ခမ်းတွေက ညည်းညူတမ်းတနေတာက ရွှေခုံရံ
ပဲ။ သူမရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တို့ခွဲတွေနှင့် ဒေါသတွေကပေါက်ကွဲချင်
နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းကျပ်စွာစေ့ကပ်ထားပစ်လိုက်၏။
ကိုပြည့်အား အိပ်ခန်းထဲကခုတင်ဖော် တွဲပြီးတင်ပစ်လိုက်သည်။

“ရွှေခုံ ... ကလေးရယ် ... ချစ်တယ် ... ကိုကြီးရင်ကွဲတော့
မယ်၊ အား ... အင်း ... ”

နေရည်ရည်ကတော့ တိုပြည့်စုံဘေးမှာ ဝင်ရောက်အိပ်ဝစ်
လိုက်ပြီး ကိုပြည့်စုံကိုဖက်တွယ်ထားမိသည်။ နေရည်ရည် အရယူချင်
တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘယ်သူမှလှလှခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ ကိုပြည့် ...
အချစ်ရေးမှာ မတရားတာမရှိဘူးလေ။ မုန့်ကိုသာ ဝေစားနိုင်မယ်။
အချစ်ကိုတော့ ဝေမစားနိုင်ပါဘူးနော် ... ကိုပြည့်က ရွှေခုံရယ် ...
ကလေးရယ်ဟု တမ်းတရွှေခုံရင်း ... သူမခေါ်ဆောင်ရာ အချစ်
ရေယာဉ်ကျောမှာ မျောပါလာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၂)

“ရွှေခုံရံညည်းတွေလား ... ငါနဲ့ကိုပြည့်တို့လေ နှစ်ကိုယ်တူ
အချစ်ရေယာဉ်ကျောမှာ မျောနေကြတယ်လေ၊ ညည်း ဖုန်းကိုဖြင့်
ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ရှင် ... ရှင် ... နေရည်ရည်”

သူမ ဖုန်းကိုဆက်ပြီး ... သူမ ဓာတ်ပုံငွေပွဲပွဲထားကြောင်း
ပြော၍ သူမဖြင့်ကြည့်လိုက်တော့ ... ကိုကိုကြီးနှင့်နေရည်ရည်တို့
အချစ်ပလူးနေကြတဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ... သူမ အထိတ်တလန့်နှင့်တုန်
လှုပ်ခြောက်ခြားစွာ ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည် ... သူမကတော့ ...
ကိုကိုကြီးအား တစ်နေကုန်ရော ... တစ်ညလုံးရော စောင့်မျှော်နေ
လိုက်ရတာ ... ယောက္ခမကြီးရဲ့ အနှိပ်စက်အညှင်းပမ်းကိုခံ၍
ကိုကိုကြီးနှင့် သည်းခံပေါင်းဖို့ ရွှေခုံဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။

“ကိုကြီး အရမ်းရက်စက်တာပဲ ... ရွှေခုံအပေါ် နည်းနည်း
လေးမှ ငဲ့ညှာထောက်ထားမှုမရှိဘူး”

ရွှေခုံမျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။ ၎င်း

နည်းကြေကွဲမှုတွေက အတိုင်းအဆမရှိတော့ ... ရွှေမုံ ဘာဆက်လုပ်
ရတော့မလဲ ... တစ်ယောက်ထဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။

“ရွှေမုံကိုကယ်ပါဦး မေမေ ... အန်တီခက်ရော ... ကိုကို
ရော ... ရွှေမုံ ဆက်ပြီးတောင်မနေရဲတော့ဘူး”

အိပ်ခန်းထဲမှာ ... သူမ ငုတ်တုတ်လေးထထိုင်ပြီး ဆောက်
တည်ရာမရဖြစ်နေသည်။

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာနော် ... ရွှေမုံတောင် ထိန်းချုပ်
ထားနိုင်ပါရက်နဲ့”

သူမ ... အိပ်စက်လိုပင်မရ ... မျက်လုံးတွေကြောင်တောင်
တောင်နှင့် မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ ငုတ်တုတ် ... ကိုကိုကြီးလည်း
ပြန်မလာဘူး။ ရွှေမုံအိပ်ခန်းထဲသို့ ယောက္ခမကြီးဒေါ်ဘရစ် ရောက်
လာသည်။

“ငါ့သားက နေရည်ရည်နဲ့လက်ထပ်တော့မယ် ရွှေမုံရံ ...
ညည်း ထွက်သွားပေးပါတော့”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားပေးရမှာ
လဲ ... ကျွန်မနဲ့ကိုကိုကြီးတို့က တရားဝင်လက်ထပ်ထားကြတာလေ
ရှင်ကြီးလည်း သက်သေပါတာပဲ ... သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်မ ဒီမှာပဲနေမယ်”

သူမ ... အိမ်ပြန်ရမှာကြောက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း
ရင်မဆိုင်ရပေ ... မေမေက စည်းကမ်းကိုတင်းကြပ်စွာလိုက်နာမှ
သဘောကျသူဖြစ်သည်။

“ညည်း ... တော်တော်ပြောရခက်တာပဲ ရွှေမုံရံ ... ဘယ်လို

ဟာမလဲ ... လူ့စကားနားမလည်ဘူးထင်တယ်၊ ငါ့သားက နင့်ကို
မပေါင်းချင်လို့ ရှောင်နေတာလေ”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် မာမီရယ် ... ကိုကြီး ဘယ်သူနဲ့ပဲ
လက်ထပ်ပါစေ ရွှေမုံရံကျေနပ်ပါတယ်၊ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ရွှေမုံ
ရွှေမုံလေ ... ဒီမှာပဲနေပါရစေနော်”

“မရဘူး ... ညည်းကို ငါ့ချွေးမအဖြစ်လည်း မသတ်မှတ်နိုင်
ဘူး၊ ညည်းထွက်သွားပါတော့ ... ငါ့သားကို ကွာရှင်းပေးစမ်းပါ၊
ညည်းအဆင့်နဲ့မတန်လို့ပါ၊ ညည်းအမေလို သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်
ကိုလည်း ငါ ခမည်းခမက်မတော်နိုင်ဘူး၊ အဆင့်အတန်းမရှိလို့ဟဲ့”

မေမေကိုပါ စော်ကားတဲ့စကားတွေ ပြောလာသဖြင့် ...
ရွှေမုံ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားရ၏။ ထိုင်နေ
ရာကနေ ဝန်းခနဲမတ်တပ်ထရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအမေကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့ ... မာမီပြောတာ
တွေ အရမ်းလွန်နေပြီနော်”

“လွန်တော့ဘာဖြစ်လဲ ... ညည်းက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲရွှေမုံရံ
နှင့်အဆင့်နဲ့များ ငါ့ကိုပြန်ပြောနေရသေးတယ်၊ ခွေးသမီး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဝုန်း ... ”

“ဒိုင် ... ”

“ဂျလွမ်းလွမ်း”

“အမယ်လေး ... ”

ရွှေမုံ ... ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ... သူမရှေ့မှာရှိနေတဲ့
ပန်းအိုးအားကောက်ယူ၍ နံရံကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ရွှေမှုံရုံ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ ... ငါ့မာမိကို မင်းအရမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ဟင် ... ကိုကိုကြီး”

တစ်ယောက်ယောက်က ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၍ထင်သည်။

“တို့ကိုကြီး... ရွှေမှုံ တောင်းပန်ပါတယ်။ မေမေ့ကိုပုတ်ခတ်ပြောဆိုလို့... ရွှေမှုံဒေါသထွက်ပြီး ဝန်းအိုးကိုပဲ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တာပါနော်”

သူမ ... တောင်းပန်မိသည်။ ကိုကိုကြီးအကြည့်တွေက ဒေါသတွေနှင့် မာထန်ရဲတောက်နေ၏။ သူမကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေသည်။

“သားရယ် ... မင်းက ... ကိုယ့်ထက် အရမ်းငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ရွေးချယ်ယူထားတော့ ... မာမိကိုတောင် မထေမဲ့မြင်လုပ်လာပြီ။ မင်းပြန်မလာလို့ သောင်းကျန်းနေတာပါ ... မာမိဘယ်တုန်းက ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားမျိုးတွေ ခွပ်ခွပ်ပုတ်ခတ်တာတွေ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ သားသိပါတယ်ကွယ်”

မာမိ ... မျက်ရည်တွေကျလာတော့ ပြည့်စုံ ပိုပြီးဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူ့ဘဝလည်း အမှားကြီးမှားသွားရပြီ နေရည်ရည်ဆင်ထားတဲ့ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်သွားခဲ့ရသည်။

“မာမိ သွားပါတော့ ... သား မှန်ကန်တဲ့အခြေအနေတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

“ဒီမိန်းကလေးကို ကွာရှင်းလိုက်ပါသားရယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ... မာမိကိုတောင် သတ်တော့မလားဘဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီး ... သူပြောတာတွေ မတရားပြောနေ

တာပါ။ ကိုကြီးရှေ့မှာတစ်မျိုး ... ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး လုပ်ပြနေတာပါ”

“ဘာပြောတယ် ... ညည်း တော်တော်ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ ဟာမလေးပဲ ... ငါက နင်ယူထားတဲ့ယောက်ျားရဲ့အမေနော်”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် မာမိရယ် ... ကိုကြီးနဲ့ကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ... ကိုကြီးယူချင်တဲ့မိန်းမကို ယူပါ။ ရွှေမှုံ ဒီမှာပဲနေပါရစေနော်”

“မဖြစ်ဘူးသား ... လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူး။ မာမိကို တစ်ခွန်းမခံပြန်ပတ်နေတယ်။ မာမိ ထပ်ပြီးအစော်ကားမခံနိုင်တော့ဘူး။ အမယ်လေး ... သေရပါတော့မယ်။ ငါ့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေတပြားသားမှ မရှိတော့ပါဘူး။ သေပါရစေ ... အား ...”

“မာမိကြီး ... စိတ်ကိုလျော့ပါ ... အသက်အရွယ်က စကားပြောနေပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးရယ် ... မာမိကြီး စိတ်အရမ်းထိခိုက်နေပါပြီ။ တကယ်တော့ ရွှေမှုံရက အရမ်းရိုင်းစိုင်းနေတာပါ”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“တော်စမ်း ရွှေမှုံရုံ”

ပြဿနာတွေက မိုးမီးလောင်တော့မလားဘဲ ... ဘာတွေလဲ ... အိမ်ဖော်မကအစ အတို့အထောင်လုပ်နေသည်။ သူမ ပြောတဲ့စကားတွေကို လက်ခံဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုကြီး မျက်ဝန်းတွေကလည်း ဒေါသရောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းခက်ထန်နေသည်။

“ကိုကြီးရယ် ... ရွှေမှုံမှားသွားပါတယ်နော် ... မာမိကိုလည်း တောင်းပန်ပါမယ်”

“ရွှေမှိုရ် ...”

“ရှင် ...”

“မင်းနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး ... ကိုယ် နေရည်ရည်ကိုပဲလက်ထပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း ပြန်ပါတော့”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကို လက်ထပ်တာ ... ငါ အရမ်းနှောင့်တရမိတယ်၊ မင်းကလေးဆန်တာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရိုင်းစိုင်းပြီး အရွဲတိုက်ချင်တယ်၊ မာမိုကိုစော်ကား လာတဲ့အထိတော့ ငါလက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

“ဘာကိုကိုလဲ ... မင်းစွဲလမ်းနေတာက ကိုကိုပဲ ... မိုးမြင့် မြတ်”

ရွှေမှိုရ် ... မင်းမှားသည်ဖြစ်စေ မှန်သည်ဖြစ်စေ ... မင်းကို ကွာရှင်းပေးတော့မယ်။ မင်းနလုံးသားထဲမှာရှိနေတာက ကိုကိုပဲ။ တကယ်တော့ ... မင်းကို ... ကိုယ်ကအတင်းအကျပ်လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ နေရည်ရည်နှင့် လွန်ကျူးမိသွားတဲ့အဖြစ်တွေက သူ့စိတ်နှလုံးကို ညစ်နွမ်းနာကျင်သွားစေခဲ့၏။ နေရည်ရည်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှလက်မထပ်ချင်ခဲ့ပေ ... နောက်လည်း လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒ ရှိလာမှမဟုတ် ... သူ ... နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့နစ်နာကြေးအတွက် ... မင်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်စာရင်း

ထဲ ထည့်ပေးပါမယ်”

“ရှင် ...”

“တို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းကြမယ်၊ ကိုယ် လုံးဝမပြောင်းလဲ တော့ဘူး၊ အခုပဲ တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းကြမယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရှေ့နေ တွေဆီ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ ရွှေမှိုရ်”

“ဪ ... ရှင်က အစောကြီးထဲက ကျွန်မနဲ့ကွာရှင်းဖို့ အစီ အစဉ်တွေလုပ်ထားပြီးသားပဲကိုး ... ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်မ ရှင့်ဆီ တနေ ဘာနစ်နာကြေးမှလည်းမယူချင်ပါဘူး၊ ကွာရှင်းကြမယ်လေ ကြိုက်တဲ့တရားရုံးကိုသွားပါ”

ရွှေမှိုရ်မှာ သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာတွေက ကုန်ဆုံး သွားပြီဖြစ်၏။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... သူမဘဝကို ရပ်တည်နိုင်အောင် သူမ ကြိုးစားတည်ဆောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကြီးပြောသလိုပါပဲ အချစ်မရှိတဲ့အိမ်ထောင်ရေးက ... ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အောင်မြင်နိုင် ခြင်း မရှိပေ ... ရွှေမှိုရ် ကလေးဆန်နေလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကိုကို ကြီးပြီးပြည့်စုံနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ နစ်နာကြေးလက်မခံပါရစေနဲ့ ... ကိုကြီးလည်း ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရလို့ နစ်နာခဲ့ရတာပါပဲလေ ... ကျွန်မက မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ ငွေကြေးအရလည်း ပြည့်စုံပြီးသားပဲ လေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပြီး နစ်နာကြေးယူသွား တယ်ဆိုတဲ့နာမည်ဆိုးကြီး ယူဆောင်မသွားချင်တော့လို့ပါ”

ပြီးပြည့်စုံကတော့ ရွှေမှိုရ်နှင့်ကွာရှင်းရမှာကို နာကျင်ရပေ မယ့် ... ရွှေမှိုရ်ရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် သူ ... လူကြီးပီသစွာ အကောင်း ဆုံးရွေးချယ်ပေးခဲ့ခြင်းတစ်ခုပါပဲ ... မာမိုကိုယ်တိုင်က ရွှေမှိုရ်ကို

ဟန်ဆောင်လက်ခံခဲ့တယ်ဆိုတာရော ... သူ သိလာခဲ့၍ဖြစ်သည်။
နေ့ရက်ရက်နှင့်ဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့ကိုယ်ကျင့်
တရားတွေပျက်ပြားခြင်းအစဟု ထင်မိ၏။ ရွှေမှုံရဲ့ကို တရားရုံးသို့
ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

“မင်း သေသေချာချာကွာရှင်းနော်သား ... ဒီဟာမလေးရဲ့
ညွတ်ကွင်းထဲ ထပ်ပြီးမဝင်နဲ့တော့ ... လူကြီးမိဘမှန်းမသိတဲ့ဟာမ
ရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး ... ဒီမှာ မာမိကြီးအသက်တိုတော့
မယ်၊ မြန်မြန်သာမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ရွှေမှုံ ... ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားရပေမယ့် ... လူကြီးဆန်
စွာဖြင့် ဒေါသတွေကိုထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ကားထဲဝင်ထိုင်
ပြီး ကိုပြီးပြည့်စုံခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ရွှေမှုံ
ရင်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသလိုတော့ ခံစားနေရသည်။

“ရွှေမှုံရဲ့”

“ပြောပါ ကိုပြီးပြည့်စုံ ...”

“မထင်မှတ်ဘဲ တို့နှစ်ယောက်တွေ ဆုံခဲ့ရပြီး လက်ထပ်ခဲ့ရ
တယ်၊ အမှတ်တရလေးပါပဲ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဆုံးဖြတ်
ချက် မှားယွင်းခဲ့ကြမှပဲ”

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ သင်ခန်းစာတွေအများကြီးရခဲ့ပါ
တယ် ကိုပြီးပြည့်စုံ ... ကျွန်မစိတ်တွေ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားလို့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တရားရုံးရောက်တော့ ကိုပြီးပြည့်စုံက ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စကို
ကြိုတင်စီစဉ်ထား၍ ... အခက်အခဲရှိ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလက်မှတ်

ထိုးကြသည်။ ရွှေမှုံလျှောက်လှမ်းရမည့်လမ်းက မရေမရာနှင့် ဝေဝါး
နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ မေမေဆီပြန်ရမှာလား။ ကိုကြီးဆီကလည်း
နစ်နာကြေးအဖြစ် တစ်စုံတစ်ခုလေးတောင်မယူချင်ပါဘူး။ သူမက
လည်းစတင်၍ ကိုပြီးပြည့်စုံအား ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေ
သည်။

“သမီးလေး ရွှေမှုံရဲ့”

“ဟင် မေမေ”

“သမီးလေး”

“အန်တီခက်လည်း ရောက်လာတာပဲ ... ဘယ်ကနေဘယ်
လိုကြားပြီး လာကြတာလဲဟင်”

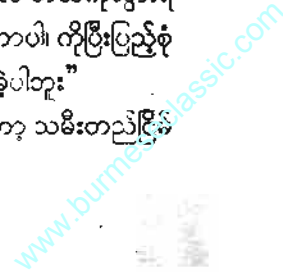
“မောင်ပြီးပြည့်စုံက ဖုန်းဆက်တာလေ၊ သမီးကိုပြန်အပ်ချင်
လို့ပါတဲ့ ... တောင်းလည်းတောင်းပန်တယ် ... သူ့အမှားတွေပါတဲ့
ရွှေမှုံကငယ်သေးတော့ ကလေးဆန်တာလေးနဲ့ အခွဲတိုက်တတ်
တဲ့အကျင့်လေးပဲ ရှိတာပါတဲ့လေ၊ ဟိုမှာ သမီးကိုကိုလည်းပါတယ်”

“ဟုတ်လား ...”

မေမေ လက်ညှိုးထိုးပြရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုက
ကားလေးကိုမှီ၍ရပ်နေသည်။ ကိုပြီးပြည့်စုံ ဖုန်းဆက်ပေးထားတာပဲ
ဖြစ်နိုင်၏။ သူမကတော့ စိတ်အေးချမ်းသွားရသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ် ... ရွှေမှုံလေ ဘယ်ကိုသွားရ
မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး အရမ်းအားငယ်နေရတာပါ။ ကိုပြီးပြည့်စုံ
လ လျှော်ကြေးပေးပေးမယ့် ... သမီး လက်မခံခဲ့ပါဘူး”

“ကောင်းလိုက်တာကွယ် ... မေမေကတော့ သမီးတည်ငြိမ်

ရင့်ကျက်လာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေတာပါ။ အင်း ... သမီးလေး လူကြီးဖြစ်လာပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... ရွှေမုံ့စိတ်တွေ အရမ်းတည်ငြိမ်လာ ပါပြီ။ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးအလိမ္မာလေးအဖြစ် နေထိုင်ပါတော့ မယ်။ ကတိပေးပါတယ်နော်”

“လိမ္မာလိုက်တာကွယ် ... ဒါဆို မေမေကျေနပ်ပါပြီ။ လာ သွားကြမယ်။ ကိုကိုစောင့်နေပြီ ... မောင်ပြီးပြည့်စုံကလည်း လူကြီး လူကောင်းပီသပါတယ်လေ ... သမီးလေးကို မိခင်လက်ထဲအထိ ပြန်အပ်ပေးလို့လေ”

မေမေနှင့်အန်တီခက်တို့က ရွှေမုံ့ကိုတွဲဖက်၍ ကားရှိရာကို ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။ ရွှေမုံ့ ရှက်တယ် ... မျက်နှာလည်း အရမ်းပူတာပဲ ... ရွှေမုံ့တိုယ်ရွှေမုံ့ အသုံးမကျတဲ့မိန်းကလေး ... ည့်ဖျင်းလွန်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူမိနေခဲ့၏။ ကိုကိုက တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ... ကောင်ဆိုးမလေး တားထဲဝင်ဟု မာမာဆတ်ဆတ်လေးပြောလိုက်၍ ... သူမနှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးသွား ပြီ။ စိတ်တွေမလုံမလဲနှင့် ကားလေးထဲဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၂၃)

ကိုကိုက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော်သင်သွားဖို့ရှိတယ်ဆိုတော့ ရွှေမုံ့လိုက်မလားတဲ့ ... သူမက ဟင့်အင်းဟုငြင်းပစ်လိုက်တော့ ကိုကို မျက်ဝန်းပြူးတွေနှင့် သူမကိုဆတ်ခနဲကြည့်သည်။

“မင်းပြောင်းလဲသွားပြီပဲ ရွှေမုံ့”

“ကျွန်မ ကလေးမဆန်ချင်တော့ပါဘူး ကိုကို”

“ရွှေမုံ့လေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပါ။ လိုက်ခဲ့ပါလားကွာ”

“အဟက် ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ...”

“လောကကြီးကတစ်မျိုးပဲနော် ... ငယ်ငယ်ထဲက ကိုကို သွားရာနောက်ကို ကျွန်မလိုက်ခဲ့တုန်းကတော့ ကိုကိုက မခေါ်ခဲ့ ချင်ဘူးလေ။ ရွှေမုံ့ရဲ့ အကျင့်ပုတ်မလေး ... သိပ်နောက်ယှက်တယ် ဆိုပြီး ကိုကို အမြင်ကတ်နေခဲ့တာလေ”

“ဟာကွာ ... အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ပြော

နေရတာလဲ၊ ရွှေမုံ ... မေ့ပစ်လိုက်တော့ ... လောလောဆယ်
ညီမလေးကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရက်တော့ဘူး၊ ကိုကိုသွားလေ
ရာ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ရွှေမုံစိတ်တွေ ... ထူးဆန်းစွာဖြင့် တည်ငြိမ်နေလေသည်။
ကိုကိုနောက်သို့ ကလေးဆန်စွာ သူမ လိုက်နေလို့မဖြစ်သေးပေ။
သူမက ခင်ပွန်းနှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲထားတာ ကြာမှမကြာသေးတာ
ဘဲ ... ထိန်းသိမ်းရမည့် ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ရွှေမုံ နားလည်နေ
သည်။

“ကိုကို”

“ပြော ...”

“ဒီမှာ ကျွန်မ စိပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ရဦးမယ်၊ မေမေ့ကို
လည်း စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်လေ ... အန်တီခက်ကိုလည်း အကူ
အညီပေးရမယ်၊ ကိုကိုမှမရှိတာ ... ရွှေမုံ တာဝန်ယူရမယ့်အပိုင်း
တွေက အများကြီးပဲရှင့်”

မိုးမြင့်မြတ်ကတော့ လောကဒဏ်တရားတွေကို ကြံကြံခံ
နိုင်လာတဲ့ ရွှေမုံလေးကိုကြည့်၍ စိတ်ချမ်းသာရလေသည်။ သူ
နောက်သို့ အလွယ်တကူလိုက်မလာတာကဘဲ ... ရွှေမုံ လူကြီးဆန်
စွာအတွေးအခေါ်တွေ မှန်ကန်လာပြီဟုထင်မိနေ၏။ ရွှေမုံလေး
လိမ္မာလာပြီပဲ ... ခင်ပွန်းနှင့်ကွာရှင်းပြီးတာ မကြာသေး၍ သူနှင့်
ရွှေမုံတို့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်တာမျိုးလည်း ရွှေမုံဘက်မှ ကြိုးစားနေ
သည်။

“ကောင်းပါပြီကွာ ... ရွှေမုံလေး စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံတရား
တွေ ပြည့်လာလို့ ကိုကိုအရမ်းကျေနပ်တယ်၊ စီးပွားရေးတွေလုပ်ပါ၊
လိုအပ်တာ တိုကိုကူညီမယ်”

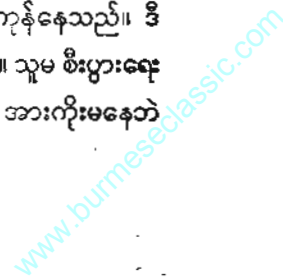
“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုမျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ သူမအပေါ် အချစ်တွေ
အကြင်နာတွေ ပြည့်နှက်နေပေမယ့် ... သူမ ရင်မခုန်တော့။ ကိုကို
ကို ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာပဲ သိမ်းထားတော့မယ်။
ကိုကို နိုင်ငံခြားထွက်သွားတော့ ... သူမ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်
လူ့လောကကြီးကိုဖြတ်သန်းနေနိုင်ခဲ့တာ ... ကျွန်မဘဝရဲ့အောင်မြင်
တိုးတက်မှုတစ်ခုပါပဲ။ မေမေနှင့်အန်တီခက်တို့လည်း ပျော်ရွှင်နေ
ကြသည်။

“ချစ်သမီးလေး ... အခုလိုရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွားတာ ...
မေမေ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် ... ဆုံးဖြတ်ချက်တွေမှန်ကန်
လာတာလည်း အမြတ်ပါပဲ ... စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ”

“အန်တီခက်လည်း အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ်၊ လူ
လောကကြီးက ဒီလိုပါပဲလေ”

ဒေါ်ဘရဏီနှင့်အန်တီခက်က ... လုံးဝတခြားစီပါပဲ ...
ဒေါ်ဘရဏီရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေက ကမ်းကုန်နေသည်။ ဒီ
လောက်လေးနဲ့ပဲ ရွှေမုံဘဝလေးရပ်တန့်သွားခဲ့လို့ပါ။ သူမ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးမနေဘဲ

သူမဘဝကို သူမကိုယ်တိုင် ကြိုးစားတည်ဆောက်နိုင်စေမည်ဖြစ်သည်။

“ရွှေမုံလေး”

“ရှင် အန်တီခက်”

“ဒီနေ့သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ ... သမီးအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ်တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာသတင်းလဲ အန်တီခက် ... ကိုပြီးပြည့်စုံနဲ့မနေရည်ရည်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတဲ့သတင်းလား၊ ရွှေမုံ သိပြီးပါပြီ၊ ကိုပြီးပြည့်စုံတို့ယံတိုင် ဖုန်းဆက်ပြောတာပါ။”

“ဪ ဟုတ်လား ... တော်သေးတာပေါ့လေ၊ သမီးလေးရွှေမုံ လူလောကကြီးထဲမှာ ကောင်းကောင်းရပ်တည်နေထိုင်သွားနိုင်ပြီပဲလေ”

ကိုပြီးပြည့်စုံက ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ လုံးဝမရည်ရွယ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ... နေရည်ရည်နဲ့သူ လက်ထပ်ရတော့မယ်တဲ့ ... နေရည်ရည်မှာ သူနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် ရှိနေလို့တဲ့ ...

“မင်းကြောင့်ပဲ ကိုယ် အမှားအယွင်းတွေလွန်ကျူးမိတာပဲ ရွှေမုံရဲ့ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့မှ အပြစ်မတင်ကြေးနော်တဲ့”

သူ အရက်တွေသောက်ထားပြီး မူးနေပုံပင် ... ကိုပြီးပြည့်စုံ ဘယ်တော့မှ အရက်မသောက်ခဲ့တာ သူမ သိထားသည်။

“ကိုကြီးချစ်တာ မင်းပါပဲ ကလေးရယ် ... မင်းလည်း ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပါ၊ မင်း ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်လေ”

သူမ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာပေါ်မှာပဲ သူမ ပုံချထားပစ်ခဲ့၏။ အန်တီခက်ကတော့ အန်တီခက်စိတ်အေးပါပြီကွယ်ဟု ပြော၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ကိုကို ... ကျွန်မတို့ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြဖို့ ဖြစ်လာတာလား၊ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မပြောင့်ဖြူးတတ်ဘူးတဲ့”

ကိုကိုက ပညာတော်သင်သွားတာ သုံးနှစ်လောက်ကြာဦးမှာပါ။ သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလကြီးကို ကျွန်မ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည်။

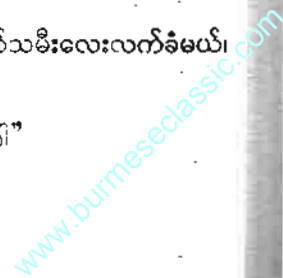
“ချစ်သမီးလေးက အောင်မြင်တဲ့ဒီနိုနိုနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ ... မေမေချစ်သမီးလေးကို ဒို့ထက်စိတ်ချပြီး ... မေမေတရားမမနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်တဲ့အထိ စီစဉ်ပေးထားခဲ့ချင်တယ်ကွယ်”

“ဘာတွေလဲ မေမေ ... အခုလည်း ရွှေမုံတည်ငြိမ်နေပြီလေ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ချစ်သမီးလေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက်ပါ”

“အင်း ... မေမေ ဘယ်လိုပဲစိမ့် ချစ်သမီးလေးလက်ခံမယ်၊ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ပြော”

“ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တာပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှင် ...”

“ချစ်သမီးလေး ... ဘာတွေအံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရတာလဲ၊ မောင်ပြီးပြည့်စုံလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားပြီ လေ၊ သမီးတို့ကွဲကွာသွားတာလည်း သုံးနှစ်တောင်ကျော်သွားပြီပဲ၊ မေမေတို့လူကြီးမိဘတွေရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒမဟုတ်လား၊ လက်ခံပေးပါ ချစ်သမီးလေးရယ်”

ရွှေမုံ ... အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ အရမ်းပျော်လို့ ရင်တွေတုန်ပြီး အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့သွားရတာပါ။ မကြာခင် ကိုကို့ပြန်လာတော့မယ်။ သူမဆီ နေ့စဉ် မပျက်မကွက် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။

“ကိုကို့ဆန္ဒကရာ မေမေ”

“လာပြန်ပြီလားကွယ် ... ကိုကို့ဆန္ဒတွေရော ... သမီးဆန္ဒတွေရောမေးပြီး အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေဖြစ်ကုန်တယ်၊ မေမေတို့လူကြီးတွေဆန္ဒအတိုင်းပဲ လက်ခံလိုက်ကြပါတော့ကွယ်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်သော်ကတော့ လုံးဝအလွဲမခံနိုင်တော့ဘူး။ အတင်းအကြပ်လက်ထပ်ပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မေမေတို့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ လက်ခံသဘောတူပေးကြပါတော့ကွယ်”

ရွှေမုံသိချင်တာက ကိုကို့နှလုံးသားတွေထဲက ဆန္ဒပဲ ... ရွှေမုံအား ချစ်သည်ဟု တစ်စွန်းတစ်စလေးတောင် မပြောခဲ့ဖူးပေ။ လူကြီးတွေဆန္ဒနှင့် ကိုကို့ကိုလက်ထပ်လိုက်ရမှာ ... ရွှေမုံ သဘော

မကျမိ ... အောင်သက်သက်နဲ့ ... ကိုကိုက ရွှေမုံဆီဖုန်းဆက်ထားခဲ့၏။ မနက်ဖြန်ပြန်လာမယ်။ လေဆိပ်မှာလာကြိုပါတဲ့ ... မေမေကတော့ ကိုကိုက ရွှေမုံနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူ့ဘက်ကနေသဘောတူပါသည်တဲ့ ... ရွှေမုံမကြိုက်ဆုံးက ဒီအချက်ပဲ ... ရွှေမုံအသိချင်ဆုံးက ကိုကို့နှလုံးသားတွေထဲမှာ ရွှေမုံရှိ

နပြီလားလို့ ...

“ချစ်သမီးလေး ... အရင်ကအကျင့်တွေကို ပြင်လိုက်ပြီဆို မေမေတို့ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ စီစဉ်ရလိမ့်မယ် ... ကိုကို့ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့နော်”

မေမေကတော့ ... အမြဲတမ်း ကိုကို့ဘက်ကပဲရပ်တည်နေသည်။ ရွှေမုံ ဂျီမကျတော့ပါဘူး။ ကိုကို့ကိုသွားကြိုတော့ မေမေနှင့် အန်တီခတ်တို့က လိုက်မလာကြပေ ... သူမ တစ်ယောက်ထဲ ... ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုကအစ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဝတ်စားဆင်ယင်လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ဆိုက်လာ၍ သူမ တက်တက်ကြွကြွနှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ကိုကို့ထွက်အလာကို ကြိုနေလိုက်၏။ ချောမောခန့်ညားလွန်းတဲ့ အနှောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ထွက်လာတဲ့ကိုကို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုကို့ရေ ... ရွှေမုံ ဒီမှာ ... ဟင် ...”

သူမအပျော်တွေ ဘယ်လိုပျောက်ဆုံးသွားပြီလဲဟုပင် မသိတော့ ... နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ရုတ်တရက် စုထွက်သွားသည်။

“ကိုကို ... ဘယ်ကမိန်းကလေးနဲ့ တွဲလာတာလဲ၊ ကြည့်စမ်းရွှေ့လက်ပြနေတာတောင် မမြင်ဘူး၊ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာနော်”

လူကြီးဆန်ဆန်နှင့် ကိုကိုကိုဆီးကြိုမယ် ဆုံးဖြတ်ထားကာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွဲလာ၍ ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။

“ကိုကို ... ရွှေ့ခို ဒီမှာ”

“ဪ ... ”

ကြည့်လေ ... သူမကို လက်ကာပြပြီး ဘေးမှာကပ်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးကို စကားတွေရပ်ပြောနေသေးသည်။ ကိုကိုချစ်သူလား နိုင်ငံခြားမှာတွေ့ကြတဲ့ မိန်းကလေးပဲလား ... အန်တီခက်ကပြောတော့ ရွှေ့ခိုလက်ထပ်ဖို့ ကိုကိုဆန္ဒပါတဲ့ ... သူမ စောင့်မနေတော့ဘဲ ... ကားဆီသို့ တစ်ယောက်ထဲလျှောက်လာခဲ့သည်။ အကြာကြီး စောင့်နေပြီးမှ ကိုကိုရောက်လာ၏။ သူမနှုတ်ခမ်းလေးက စုစုတင်းတင်းဖြစ်နေသည်။

“ကောင်မလေး ... ဘာတွေစိတ်ကောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းက စုနေရပြန်တာလဲ ... ရွှေ့ခိုလေး ... အရင်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲသေးဘူးပဲ”

“ဟင် ... ”

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ ကိုကိုနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရမှာကိုတော့ ရွှေ့ခိုကြောက်မိသည်။ စုတင်းနေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ပြေလျော့သွားမှန်းမသိ။ အပြုံးလေးတွေပင် သူမနှုတ်ခမ်းလေးပေါ် ပြန်ရောက်လာ၏။ ကိုကိုလည်း ရယ်သည်။

“စိတ်ကောက်တတ်တဲ့ကောင်မလေးဆိုရင် ... ကိုကို အာရုံနောက်တယ်နော် ကောင်မလေး”

ကိုကိုကရော ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေရတာလဲလို့ ... အရင်ကဆို ရန်တွေ့ပစ်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် ရွှေ့ခို မလုပ်လိုတော့ပေ ... ဟုတ်တယ်။ ကလေးဆန်တာ ကိုကိုမကြိုက်ဘူး။ ကိုကိုက သူမခေါင်းလေးကို ပုတ်သည်။

“သွားကြမယ်”

“ဟုတ် ... ”

ရွှေ့ခိုလေး ... မင်းနှုတ်ခမ်းလေး ဘာဖြစ်လို့ဆူပုတ်နေတာလည်းဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်။ ကိုကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလာလို့မဟုတ်လားကွာ ... သူ ရယ်ချင်သည်။ ရွှေ့ခိုလေး ... လူကြီးဆန်လာတယ်။ ကိုကိုကို အနိုင်မကျင့်တော့ဘူးလား၊ စုပုတ်နေတဲ့မျက်နှာလေးကိုလည်း ချက်ခြင်းပြင်ဆင်လိုက်နိုင်သည်။

“ရွှေ့ခိုလေး”

“ရှင် ... ”

“လူကြီးတွေက ကိုကိုရွှေ့ခိုကို လက်ထပ်ပေးဖို့စီစဉ်နေတာ

ရှင်မြတ်နိုး

ရွှေမုံလေးသိလား”

ရုတ်တရက်ကြီး ကိုကိုကမေးလိုက်တော့ ... ရွှေမုံ ရုတ်သွား

ရပြီး ဘယ်လိုဖြေရမှန်းပင်မသိ ... အဖြေက ၅၇မရ ...

“မင်းဘက်က သဘောတူရဲ့လား”

“ရှင် ...”

“ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရဲ့လားလို့ပါ”

“ကိုကိုကရော”

“မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ”

ကြည့် ... လာပြန်ပြီ။ အရင်တုန်းကလည်း ရွှေမုံသဘော

ကိုကိုသဘောနဲ့ ပြဿနာတွေ အများကြီးတက်ခဲ့ကြရသည်။ အခုလည်း ထပ်ပြီးဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖြစ်လာရ၏။ ကိုကို တကယ်ပဲ မပြတ်သားဘူး။ ကိုကိုနဲ့တွဲလာတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းလည်း သိချင်သည်။ မေးလည်းမမေးရဲ ... ကိုကို့ချစ်သူဟု ဖြေလိုက်မှာကို သူမ ကြောက်မိနေ၏။ ကိုကိုက ရွှေမုံကိုမချစ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ အတင်းအကျပ်စီစဉ်လို့ ... ကိုကို မလွဲသာမရှောင်သာ လက်ထပ်ယူ မှာ မဟုတ်လား။ သူမရင်တွေ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည်။

“ရွှေမုံလေးကို ပြောစရာရှိတယ် ... ကားကို ... ဟိုရှေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်လေ”

“ဟင် ... ဘာပြောမလို့လဲ ကိုကို ... ပြောစရာရှိရင် အိမ်ကျ မှပဲပြောပါ”

ကိုကိုရယ် ... ရွှေမုံ မကြားရဲလို့ပါ ... ကိုကိုနဲ့တွဲလာတဲ့

မိန်းကလေးက ကိုကို့ချစ်သူလို့ ပြောမှာမဟုတ်လား။ လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကိုငြင်းဖို့ ပြောမှာသေချာပါတယ်။ သူမ ကားကိုမရပ်တော့ဘဲ အိမ်အထိပဲမောင်းလာခဲ့သည်။

“ရွှေမုံ ... ခဏလောက်ရပ်ပေးပါကွာ ... ကိုကို့ရင်ထဲက မဖြစ်မနေပြောရမယ့်စကားကို ပြောမှဖြစ်မှာမို့ပါ။ လူကြီးမိဘတွေ ရှေ့မှာ မပြောချင်လို့ပါ”

“မပြောနဲ့ ... ရွှေမုံ ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ လူကြီးတွေရှေ့ရောက်မှ ကိုကိုပြောချင်ရာပြောပါ။ မကြားချင်ဘူး ... ရွှေမုံ လုံးဝ မကြားချင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်မလေး ... အဲဒီလိုကလေးဆန်တာ ... ကိုကို လုံးဝမကြိုက်ဘူးနော် ... ရွှေမုံကို ဘာမှမပြောရသေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ မကြားချင်တာလဲ ... ကိုကိုပြောချင်တဲ့စကားက ရွှေမုံလေးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမလို့”

“ရှင် ...”

“မကြားချင်ရင်လည်း ကိုကိုမပြောတော့ပါဘူး။ ကဲ ... ထား ကို ဆက်မောင်းတော့”

“ကိုကို ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မကြားချင်ဘူးဆို”

“ပြောစမ်းပါ ... စောစောက ကိုကိုဘာပြောခဲ့တာလဲ ... ရွှေမုံ ထပ်ကြားချင်လို့ပါ။ သေချာအောင်ထပ်ပြောပါ”

“တော်ပြီကွာ ... လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ ပြောတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

“အို ... ဒီစကားမျိုးက လူကြီးတွေရှေ့မှာ ပြောဖို့မှမကောင်းတာ ... ရွှေမုံကြားချင်တယ်၊ ထပ်ပြောပါနော် ကိုကို”

“ကလေးရယ် ... ကိုကို ... ရွှေမုံလေးကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်တယ်၊ ကိုကို အိုင်တင်ခံတာများသွားတယ်လေ၊ ဟိုအရင်ထဲက ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲမှာ ရွှေမုံလေးကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ ရှိနေခဲ့ပါတယ်ကွာ”

“ကိုကိုရယ် ... ရွှေမုံ အမြဲတမ်းမျှော်လင့်တောင်းတနေခဲ့ရတဲ့ စကားတွေပါ။ ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေနဲ့ လက်ထပ်တာကိုပဲ ရွှေမုံလိုလားတောင်းတနေရတာပါနော် ... ကိုကိုကိုလည်း ရွှေမုံချစ်တယ်”

“ရွှေမုံလေးရယ် ...”

ကိုကိုက ... သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ... ဆွဲယူပွေ့ဖက်၍ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်မို့တွယ်စေသည်။ အနမ်းမိုးလေးရွာချခဲ့၏။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသွားရသည်။

မေမေ ဖုန်းဆက်မှ အသိတွေဝင်လာရပြီး ... ဟုတ်ကဲ့မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့ ... ကိုကိုကို ကြိုလာပြီဟုပြောရင်း ကားစက်ကိုပြန်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ရ၏။ ကိုကိုက သဘောကျစွာရယ်တော့ ... ရွှေမုံလည်း ခန္ဓာကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်ခွဲတုန်အောင် ရယ်မောပစ်လေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

မိုးလပြည့်စာပေ

